

E. PHILIPPS OPPENHEIM

ORA FATALA

(MAESTRUL CRIMEI)

**Traducere de
V. C A R.**

E d i t u r a „DANUBIA“, Strada Dr. Istrate 10

ALATA ARO

ALATA ARO

ORA FATALA

CAP. I

Femeia misterioasă

Sprinten, — mulțumit de el însuși și de lume, — având încă în urechi ecoul felicitărilor, Francis Ledsam se opri o clipă pe una din treptele noului palat al Justiției și își aprinse o țigară, înainte de a chema un taxi, pentru a se duce la club. Gâtul îi era uscat. Vede-a de pe acum masa cu whisky și plăcuta partidă de bridge. O femeie care coborâse treptele în urma lui, îi atinse umărul.

— Pot să vă vorbesc o clipă, domnule Ledsam?
Avocatul se'ntoarse și încruntă sprâncenile.

— Ce doriți, doamnă? întrebă el sec.

— Câteva clipe numai, răspunse necunoscuta liniștită. Subiectul merită această oboseală.

Glasul femeii, aparența ei distinsă, eleganța discretă, și mai cu seamă frumusețea, impuneau.

Francis Ledsam se simți intrigat; dar, lucrurile mici contau oarecum în viața lui și aștepta ora aceasta de destindere la club, ca un licean care dorește recreația.

— Ce doriți să-mi spuneți? întrebă el brusc. Sunt la birou, în piața Temple, mâine dimineață, după orele unsprezece.

— Trebuie să vă vorbesc imediat, insistă ea. Peste drum e o cofetărie. Vă rog să mă însoțiți.

Ledsam, puțin cam surprins, examinează femeia mai

atent. Puțin câte puțin, enervarea îi dispăru. Ridică ușor din umeri.

— Dacă într'adevăr aveți să-mi expuneți o afacere serioasă, vă acord câteva clipe.

Traversară strada; femeia, stăpână pe sine, nu părea cătuși de puțin emoționată de cele ce făcea. Tovarășul ei simți cum se naște în el curiozitatea. Fără'n-doială, necunoscuta aceasta făcea parte din lumea bună. Dar, interesul pe care-l purta pentru ea, Francis Ledsam, — obișnuit să fugă după aventuri, — nu se baza numai pe aparențele exterioare. Celebrul avocat era un perfect cunoscător al sufletului omenesc. Ledsam înțelegea că femeia aceasta nu joacă nici o comedie. Știa prea bine că ea urmează să-i destăinuiască lucruri importante.

Intrară în cofetărie, unde găsiră un colț retras. Ledsam își depuse pălăria și ceru ceva fetei care servia. Necunoscuta își scoase încet mănușile, apoi își trase voalul. Avocatul primi aproape o lovitură. Ea era extrem de frumoasă, după cum și-o închipuise, și foarte tânără. Părea, mai curând, o fetișcană. Ochii îi erau câprui, adânci și catifelati. Sprincenele le avea frumos arcuite, trăsăturile regulate, iar talia perfectă. Era însă de o paloare extraordinară; mai albă decât o moartă. Contrastul pe care-l oferea cu tovarășul ei de masă era bătător la ochi. Francis nu forma tipul clasic al meseriei sale. Înalt, puternic, Ledsam era totdeauna plin de culoare și expresie. Ochii lui cenușii, metalici și fruntea masivă, îi evidențiau energia intelectuală.

— Doresc să îndepărtiez orice confuzie posibilă, încep eu. Numele dv. e Francis Ledsam?

— Exact.

— Dv. sunteți deci faimosul avocat, căruia i s'au plătit fabuloase onorarii pentru a-l apăra pe Oliver

Hilditch.

— Imi permit să contrazic cuvântul „fabuloase”, observă el. Afară de acest lucru, informațiunile dv. sunt exacte. Nu știu dacă ați ascultat verdictul. Dacă nu, poate că vă va interesa să știți că am obținut achitarea.

— Știu, replică femeia. Eram în ședință în timpul citirii verdictului. Atunci, m'am gândit să vă fac să înțelegeți responsabilitatea pe care ați luat-o asupra dv.

Ledsam ridică ochii.

— O responsabilitate? repetă el. Ceeace am făcut, mi se pare simplu. Am pus mâna pe o sumă mare de bani și am câștigat o cauză.

— Ați obținut achitarea lui Oliver Hilditch, insistă ea. Acum, el se află liber. Vă voi explica responsabilitatea, vorbindu-vă despre omul care-și datorește libertatea elocvenței dv.

Necunoscuta își termină povestirea în douăzeci de minute. Înaintea lor se aflau două cești cu ceai și o farfurie cu prăjituri de care nu se atinseră. Din colțul coșetăriei, fata care servea îi privea curioasă.

— Doamne! strigă în cele din urmă Francis Ledsam care înțelesese deodată situația. Puteți să-mi dovediți că tot ce mi-ați destăinuit este adevărul adevărat?

Femeia continuă să-și încheie mânușile.

— E numai adevărul, zise ea simplu.

Ledsam se ridică și privi în jurul lui. Era puțin amețit, ca un om care scapă dintr'o narcoză. Înaintea ochilor săi se perindau acțiuni grozave; pasiuni aprinse explodau. În timpul povestirii, el fusese transportat dela New-York la Paris, dela Londra la Roma. Fură evocate astfel de crime, încât omorul pentru care Oliver Hilditch fusese achitat, nu era decât un fleac.

Dar avocatul refuza să creadă. El avea vederi mult prea pozitive.

— Dacă știți toate aceste lucruri, întrebă el, de ce nu ați depus mărturia în fața tribunalului?

— Deoarece mărturia mea nici n'ar fi fost ascultată. Eu sunt soția lui Oliver Hilditch!

CAP. II

In plin ireal

Francis Ledsam ajunsese cu o jumătate de oră mai târziu la club. Făcu un semn prietenesc bătrânului portar, își agăță pălăria și sări câte două trepte spre sala de joc.

Când intră în sală, salută câțiva prieteni, primi fără nici un comentariu și fără cea mai mică nuanță de mulțumire un concert de laude pentru ultimul succes și se duse apoi să vadă dacă mai găsește loc la masa lui preferată. Reveni mașinal în hall, unde se găsi față în față cu prietenul său cel mai intim, Andrew Wilmore. Acesta, își lăsase tocmai pardesiul și pălăria.

— Francis, de data aceasta te-ai descurcat admirabil, îi zise Wilmore, strângându-i puternic mâna.

— Sunt fericit că te văd, spuse avocatul cu glasul puțin turburat.

Wilmore îi puse mâna pe umăr și-l trase spre salon.

— Trebuie să te previn, dragul meu, reluă el, că îți cam strici popularitatea. Încă un criminal achitat și... nu știu ce să mai zic...

— Crezi că Oliver Hilditch era vinovat? întrebă Francis cu teamă.

— Cum pot eu să știu? răspunse Wilmore indiferent. În orice caz, aceasta e datoria ta.

— Nici eu nu știam atunci când m'am ridicat să vorbesc, zise Francis cu căldură. Natural, totul fusese

făcut, pentru ca omul să mărturisească. Wensley, asistentul său, l-a sfătuit deasemenea. Dar tot ce mi-a spus a corespuns exact cu mărturia de la anchetă.

Erau acum instalați în fotolii confortabile. Wilmore chemă un piccolo.

— Două whisky-soda, ceru el. Francis, continuă el, după ce-și privi gânditor prietenul. Ce-i cu tine? Se poate spune că zilele pe cari le-ai petrecut la țară nu ți-au fost de folos....

Francis privi în jur pentru a se asigura că sunt singuri.

— Mi-a fost chiar foarte bine, când m'am înapoiat; murmură el. Afacerea asta m'a zăpăcit.

— Zăpăcit? Dar dece, drace? întrebă Andrew foarte mirat. A fost de altfel o afacere banală, pe care ți câștigat-o. Atâta tot.

— Am câștigat-o, repetă Francis...

— Plădoaria ta a fost remarcabilă, extrem de ingenioasă.

— Sugerată în mare parte de însuș prizonierul...

— Dar, cum s'a putut oare să te zăpăcească acest proces? întrebă Wilmore.

Francis se ridică și făcu câțiva pași. Reveni. Nu putea să se descotorosească de această penibilă senzație de ireal care-l apăsa. Avea chiar impresia că străbate una din marile crize ale existenței lui.

— Îți voi spune totul, Andrew. Ești singurul om căruia îi pot vorbi cu inima deschisă. Ascultă, simt că înebunesc...

— Ești ca un om care a întâlnit o fantomă, murmură Wilmore cu simpatie.

— Am văzut o fantomă, da, răspunse Francis cu gravitate, o fantomă care mi-a evocat grozăvenii și orori pe cari un Quincey, un Hofmann, sau un Poe, toți la

un loc, nu și le-ar fi putut imagina. Oliver Hilditch era vinovat. El l-a ucis pe acest Jordan, l-a asasinat cu sânge rece. El era vinovat, nu numai de moartea asociatului său, ci și de un alt număr de crime și acțiuni atroce. E un diavol cu formă omenească, iar dacă acum e liber, e din vina mea. Nu cred că a mai existat o asemenea ființă. Sunt moralicește responsabil de viitorul lui furt sau de viitoarea lui crimă...

— Aiurezi, Francis, îl opri Wilmore.

— Ți-am spus că-mi vine să înebunesc, răspunse avocatul. Tu ai fi la fel, dacă ai fi stat să asculți o jumătate de oră povestea acelei femei.

— Care femeie?

— O femeie care m'a oprit la ieșirea din Tribunal și mi-a povestit viața lui Oliver Hilditch.

— O străină?

— Se pare că e soția lui.

Wilmore aprinse o țigară.

— Tu crezi cele ce ți-a spus?

— Sunt cazuri în care nu e vorba să crezi sau să nu crezi.

— Puțin importă. Ești nebun. Dacă l-ai scăpat pe omul acesta dela spânzurătoare, aceasta nu-i decât meseria ta. N'aveai nici un motiv să-l crezi vinovat.

— Nici n'aș fi procedat altfel. A fost o greșeală grosolană din partea mea.

— Și, cu începere de astăzi, nu vei mai proceda astfel din cauza povestirii acelei femei?

— Absolut niciodată!

Se făcu o scurtă tăcere. Wilmore întrebă:

— Ce fel de femeie era?

Francis Ledsam aștepta această întrebare. Nu putu însă să dea un răspuns precis.

— Aș vrea să-ți răspund, Andrew, mărturisi el

De fapt, nu sunt în stare. Aș putea numai să-ți vorbesc despre impresia pe care mi-a făcut-o.

Wilmore știa că Francis era, în ce privește femeile, foarte imaginativ, aproape idealist, arătându-se întotdeauna rezervat.

— Vorbește, dragul meu. Tu știi că te înțeleg.

— Ea mi-a făcut impresia, zise Francis, unei ființe caer a încetat să mai trăiască. E tânără, frumoasă, are toate calitățile, e cultă și rafinată. Dar, pare că nu mai trăiește. S'a așezat lângă mine. Distanța dintre noi era o prăpastie. Imi vorbea ca depe țărmurile unei alte lumi. O ascultam și îi răspundeam. Dar, când și-a terminat povestirea, a plecat. Andrew, nu pot să scap de impresia pe care mi-a lăsat-o!..

Andrew Wilmore își privi gânditor prietenul. Avea multă simpatie pentru el. Singura lui dorință în clipa aceea era să nu comită însă o greșeală, adresându-i un cuvânt nepotrivit.

— Înțeleg, zise el simplu. Unde cinezi?

— Mă gândeam să rămân la club, răspunse Francis pe un ton indiferent.

— Dar nu e nici un suflet în restaurant. Du-te acasă și îmbracă-te. Eu te aștept aici.

— Tu nu te îmbraci?

— Am un smoking aici, numai să nu fie prea lung... Ce preferi: Bohemin sau Mayfair? Voiu telefona să ne rețină o masă.

— Mi-e egal, răspunse el. Dar, dacă stau să mă gândesc, voiu fi fericit să ies de aici. Să mergem deci acolo unde nu vor fi atâți oameni.

— Mergem la Claridge.

CAP. III

Oliver Hilditch

Cei doi bărbați luară loc la o masă nu departe de intrare. Puteau astfel, în timpul cinei, să observe neconștient mulțimea care intra și eșia.

Fiecare în felul său, prezenta un tip interesant. Andrew Wilmore, subțire și brun, cu tenul său mat și ochii închiși, arăta într'adevăr ca un om de lume — un ziarist și povestitor ponderat, un îndemănatec jucător de golf, celibatarul care prefera pipa țigaretei de foi. Trăia în Richmond, deoarece la Londra nu-și putea îngădui luxul unui apartament mai încăpător. Francis Ledsam, mai puternic, avea trăsăturile mai precise, trăsături pe cari de altfel fotografii și caricaturistii le făcuseră de multă vreme populare. Reputația sa îl așezase în cursul ultimilor ani, cu toată vârsta lui — n'avea decât treizeci și cinci de ani — în fruntea baroului. Familia lui dăduse magistraturii și profesiei lui Francis o seamă de nume bine cunoscute. În Lincoln Inn, numele lui Ledsam era o garanție. Destul de puțin monden, relațiunile lui în societate nu erau prea numeroase.

— Un restaurant la modă, Francis. Mă întreb cine se va instala la masa rezervată lângă noi — desigur cineva favorizat.

Fără curiozitate, Francis privi spre direcția indicată. Masa era aranjată pentru două persoane și era împodobită cu un buchet splendid de trandafiri roșii.

— Cum se face, continuă ziaristul, că de câte ori invităm o femeie, socotim că e necesar să comandăm trandafiri roșii?

— Și cum se face, că un prieten așa de bun ca tine, găsește că e bine să indruge fleacuri pentru a-și distra camaradul care se gândește mereu la alte

lucruri? Știu că mori de nerăbdare să vorbești despre afacerea Hilditch; nu-i așa? Ei bine, hai!

— Mă interesează numai ultimul episod, mărturisi Wilmore. Am citit bineînțelele reportagiile din ziare. Să-ți spun drept, ca proces criminal, mi se pare destul de banal.

— În aparență, a fost o afacere simplă, zise Francis. Oliver Hilditch e asociatul principal al unei societăți financiare care și-a deschis recent birourile în West-End. Mi se pare că el a sosit în Anglia acum vreo doi ani. Și-a cumpărat o casă în Hill Street și a cheltuit o mulțime de bani. Acum o lună de zile, asociatul său din New-York, un anume Jordan, vine la Londra. Oliver Hilditch l-a întâlnit la Southampton, a călătorit cu el până la Londra, unde Jordan a descins la Savoy. A doua zi, se pare că și-au petrecut tot timpul în birou și e sigur, după mărturisirea funcționarului, că între ei a avut loc o discuție aprinsă. Totuș, luară masa împreună, arătând ca doi oameni în termeni buni. Eșiră dela Café Royal împreună, despărțindu-se în Regent Street puțin după orele zece. La miezul nopții, cadavrul lui Jordan fu găsit pe trotoar în Hill Street, la câțiva pași de casa lui Hilditch. Fusesse înjunghiat în plină inimă cu o armă ascuțită ca un ac. Moartea i-a fost desigur instantanee.

— Era un diferend grav între ei?

— E cu neputință de știut. Situația financiară a societății se rezumă la cantitatea și valoarea unor titluri cari sunt speculate. Nu avea însă decât un singur funcționar, așa că nu s'a putut descoperi o socoteală serioasă. Hilditch a declarat că Jordan nu avea în afacere decât o parte redusă, de pe urma căreia avusese însă dealungul anilor venituri considerabile și că nu avea nici un motiv să se plângă.

— Ce a făcut Hilditch în seara aceea? întrebă Wilmore.

— Se pare că nimeni nu l-a văzut după ce a părăsit Regent Stret. Povestirea lui a fost scurtă și nicio dată contrazisă. Intră la el, bău un whisky în bibliotecă și se culcă înainte de unsprezece și jumătate. Toată afacerea....

Francis se opri în mijlocul frazei, cu ochii fixați la intrarea sălii, fără glas.

— În numele lui Dumnezeu, ce e cu tine? întrebă Wilmore.

Francis făcu un efort. Vederea celor doi noi sosiți îi ștersese depe față orice culoare.

— Dacă vrei să afli mai multe, zise el calm, du-te la el și roagă-l să-ți povestească totul. El e aici.

— Și femeia care-l însoțește? întrebă încet Wilmore.

— E soția lui.

CAP. IV

Revederea

Pentru a ajunge la masa lor, masa cu trandafirii roșii, noii sosiți, conduși de unul dintre directorii restaurantului, trebuiră să treacă pe lângă cei doi bărbați. Femeia era calmă, de o frumusețe rece. Toaleta neagră era perfectă în cele mai mici amănunte. Ea trecu prin fața lor cu o privire indiferentă și se așeză pe scaunul oferit de un chelner.

Tovarășul ei, recunoscându-l pe Francis, avu o nuanță de ezitare. Fața i se lumină de un zâmbet ușor. Salută ceremonios. Francis răspunse instinctiv. Andrew Wilmore urmărea scena cu vădită curiozitate.

— Iată-l deci pe Oliver Hilditch, murmură el.

— Da, omul despre care eri seara toată lumea de

aici discuta dacă e vinovat sau nu. Astă seară, cu siguranță, îi vor comenta prezența. Lume ciudată, într'adevăr!

— Da, așa-i lumea, recunosc Wilmore. Azi după amiază omul acesta era pe banca acuzaților. Balanța Justiției trebuia să-i ofere o celulă — sau o masă după plac la Claridge. Și vă întâlniți: un simplu schimb de salutări, atâta tot. Pentru nimic în lume n'aș fi vrut să pierd această scenă.

— Iată, glumi Francis, intriga viitorului tău roman.

— Tipul are cap, nu glumă! declară Wilmore. Și o însoțitoare foarte frumoasă. Ai vorbit serios, Francis, când mi-ai spus că e soția lui?

— Ea m'a informat.

Wilmore continuă:

— Dar ea a trecut înaintea ta cașicum nici nu te-ar fi cunoscut. Pare cu douăzeci de ani mei tânără decât el.

Francis sorbi dintr'o înghițitură cupa de șampanie.

— Nu știu ce să-ți spun, Andrew, dar aceasta e femeia care mi-a vorbit azi după amiază. Cu ea am mers la cofetărie, unde mi-a istorisit cariera acestui om. În viața mea n'am auzit o poveste mai îngrozitoare.

— Și cu toate acestea, iată-i împreună, cinând cașicum nimic nu s'ar fi întâmplat, într'o seară când le-ar fi trebuit un curaj extraordinar să se arate în public! remarcă Wilmore.

— Asta mă uimește și pe mine, zise Francis. După felul cum mi-a vorbit, nu mi-aș fi putut închipui că ei mai trăiesc împreună.

— N'am văzut niciodată un tip cu o fizionomie atât de crudă, observă Wilmore.

Priveau perechea cu interes crescând. Manierele perfecte ale lui Oliver Hilditch formaseră în ultimul timp obiectul comentariilor presei. Era de o rară distincție. Trăsăturile îi erau regulate, iar fruntea înaltă și inteli-

gentă. Francis rămase absorbit, ca hipnotizat. Orele păreau că se scurg în depărtare. I se părea că aude vocea femeiei care îi vorbea despre lucrurile acelea îngrozitoare. Revedea fața aceea lividă, pe care se întipărise groaza. Auzea plângerea tragică vibrând în glasul ei. Francis se ridică brusc.

— Andrew, imploră el, cere chelnerului să ne facă socoteala afară, unde vom lua cafeaua.

Wilmore acceptă. Dar, când se îndreptară spre ușă, Francis presimți ce urma să se întâmple. Oliver Hilditch se ridicase brusc și el. Cu un gest curtenitor, îl opri pe avocat. Francis se afla în fața omului pentru libertatea căruia pledase chiar în ziua aceea și lângă femeia, a cărei povestire stinsese în el orice ambiție, ruinând totodată orice bucurie de viață.

— Domnule Ledsam, zise Hilditch, sper că mă veți erta că îndrăznesc să vă vorbesc? V'am căutat azi după amiază, îndată ce am fost pus în libertate, dar ați părăsit repede Tribunalul. Vă datorez un nume întreg și, pe semne, viața. Mulțumirile nu înseamnă mult, însă trebuie spuse.

— Nu-mi datorați absolut nimic, replică Francis pe un ton care sună până și urechilor lui discordant. Am avut în fața mea un dosar și o cauză de apărut. Simplu episod al muncii zilnice.

— Munca aceasta poate fi făcută bine sau rău, sublinie Hilditch. În cazul dv., prezența mea aici dovedește cât de bine ați lucrat. Dați-mi voie să vă prezint pe soția mea care îmi împărtășește recunoștința.

Francis se înclină în fața tinerei femei care ridicase ochii. Pentru prima oară, el o văzu surâzând.

— Pledoaria dv. a fost minunată, domnule Ledsam, zise ea cu o nuanță de ironie în voce. Noi simplii muritori înțelegem cu greu ceea ce numiți „un simplu

episod al muncii zilnice". E un mare dar să pledezi, cașicum ai vorbi cu inima.

— Înainte de a ne despărți, d-le Ledsam, întrerupse Oliver Hilditch puțin brusc, soția mea și cu mine, vă rugăm, să veniți într'o seară la noi. Va fi un nou prilej să ne arătăm recunoștința noastră.

Francis se reculese. Vedea clar în el însuș. Știa prea bine că ideia unei mese la Hilditch îi va fi nesuferită.

— Sunteți foarte amabil, murmură el.

— Vom avea plăcerea să vă știm liber mâine seara? întrebă Hilditch.

— Sunt totdeauna liber, răspunse Francis.

— Ți convine, Margaret? întrebă Hilditch întorcându-se curtenitor spre soția lui.

Ea ținu o clipă ochii fixați asupra musafirului ce-i era propus.

— Mâine seara îmi convine tot atât de bine ca în orice seară, încuviință tânăra femeie după o scurtă tăcere.

— Atunci la orele opt, Hill Street, 10 B., indică Hilditch.

Francis se înclină și se'ndepărtă.

Afară, îl găsi pe Wilmore discutând cu chelnerul asupra meritelor coniacului.

— Ai vreo preferință?

— Să-mi dea orice, numai tare să fie!

Cei doi bărbați erau pe punctul de a pleca, când Oliver Hilditch și soția sa părăsiră restaurantul, traversând sala. Ajunseră în hall-ul dela intrare unde Francis și Andrew așteptau taxiul. În momentul în care apăru perechea, un nou sosit, urmat de oameni cari duceau bagajele, intră pe ușa principală. Atinse ușor în treacăt pe Francis, iar acesta îl privi. Avocatul fu vădit impresionat de tenul de ceară, ochii străpungători și figura

înaltă a acestui personagiu care emoționase parcă întreaga lume. Portarul și un om de serviciu înaintaseră deja spre el. Noul venit îi îndepărtă cu un gest pentru o clipă. Luase mâinile Margaretei Hilditch într'ale sale și le duse la buze.

— Am venit cât am putut de repede, zise el. Am trebuit să suferim bineînțeles întârzierea dela Marsilia. Trenurile sunt îngrozitoare. S'a sfârșit deci totul cu bine?

Oliver Hilditch stătea tăcut lângă ei. O clipă, stăpânirea lui de sine păru că e pusă la încercare.

— Am avut fericirea că am fost minunat de bine apărat, interveni el cu glas încet. Ledsam este aici prezent...

Aruncă o privire circulară. Francis, bănuind cele ce se petreceau, bătu pe urmă pe Andrew Wilmore și se grăbi să se depărteze, fără a mai privi înapoi. Wilmore își trase gulerul pardesiului și privi ploaia cu neîncredere:

— Ei, dragule, îți vine să eși?

Francis își luă prietenul la braț și îl trase spre Davies Street.

— Puțin importă, să ne îndepărtăm, Andrew. N'ai văzut ce s'a întâmplat? Oliver Hilditch mă înfățișa celui care a venit drept un salvator!

— Și ai fost, așa deodată, apucat de modestie? mormăi Wilmore.

— Nu, de remușcări, răspunse Francis.

CAP. V

Masa în trei

Francis Ledsam nu fusese niciodată un nehotărât. Totuș, a doua zi, el scrise de patru ori lui Oliver Hilditch, Hill Street, 10 B. că regretă nespus că nu poate să-l

viziteze. Tot de patru ori însă, rupse scrisoarea bine ticluită.

Prima scrisoare o plimbase cu el în jurul terenului de golf din Richmond, vrând s'o trimeată, la sfârșitul unei partide, cu un băiat. Aerul proaspăt și jocul îi alungară însă grija nervoasă pe care i-o cauza perspectiva serei. Luându-și aperitivul la barul clubului său, rupse telegrama pe care intenționa s'o expedieze. Simți chiar o plăcere amestecată cu teamă, gândindu-se că o va revedea pe femeia care nu-i părăsise nici o clipă gândurile.

Câteva minute înainte de opt, el sună la ușa cu nr. 10 B., Hill Street. Fu introdus într'un salonas unde îl așteptau gazdele. I se păru că femeia, de data aceasta îmbrăcată și mai elegant, îl primise cu răceală. În schimb, bărbatul era chiar mult prea expansiv. Nu mai fusese nimeni invitat.

La anunțarea cinei, tânăra femeie luă de braț pe musafir și cei trei traversară tăcuți vestibulul.

Masa fu servită într'o sufragerie mică, decorată cu un gust perfect. Camera era luminată de lămpi voalate, iar servitorii cari serveau treceau asemenea unor umbre într'un crepuscul misterios. Fețele celor trei comeseni erau în afara fâșiei de lumină. Masa era excelentă, vinurile rare.

Conversația deveni repede un fel de monolog. Un om vorbea, în timp ce celelalte personaje ascultau. Omul care vorbea era Oliver Hilditch. El avea darul să coloreze și să reînvie locurile bizare pe care le evoca. Părea un cunoscător al tuturor țărilor din lume. Declară dela început că e un iubitor al orașelor și că locurile pustii nu-i ofereau nici o atracție.

— Nu-s măcar un sportsman, mărturisi el. Am trecut cele mai mari fluvii, fără să mă sinchisesc de nici

un pericol. Am străbătut păduri și munți, fără să mă gândesc la fiarele care mă puteau ataca și omorî. Singura mea dorință a fost întotdeauna să ajung în ținuturi locuite de oameni.

Francis împărtășea oarecum simpatia pe care o manifesta Oliver Hilditch pentru oameni. Cu toată starea în care căzuse în ultimele douăzeci și patru de ore, el simțea o oarecare excitare produsă de noua lume care-l înconjura. Ființa lui întreagă era fascinată de gazde.

Timp de trei zile el nu privise decât figura unui bărbat așezat pe banca acuzaților între doi sergenți. Acum, în decorul acesta monden și în mijlocul unui lux în care era vădit că e obișnuit să trăiască, omul acesta părea că aparține elitei societății. În ce privește femeia... Francis o privea rar și când o făcea, se simțea cu adevărat emoționat, străbătut de un fior....

Era halucinant să o vezi aici, în fața bărbatului a cărui viață ea o povestise. Ea era aici, stăpâna casei, tovărășa lui după toate probabilitățile, acaparată în aparență de conversație, ascunzându-și însă gândurile pe cari Francis credea că i le poate pătrunde.

Situația era atât de curioasă, încât lui Francis îi venia mai degrabă să se gândească la un coșmar.

— Spune-mi, întrebă el, n'ai încercat niciodată să analizezi interesul pe care-l simți pentru ființele omenesti și pentru centrele populate. N'ai încercat să-ți controlezi ura pe care o simți contra singurătății și a locurilor pustii?

Oliver Hilditch surâse gânditor.

— Cred, zise el simplu, că n'am suflet.

CAP. VI

O mărturisire stranie

Cei trei convivi trecură în bibliotecă.

Hilditch se scuză un moment.

— Am niște țigări de foi excelente, explică el. Aș vrea să le gustați.

Eși, trăgând ușa după el. Francis făcu câțiva pași. Gazda care se așezase într'un confortabil fotoliu, îi arătă un scaun în fața ei. Francis se așeză fără a scoate un cuvânt. Ii era imposibil să vorbească. Incepu să studieze femeia, în loc de a începe o discuție banală. Ea reprezenta perfecția absolută. Linia, amănuntele fizicului și ale loaletei, nu lăsau nimic de dorit. Ea își păstra mereu aparența de moartă, în ciuda căldurei din cameră.

— Sunteți poate surprins că mă vedeți aici, lângă soțul meu, după cele ce v'am povestit ieri? întrebă ea deodată cu calm.

— De fapt, murmură Francis...

— Vi se pare un lucru de necrezut?

— Absolut.

— Mai credeți încă în cele ce v'am povestit?

— Da, trebuie să cred.

Ea aruncă o privire spre ușă, cași cum ar fi căutat să aprecieze timpul cât mai trebuia să rămână afară soțul ei. Apoi, îl fixă din nou pe Francis.

— Ura, zise ea, nu îndepărtează întotdeauna. Câteodată, ea atrage. Câteodată, nu te poți lipsi de acel pe care-l urăști. De aceea, ura și dragostea se aseamănă.

În cameră era cald. Francis își dădu însă seama că tremură. Ea ridică degetul în semn de avertisment.

— Vine, murmură ea.

Oliver Hilditch intră, aducând țigări de foi aurite

pe cari le cumpărase din Cuba. Aroma trabucelor îl încântă pe Francis. Cei doi bărbați fuma, savurând cafelele și coniacul. Femeia avea ochii pe jumătate închiși. Hilditch vorbește:

— Vreau să vă spun, domnule Ledsam, pentru ce sunt atât de fericit că ați venit. Înainte de toate, trebuie să-mi exprim încă odată mulțumirile mele.

— Nu mi-am făcut decât meseria — am fost plătit, răspunse scurt Francis.

— Natural; dar mai am un alt motiv pentru care aș vrea să vă mai întâlnesc, domnule Ledsam. Cred că ați observat că sunt o ființă destul de împietrită. Am o scârbă profundă de tot, de e delicateță sau afecțiune morală. E o ușurare pentru mine să întâlnesc un om lipsit de apucăturile și, mai cu seamă, de acest virus al burgheziei — conștiința.

— Mă judeci astfel? întrebă Francis.

— Dece nu? Dv. vă exercitați profesiunea la Tribunalul Criminal, nu-i așa?

— E un lucru știut de toată lumea.

— Ce grad de conștiință poate atinge un om care pledează pentru nevinovat cu aceeași înflăcărare ca pentru un vinovat? insinuă Oliver Hilditch. Mărturișiți acum, domnule Ledsam — nu e cazul să fim ipocriți — n'ați pledat niciodată pentru vinovați, cași cum i-ați fi crezut nevinovați?

— A fost câteodată lucrul pe care trebuia să-l fac într'un anumit timp.

Hilditch râse ironic.

— Toate acestea fac parte din ipocrizia lumii. Aseară, la masă, ați băut o cupă cu șampanie și ați fost felicitat de către cunoscuți pentru ușurința cu care ați ajutat unui biet muritor să se sustragă legii, în timp ce știți perfect că totul în atitudinea dv. era o minciună.

Aceasta m'a atras în primul rând spre dv., domnule Ledsam.

— Regret că trebuie să iau cunoștință de acest lucru, declară Francis cu răceală. Morala profesiei mele...

Gazda îl opri cu un gest al mâinii.

— Vă rog, scutiți-mă de acest lucru. Am, în schimb, să vă pun o întrebare. Consilierul meu juridic, îndată cursul discuțiilor particulare. Dece asta?

după ce v'a comunicat dosarul, mi-a spus că ar fi bine să-mi păstrezi față de dv. masca nevinovăției, chiar în

— Pentru motivul că nu suntem cu toții niște tâlhari și niște mișei, așa cum crezi d-ta. În orice caz, sunt mai mulțumit dacă reușesc să salvez viața unui nevinovat.

Hilditch râse din nou.

— Voiu deveni rău, zise el. Arătați acum afecțiune unui defect pe care-l detest. Voiu îndrăzni însă să vă lipsesc de mulțumirea aceasta pe care o aveți despre persoana dv. Eu l-am ucis pe Jordan. L-am omorât chiar în fotoliul în care stați acum.

Se făcu tăcere. Femeia continua să se joace leneșă cu evantaiul său. Francis se învârti pe loc.

— Nu țin să știu lucrul acesta, zise el aspru.

— Fiți rezonabil, replică gazda, ridicându-se și începând să străbată camera. Cunoașteți doar totul, din anchetă. Nu se putea găsi arma care servise la crimă. Ei bine, vă voi arăta un lucru foarte ingenios.

Francis îl urmăria pe Hilditch cu teamă. Femeia, deabea își întoarse capul. Hilditch se opri la extremitatea camerei, unde se aflau două tocure de armă de vânatoare, câteva undițe și un sac cu bastoane de golf; din acest sac, el scoase un baston cu aspect simplu și ținându-l în mâini, se întoarse încet spre ei.

— Jucați golf, domnule Ledsam? întrebă el. Ce credeți despre acest băț?

Francis luă bastonul. Era un baston de golf ordinar, vechi, deoarece mânerul lui de piele era tare ros. Numele fabricantului și cel al negustorului erau înscrise pe bățul bastonului Francis legănă mașinal obiectul.

— El cuprinde un secret care ar fi putut cu siguranță să facă să fiu spânzurat, declară Oliver Hilditch. Priviți.

Menținu mânerul în mână și curbă lama. Ea cedă însă iute și el începu s'o deșurubeze. O exclamație scurtă scăpă de pe buzele lui Francis. Femeia își păstra atitudinea ei indiferentă.

— Incheetura e din oțel, explică Hilditch și e atât de fină că nu poate fi văzută cu ochiul liber. Totuș, când lama se desprinde, se vede că interiorul e gol. Pumnalul e înfășurat cu vată, pentru a nu face zgomot. L-am băgat ultima oară înăuntru, după ce m'am servit de el, fără să-l mai șterg, după cum vedeți.

Francis se dădu înapoi clătinându-se și se rezemă de cămin. Ochii lui erau plini de groază. Incet, cu aerul unui om care îndeplinește un lucru normal, Oliver Hilditch scoase din învelitoarea de vată însângerată lama fină a unui stilet minunat care mai purta încă o dără de sânge închegat.

— Mânerul, continuă el, e poate lucrul cel mai genial din acest ansamblu. Apeși un resort și — iată!

El înfundă două mici suportari în extremitatea pumnalului. Mânerul era acum complet.

— Această armă mică, explică el, are vârful atât de ascuțit și oțelul atât de bine călit, încât nici nu trebuie să lovești. Are perfecțiunea unui instrument chirurgical. E suficient să-l lași într'un anumit loc al corpului și afacerea e făcută. Veniți aici, domnule Ledsam, să vă arăt locul exact.

Francis nu făcu nici o mișcare. Ochii lui erau pironiți asupra armei.

— Dacă aș fi știut... murmură el.

— Dacă ați fi știut, protestă Hilditch, nimic nu s'ar fi schimbat. Poate că nu v'ar fi tremurat astfel glasul... Acum, să vă arăt locul.

Degetele lui Hilditch rătăciră pe plastronul cămășii și se opriră într'un anumit punct, la stânga. Atunci, prinse pumnalul bine de mâner. Își fixă cu ochii musafirul. Francis, întorcându-și din nou privirea, luă deodată cunoștință de o nouă grozăvie. Femeia se aplecase puțin peste fotoliu, iar ochii ei păreau că măsoară distanța care o desparte de această lamă fină de oțel.

— Vezi, Ledsam, continuă Hilditch chemându-și avocatul pe nume, vârful îndreptat spre piept, ar străbate partea vitală a inimei mele. Și lucrul acesta n'ar cere decât efortul a două degete... Ce spui, Margaret? întrebă el, oprindu-se deodată.

Nici o schimbare nu se produse pe fața femeii. Nici o tremurare de voce, când răspunse:

— N'am spus nimic. Priveam numai.

Hilditch se întoarse spre oaspe. Francis își reluase sângele rece.

— Regret enorm că mi-ai arătat toate acestea, zise el.

— Pentruce? întrebă Hilditch. Am crezut că te va interesa.

— Mă interesează până la un anumit punct, declară Francis. Deocamdată însă, nu voi mai accepta cauze ca ale d-tale, până ce nu mă voi convinge mai întâi de nevinovăția clientului. Consider această mărturisire de prost gust și regret eforturile făcute în favoarea d-tale.

Femeia asculta atentă. Expresia lui Hilditch reflectă o mirare cinică. Francis se ridică și veni spre gazdă.

— D-nă Hilditch, zise el, vă rog să-mi permiteți

să vă cer scuze. Soțul dv. și cu mine am ajuns la o înțelegere, sau mai bine zis la o neînțelegere care mă face să nu mai pot accepta ospitalitatea dv.

Ea întinse vârful degetelor.

— Nu știam într'adevăr, observă ea cu un zâmbet rece, că dv. avocații ați fi atât de puritani din punct de vedere moral. Credeam că sunteți mândru de a fi ultima speranță a criminalilor.

— Doamnă, replică Francis, nu sunt mândru că am salvat viața unui asasin, care pe deasupra se mai și laudă cu crima sa, chiar dacă el este soțul dv.

Hilditch râdea încet, conducându-și invitatul.

— Ai un simț ciudat al umorului, observă Francis.

— Iartă-mă, răspunse Oliver Hilditch, dar ultimile d-tale cuvinte îmi spun destul. Perspicacitatea d-tale e foarte redusă, dacă n'ai înțeles că moartea mea ar fi singurul lucru pe lume care ar putea-o face fericită pe soția mea.

Cuvintele acestea mai răsunau încă în urechile lui Francis și după plecare. Ele răsunau încă și în mijlocul nopții, când, deodată, avocatul fu trezit de soneria telefonului. În pijama, el se repezi la aparat, tremurând ca varga. Auzi vocea pe care, datorită unui presentiment îngrozitor, o aștepta să-l cheme. Ea suna rece :

— Domnul Ledsam?

— Da, el. Cine vorbește?

— Margaret Hilditch. A trebuit să vă chem, pentru a vă aduce la cunoștință un lucru ciudat care s'a întâmplat aseară, după plecarea dv.

— Vorbiți.

— După plecare, continuă ea, soțul meu s'a jucat înainte cu pumnalul acela curios. Il plasează în dreptul inimei, așezându-se în fotoliul pe care-l ocupase Jordan

în aceeași atitudine. A fost, după cum spunea el, o reconstituire. În timp ce ținea astfel stiletul, cred că a avut un atac, căci a scos un strigăt. Am alergat lângă el. Am încercat să-i smulg arma — ceea ce am făcut de altfel — dar era prea târziu. Doctorul a plecat tocmai acum. A spus că moartea a fost, fără'ndoială, instantanee.

— Dar e îngrozitor, strigă Francis.

— A venit cineva dela Scotland Yard, continuă vocea pe acelaș ton neschimbat. După ce va face constatările, mă voi culca. Noapte bună!

Francis încercă să mai vorbească; cuvintele lui se izbiră însă de un zid de tăcere. Se așează tremurând la marginea patului. Și în clipa aceea, i se păru că aude cuvintele lui Oliver Hilditch:

„Moartea mea ar fi singurul lucru pe lume care ar putea-o face fericită pe soția mea”.

CAP. VII

Remușcările lui Francis

La Sheridan Club, al cărui membru invidiat era, se discuta cu aprindere dispariția lui Francis Ledsam.

— După câte știu, a refuzat săptămâna trecută patru dosare de primul ordin, anunță o celebritate juridică într'un mic grup de colegi întruniți la un cocktail.

— Griggs i-a oferit să-l apere pe William Bull, asasinul lui Chippenham, și a refuzat, remarcă un altul. Niciodată nu l-a apucat pe Ledsam să-și ia vacanță în plin sezon de afaceri. Joacă golf la Brancaster!

— Nu i s'a întâmplat nimic supărător, declară brusc o voce țâșnită dintr'un colț. Nu bârfiți ca muierile. Va veni să mă găsească aici dintr'un moment într'altul.

Priviră cu toții în jur. Andrew Wilmore se ridică

încet, scuturând foile unui ziar. Aruncă o privire spre uşă.

— Ledsam a avut o depresiune nervoasă, nimic mai mult, continuă el. Ne-am dus la hotelul Dormy din Brancaster şi acum îi merge bine. Afacerea Hilditch l-a zdruncinat complet.

— Nu văd de ce, observă cineva. El a obţinut admirabil achitarea. A fost una dintre cele mai frumoase pledoarii pe cari le-am auzit.

— Vedeţi, explică Wilmore, Ledsam nu bănuia că Hilditch e vinovat şi timp de două ore a combătut pentru a-i salva viaţa. El a reuşit să aducă un verdict de achitare contra rechizitoriului. Dar, a doua zi, seara, Hilditch i-a mărturisit că e vinovat şi s'a sinucis.

— Totuşi, nu văd de ce s'a descurajat Ledsam, observă celebritatea juridică. Faptul că omul era vinovat nu face decât să înalţe triumful avocatului. Aceasta arată că pledoaria lui era perfectă.

— Desigur, recunosc Wilmore, dar Ledsam e un tip foarte conştiincios şi chiar foarte sensibil. Afacerea asta i-a cauzat o zguduire penibilă.

De departe, un romancier interveni:

— A fost o ciudată experienţă: să cinezi cu criminalul, să asculţi cum explică crima şi maniera exactă în care a săvârşit-o...

— Bine, bine, o zguduire penibilă, constată omul de lege, dar nu văd totuşi de ce a refuzat Ledsam cele patru dosare. Intenţionează să-şi abandoneze profesiunea?

— Nicidecum, afirmă Wilmore. Cred însă că nu va mai primi cauze decât atunci când se va putea convinge de nevinovăţia clientului său.

— Fapt e, comentă romancierul, că Ledsam nu e destul de împietrit ca să poată fi băgat în aceeaşi oală cu voi. Ar face minuni ca avocat general, un fel de

sir Gallahad fâlfâind steagul dreptății, dar el nu vrea să-și umple chimirul cu cheltuelile claselor criminale.

— Ce dracu numești „clase criminale”? întrebă un judecător dela tribunalul corecțional. Personal, eu declar criminali pe cei cari operează la Stock Exchange și, adăogă el întorcându-se spre un membru din comitet, declar criminal pe acela care bea vermouthisul acesta îngrozitor.

Portarul se apropie de Wilmore.

— D. Ledsam vă așteaptă afară într'un taxi, anunță el.

— Afară, într'un taxi? repetă omul legii. De ce nu se arată?

— N'am pomenit niciodată așa ceva! declară un alt personagiu. Să mergem să-l aducem cu forța.

Portarul continuă:

— D. Ledsam m'a însărcinat să spun tuturor prietenilor săi prezenți că va lua aici masa mâine.

— Atunci, lăsați-mi-l până mâine, zise Wilmore. Dacă a promis că va mânca aici, o va face. El locuiește la Brancaster. E doar foarte aproape de Londra. Vrea să aibă cu mine o convorbire. Are ferma intenție să-și reia viața normală.

— Șterge-o, zise interlocutorul lui Wilmore, dar bagă de seamă ca să-și țină cuvântul.

Ceva mai târziu, Ledsam și Wilmore erau așezați unul lângă altul, la o masă a celebrului restaurant *Soto*. Terminară o cină excelentă. Sticla goală de șampanie fu înlocuită cu butelii de lichioruri. Francis, care se comporta aproape exuberant, își aprinse o țigară de foi. Prietenul său socoti momentul favorabil.

— Francis, începu el, la club se spune că ai refuzat să pledezi în afacerea Chippenham.

— Exact. I-am spus lui Griggs că nici nu vreau să aud de așa ceva.

Avocatul își regăsise energia. Vocea îi era fermă, ochii scânteetori.

— Aș vrea să știu pentru ce?

— Pentrucă William Bull e un tâlhar și un criminal periculos pe care aș vrea să-l văd spânzurat.

— Ar fi o lovitură să-l scapi. Presupunerile în favoarea lui sunt foarte slabe.

— Cred că l-aș putea scoate basma curată. De aceea nu vreau însă să ating dosarul. Mi se pare că, indirect, te-am făcut să înțelegi un lucru. M'am hotărât, ți-o spun răspicat: să nu mai apăr pe nimeni, până ce nu mă voiu fi convins de nevinovăția lui.

— Asta înseamnă?..

— Asta înseamnă în mod practic sfârșitul carierei mele. Imi dau perfect de bine seama. Din fericire, după cum ști, nu sunt sclavul onorariilor mele.

— Hotărârea ta e în legătură cu cazul Hilditch, presupun.

— Așa e.

Wilmore păstră o clipă de tăcere.

— Ai aerul că porți ceva pe conștiință, în urma acestei afaceri.

— Da, răspunse calm avocatul.

— Să vedem, protestă Wilmore, nu urmăresc prea bine raționamentul tău. De acord! Hilditch era un criminal care a scăpat grație talentului tău excepțional. Dar moartea lui a soldat contul dintre tine și societatea omenească.

— Ea ar fi trebuit s'o facă, consimți Francis, dacă el s'ar fi sinucis într'adevăr.

Wilmore își privi cu uimire prietenul.

— Ce Dumnezeu vrei să spui? întrebă el. Propria

ta mărturisire la anchetă tindea către această concluzie: „o sinucidere”.

Francis privi în jur cu o indiferență aparentă, dar în realitate cu o grijă extremă. Lângă ei, la o oarecare distanță, o singură masă era ocupată de un magnat al cinematografului. Glasul lui Francis se ridică asemenea unui murmur.

— Depoziția mea la ancheta magistratului instructor a fost un lanț de minciuni. Mi-am călcat de bună voie jurământul. Iată motivul adevărat pentru care am avut această depresiune nervoasă.

— Dumnezeu! strigă Wilmore lăsând paharul de coniac dela gură, fără a-l fi gustat măcar.

— Vreau să termin, continuă Ledsam calm, liniștindu-mi în fața ta conștiința. Cu începere de astă seară, dragul meu prieten, încep o nouă carieră. De aceea am vrut să am această discuție cu tine. Am mințit la anchetă când am spus că legăturile dintre Oliver Hilditch și soția sa erau normale. Am mințit spunând că i-am părăsit în termeni buni. Am mințit când am spus că Oliver Hilditch părea nervos și deprimat. Am mințit spunând că el și-a manifestat remușcările. În seara aceea totul arată că oamenii aceia se urăsc. N'am cea mai mică îndoială că ea l-a ucis. După mine, ea avea dreptul să o facă.

O tăcere scurtă. Un grup trecu prin fața celor doi prieteni. O femeie aruncă o privire curioasă lui Francis.

— E Francis Ledsam, avocatul care l-a achitat pe Hilditch, murmură tovarășul ei. Cel de lângă el e Andrew Wilmore, romancierul. Cred că discută acum un caz psihologic.

CAP. VIII

Maestrul crimei

Grupul luă loc la cealaltă extremitate a restaurantului.

Francis continuă:

— Eram într'adevăr răspunzător de întoarcerea acestui om în societate. Mai mult decât atâta: îl impusesem din nou soției lui. Deci, am fost răspunzător și pentru ce a făcut ea în noaptea aceea. Toate acestea mi se par clare ca lumina zilei. Dragul meu, acum cunoști cauza nervozității mele. Am jurat fals, dar cred că am lucrat după conștiința mea și după dreptate. Chestiunea aceasta m'a turburat, dar acum toate s'au sfârșit. Am izbutit să o scot din inimă. Încă un lichior, dragă Andrew. Îți voi vorbi despre proiectele mele de viitor.

Se aduse coniac. Wilmore își studia prietenul. Francis părea acum potolit. Era vioiu și atent. Părea la începutul unei acțiuni cu adevărat pasionante.

— Am făcut o experiență curioasă, reluă el. Nu numai că am ajuns în situația de a minți legea, dar am încercat o senzație aducătoare de nefericire, o senzație pe care de altfel voiam de mult s'o am.

— Femeia? riscă Wilmore.

Francis aprobă. Se făcu o scurtă tăcere. Wilmore văzu atunci un lucru ciudat. O ușoară strălucire apăru în ochii și pe fața prietenului său. Ochii lui Francis se aprinseră parcă, gura i se deschise ușor. Lumina dispăru îndată, dar clipa aceasta fu suficientă. Wilmore era prea priceput; înțelesese cele ce se petrecuseră în conștiința lui Francis.

— Soția lui Oliver Hilditch, continuă Francis, prezintă o enigmă pe care cred că nu o pot rezolva chiar

acum. Faptul că și-a reluat viața cu soțul ei, știind totuș de ce este în stare omul acesta, îmi pare inexplicabil. Ea singură este un mister. Nu știu ce se poate ascunde îndărătul nepăsării ei. Fără'ndoială că are însă destul curaj. Numai o femeie hotărâtă ar fi putut face un asemenea gest, așa cum a făcut ea. Dar, în afară de acestea, nu mai văd nimic. Cred însă că, mai curând sau mai târziu, voi ajunge la o concluzie. Intr'un fel sau într'altul, voi descifra tot ceea ce vreau să știu. Va fi poate pentru nenorocirea mea, va fi poate sfârșitul a tot ceea ce înseamnă ceva pentru mine.

— Nu-mi vine să cred, murmură Wilmore.

Francis dădu din cap.

— Te rog, dragul meu, să păstrezi pentru tine tot ce-ți voi spune astă seară. Din experiența prin care am trecut, am învățat multe. O nouă pasiune s'a născut în mine: am pierdut acea nepăsare pe care profesiunea mea o avea în fața crimei. Cu începere de astăzi sunt în războiu cu criminalii. Sper ca, în curând, să-i aduc în fața tribunalelor și — întotdeauna — ca vinovați. Nu mai sunt nepăsătorul de până acum. Am pornit să combat și să distrug răul. E în toate acestea ceva de melodramă, Andrew, sfârși el răsând, dar, să știi că vorbesc serios...

— Și ce înseamnă această atitudine din punctul de vedere al vieții tale cotidiene? întrebă curios Wilmore.

— Ei bine! nu voi mai accepta cauze, decât atunci când voi fi sigur de nevinovăția acuzatului. Din fericire, onorariile nu mă preocupă. De altfel, la tribunal, pot găsi oricând procese cari să-mi satisfacă celelalte veleități. Îți făgăduiesc că, în orice caz, nu voi sta acasă în așteptarea evenimentelor. Spiritul meu combativ are nevoie de acțiune.

— Bine, dragă Francis, dar nu poți aștepta mereu

la Tribunal ocazia de a apăra un nefericit acuzat de po-mană. Mai întâiu, nu prea sunt mulți din aceștia. Pe urmă, tu nu poți umbla pe Regent Street, învârtind în mână o sabie cu două tăișuri și să fugărești răufăcătorii.

Francis zâmbi.

— Să nu crezi, te asigur, Andrew, că e vorba de un joc atât de copilăros. Nu voiu face pe detectivul amator și avid de mister. Dar, ascultă, continuă el, devenind serios. După cum știi datorită experienței mele, pot demasca foarte ușor un criminal, atunci când îl am în față. Și, slavă Domnului, sunt destui, atât pe-aici, cât și aiurea. Andrew, eu nu vreau să mă mulțumesc cu o atitudine negativă, ți-o repet. Voiu încerca, pe cât voiu putea, să distrug tot răul pe care-l voiu descoperi în acest oraș.

— O ocupație într'adevăr nouă! O perspectivă captivantă pentru sportman-ul modern! Complimentele mele, dragă!

Prietenii se priveau cu dragoste. Deodată însă, o voce venită dinspre masa învecinată le întrerupse discuția. întorcând capul, văzură un bărbat care le era necunoscut și care se afla așezat într'un mod inexplicabil lângă ei. Acesta, se amestecase în discuția lor pe un ton plin de sarcasm, aproape ofensator.

— Cine sunteți? Și de unde veniți? întrebă aproape brutal Francis.

Noul venit era un bărbat înalt, uscat, slab și cu fața aspră, de o paloare aproape anormală. Avea părul negru, presărat cu fire cenușii, o gură mică, ochi negri, pătrunzători și aproape strălucitori. Era în haină de seară; lăngăria și bijuteriile îi erau alese cu gust. Francis, privind-l atent, fu tulburat de ideea confuză că l-a mai întâlnit pe acest om.

— Lăsați-mă să vă răspund la întrebare, domnule, zise liniștit necunoscutul. Stam singur la câteva mese depărtare când perechea care era lângă dv. a plecat. Deoarece eri seară mi s'a spus în hallul hotelului Claridge că sunteți marele avocat Francis Ledsam, pe care-l cunoșteam de altfel după nume, și prietenul său Andrew Wilmore, m'am așezat la această masă și iată-mă. Veți putea obiecta că am venit pe ascuns. Fără îndoială. Dacă veneam în alt mod, aș fi întrerupt o discuție care mă interesa foarte mult.

— Vă convine, întrebă Francis cu o glacială politeță, să vă întoarceți la masa dv., pe ascuns sau cum veți crede de cuviință?

Omul nu arată că intenționează să se miște.

— Mai târziu, zise el, veți fi primul care să regretați, dacă bineînțeles aș face-o acum. E o întâlnire importantă, care îmi procură ocazia de a vă exprima profunda mea recunoștință, domnule Ledsam, pentru depozitia în ancheta făcută asupra morții ginerului meu, Oliver Hilditch.

Francis tresări și își privi insistent interlocutorul.

— Ginerele dv.? repetă el. Vreți să spuneți că sunteți tatăl soției lui Oliver Hilditch?

— Al văduvei sale, rectifică celălalt. Am onoarea aceasta. Înțelegeți deci pentru ce mă grăbesc să vă prezint mulțumirile mele. Mărturisirile dv. au fost făcute într'un fel atât de cavaleresc, atât de sincer, încât mă simt deadreptul obligat.

Francis era un om obișnuit să se stăpânească, dar mâinile lui se crispară și unghiile îi intrară în carne. Era plin de indignare contra acestui intrus ale cărui cuvinte ironice îi tulburau conștiința. Cu toate acestea, își păstră calmul.

— Nu țin la recunoștința dv., zise el rece, nici măcar să vă fac cunoștința în mod mai amănunțit.

Bărbatul dădu din cap.

— Nu aveți dreptate, protestă el. În orice caz, eram forțați să ne cunoaștem. Să vă spun de ce? Ați declarat că doriți să vă puneți în urmărire criminalilor lumii. Am avantajul de a fi probabil cel mai celebru patron în viață al acestei clase detestate. Gâtul meu vă stă la dispoziție.

— Arătați ca un bufon, zise Francis cu dispreț.

— Și chiar dacă aș fi, aș fi cel puțin un bufon de spirit, replică celălalt tot baljocoritor. Vă pot face o probă, dacă vreți.

Se făcu pentru o clipă tăcere. Wilmore era aplecat înainte, studiindu-l pe noul venit cu interes. Francis gemea de mânie.

— Astă seară, la câțiva metri de aici, cu puțin timp înainte de închidere, continuă interlocutorul lor, va avea loc o ocartă și, fără'ndoială, că se va comite ceea ce numiți, o crimă. Veți întrebuința oare talentele pe care vi le lăudați atâta și-l veți inhăța pe criminal? Succesul poate să vă aducă un renume în această nouă carieră pe care ați ales-o.

Francis și Wilmore, neputând să găsească un răspuns convenabil, rămaseră uluiți în fața acestui om. Se mulțumiră să-l măsoare cu privirea, impresionați de atitudinea și privirea lui sfidătoare. Ii primiră salutul baljocoritor, privindu-l cum părăsește sala, înconjurat de semnele celui mai adânc respect din partea chelnerilor și oamenilor de serviciu ai hotelului, chiar și ale patronului. După ce dispăru, prietenii se priviră. Uluirea dispăruse.

— Ei bine, eu sunt blestemat! strigă Francis. Soto, vino aici imediat!

Patronul se grăbi spre masa lor.

— Soto, întreabă Francis, spune-ne repede numele domnului care a eșit acum?

Patronul păru surprins.

— Nu-l cunoașteți pe sir Timothy Brast, domnule? Se spune că e unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Banii îi curg printre degete. Se spune că atunci când e în Anglia, întreținerea locuinței lui costă o mie de lire pe săptămână. Când dă la noi o masă, nu putem să găsim tot ce ne cere. E cel mai darnic client al nostru.

— Sir Timothy Brast, repetă Wilmore. Da, am auzit vorbindu-se despre el.

— Iată, toată lumea îl cunoaște pe sir Timothy, continuă patronul cu însuflețire. El organizează acum cele mai mari matchuri de box. El a dat banii pentru ultimul match internațional.

— Vine des pe-aici?

— Câteodată singur, câteodată însoțit de mai mulți. Știe să-și trateze minunat prietenii.

— l-am văzut numele în ziare în ultimele săptămâni, nu știu din ce motiv, observă Wilmore.

— Desigur acum două luni, domnule, zise Soto. A donat zece mii de lire Societății pentru protecția animalelor al cărei vicepreședinte este... O clipă, domnule...

Patronul se repezi să primească noui clienți. Francis și prietenul său schimbă o privire mirată.

— Tatăl soției lui Oliver Hilditch, observă Wilmore, organizatorul de matchuri, vicepreședintele Societății pentru protecția animalelor, se declară un criminal înrăit!... Bine și-a mai bătut joc de noi!

— Cred și eu, răspunse Francis cu un aer absent.

CAP. IX

C r i m a

În timp ce așteptau în vestibulul restaurantului ma-

șina lui Francis, care întârzia din cauza unei ceți dese și apăsătoare, cei doi prieteni fură martori la o mică cearță care, le fusese semnalată ca premergătoare dramei. Cei doi tineri cari se certau se găseau la câțiva pași unul de altul. Tânăra fată era drăguță, dar foarte puțin distinsă. Momentul părea destul de grav.

Insoțitorul ei, a cărui față era zbârcită prematur de excесе, oferea tipul banal al tânărului londonez care se amuză prea mult după placul său.

— Nu mai e plăcut să rămânem aici, Victor, strigă tânăra persoană iritată. Băiatul nu vine cu mașina.

— Nu putem merge pe jos, răspunse cavalerul cu un aer plictisit. E o vreme mizerabilă. N'avem altceva de făcut decât să așteptăm. Să ne întoarcem să mai luăm ceva.

Fata bătu nervoasă din picior.

— Nu fi stupid, Victor. Știi bine că i-am promis Clarei să fim acolo devreme.

— Bine, mormăi tânărul, dar ce putem face? Trebuie să așteptăm.

— De ce nu te duci să cauți un taxi? sugeră ea. Hai, Victor, du-te; ești destul de priceput să găsești o mașină.

Tânărul se strâmbă, aprinse o țigară și-și ridică gulerul pardesiului.

— Voiu face tot posibilul, dar să nu pleci fără mine.

— Caută lângă Charing Cross, îl sfătui ea.

— Oh! perfect! el aruncă acest cuvânt, intrând în întunecimea deasă și umedă de afară.

Aceasta fu desigur ultimul cuvânt pe care îl mai rosti în această lume pământească.

Rămasă singură, tânăra tremura ca și cum i-ar fi fost frig. Se întoarse și privi spre restaurant. În acest

moment, ea întâlnește privirea lui Francis, care o supunea unui examen sever. Păru jenată.

Atunci, un strigăt se ridică, un strigăt pe care nimeni din cei ce-l auziră nu-l vor uita vreodată. Strigătul de moarte al lui Victor Bidlake fu urmat apoi de o zarvă înăbușită.

Pe urmă, tăcere.

Afară, gălăgie, pași grăbiți și voci agitate. Apoi apărură un grup sinistru. Ceva asemănător unui morman de haine fu adus înăuntru și depus pe parchet lângă ușa turnantă. Două servitori în livrea albastră opriră mulțimea curioasă. Francis, care era cunoscut drept o persoană aproape oficială, fu unul dintre puținii cărora li se îngădui să rămână, în timp ce un medic ce se afla în dancing îngenunchie lângă corpul întins pe jos.

— Mort! Ce întâmplare mârșavă! zise el, întorcându-se către Francis. Gaura făcută în plastronul cămășii poartă urma unei arsuri.

— Un glonț? întrebă Francis.

Doctorul făcu un semn afirmativ.

— S'a tras din apropiere, zise el. Ucigașul nu putea să greșească.

— S'a trimis după poliție?

Portarul înaintă.

— Un polițist era la câțiva metri, domnule, răspunse el. A rămas ca să'ndepărteze oamenii dela locul unde am găsit corpul. Am telefonat la Scotland Yard.

Doctorul se ridică.

— Nu se mai poate face nimic. Opriți deocamdată lumea. Voiu transporta cadavrul la morgă, când va sosi ambulanța.

Un servitor își croi drum prin mulțimea care era strânsă afară.

— Miss Daisy Hirlop, domnișoara care era cu d.

Bidlake, a leșinat, anunță el. Domnule doctor, vă rugăm să veniți.

— Vin îndată, răspunse acesta.

Restul evenimentelor urmă un curs normal. Poliția își făcu apariția și luă note. Ambulanța sosi și ea, cadavrul fu ridicat, iar gloata emoționată și înfricoșată se retrase încet.

Francis și Wilmore ajunseră în cele din urmă în apartamentul avocatului din Clerge Street.

— Vino sus să iei ceva, Andrew, propuse Francis.

— Am chiar nevoie, răspunse Wilmore.

Odată în micul salon al locuinței, Francis umplu două pahare cu whisky și sifon.

— Ia loc, Wilmore și spune-mi, te rog, dacă acest sir Timothy Brast și-a bătut joc de noi sau nu? Wilmore își șterse fruntea cu batista.

— Francis, e îngrozitor! zise el. Ce vom face?

— Deocamdată, nimic, răspunse Ledsam. Dacă vom povesti, riscăm să fim bătaia de joc a celor ce ne vor asculta. Ceeace va trebui să facem va fi săvârșit la timp. Mă oblig.

— Poliția are ceva de spus?

— Numai câteva cuvinte, răspunse Francis. Shopland, primul inspector, are afacerea în mână. E un tip înțipt, dar lipsit de imaginație. Am avut de-aface cu el într'unul sau chiar în două cazuri destul de importante. Vei citi mâine în ziare: *Se crede că crima a fost comisă de unul din membrii unei bande de rănfăcători cari au infectat West-End-ul în ultimele luni. Îți amintești desigur de atentatul din curtea castelului Albany, care a fost săvârșit acum o săptămână; cadavrul băgat într'un sac la Shepherd's Market?*

— Iată ce nu se potrivește cu sir Timothy, observă Wilmore.

— Sunt mai multe motive de asasinat cari n'au drept
țel furtul, declară Francis. Nu-ți fie teamă că voi
încurca ițele acestei afaceri, făcând pe detectivul amator.
Scotland Yard-ul își va face nestingherit treaba. Voi
intervenii numai în cazul când voi avea o certitudine.
Andrew, să nu mă crezi nebun, dar știu să apreciez
disprețul pe care mi l-a aruncat azi noapte filantropul.
Nu prea mă interesează cine l-a ucis pe băiatul acesta,
Victor Bidlake, nici pentru ce, dar sunt convins de un
lucru: Brast știe ceva. El e un mecena al crimei pe o
scară întinsă. Mai curând sau mai târziu, voi pune
mâna pe el. El se crede în siguranță și-și permite să aibe
curajul lui Belzebut. Cazul lui e destul de clar. Aproape
că ghicesc sensul intervenției lui în conversația noastră
de astă seară. El vrea un dușman, i-e sete de pericol.
L-a și găsit!

Wilmore își scutură gânditor pipa și pufăi de câteva
ori, simțindu-se parcă mai bine.

— Francis, zise el, sir Timothy Brast nu e un
aventurier. E un bărbat cu multă importanță. E primit
pretutindeni. Cum îți poți oare închipui că un om care
are o asemenea avere și astfel de situație în societate,
poate fi animatorul unei bande de asasini?

Francis zâmbi. Își aprinse și el pipa și se aruncă
într'un fotoliu confortabil.

— Un milionar inteligent, făcu el, e tocmai singura
persoană pe lume care poate ascunde și înșela aparen-
țele. N'ai auzit vorbindu-se despre splendidele recepții
dela Waled House?

— Desigur! strigă aproape Wilmore.

— Imi amintesc că Baker a făcut acum un an aluzii.
Era vorba despre un fel de lupte de circ roman, cân-
tăreți din Petrograd, dansatori africani și boxeuri a-
mericani.

— În orice caz, tipul e ciudat, observă Wilmore.

— Acești multimilionari sunt un fel de despoți, declară Francis. Ei cred că pot stăpâni lumea, trafica cu sufletele și disprețui legea. Vom vedea!

— Știi ce-am găsit eu mai interesant la el? întrebă Wilmore.

— Bijuteriile? răspunse Francis.

— Nu, faptul că e tatăl văduvei lui Oliver Hilditch, spuse Wilmore clătinând din cap.

Francis Ledsam rămase o clipă nemișcat. Părea zăpăcit.

— Ah, da! zise el cu un efort. Uitasem acest lucru...

CAP. X

Cine a ucis ?

O săptămână mai târziu, Francis Ledsam întorcându-se la birou, îl găsi în fața casei pe inspectorul Shopland. Detectivul salută.

— Nimic nou, Shopland?

Politiștul își mângâie mustața scurtă și roșcată. Era un om de statură mijlocie. Gura îi era aspră iar fața banală.

— Absolut nimic. Suntem în plin întuneric.

— Am auzit că ați găsit arma?

Shopland făcu un semn din cap.

— Era un revolver obișnuit, din timpul războiului. Cercetările făcute n'au dus însă la nimic. A fost găsit pe terenul din vecinătatea restaurantului lui Soto. Uci-gașul l-a aruncat desigur acolo. Probabil că avea tălpi de cauciuc, deoarece nimeni nu l-a auzit trecând.

Francis clătină gânditor din cap.

— Ați interogat-o pe miss Daisy Hirlop, tânăra care era în tovărășia lui Bidlake în seara crimei?

— Am citat-o pentru mâine, răspunse detectivul.

— Cu siguranță, observă Francis, că sărmana fată a fost, indirect, cauza morții lui. Dacă ea n'ar fi insistat ca el să se ducă să caute un taxi, omul care dădea târcoale restaurantului n'ar fi avut **niciodată** ocazia să-l doboare pe Bidlake.

Detectivul aruncă avocatului o privire pe furiș. Părea că reflectează.

— Dela băiatul de serviciu am aflat că miss Hirlop era cam nervoasă în seara aceea. Se pare că dorea să se ducă la un bal în Kensington. Balul era dat de o domnișoara Clara Bultiwelle. Ea o sfătuisese pe miss Hirlop să se grăbească, pentru a ajunge cât mai repede cu putință.

— Deci, iată singurele fapte cunoscute, zise Francis.

— Exact, domnule Ledsam.

Ei vorbeau, tot mergând.

— Nu s'a furat nimic victimei? reluă avocatul.

— Aparent, nimic.

— Cred că ați făcut toate cercetările posibile privitor la legăturile tânărului cu prietenii săi?

— După cât se pare, d-le, ele au fost dintre cele mai cordiale.

— În acest caz toate lucrurile vor să ne arate că suntem în fața unei crime fără scop, în prezența unui act săvârșit de un nebun, fără nici un fel de motiv.

— Precis, domnule.

— Ei bine, totuș eu nu cred în această explicație.

— Nici eu, domnule.

Francis zâmbi ușor.

— Shopland, zise el, dacă nu se vor putea aduna dovezi serioase, există totuși o persoană capabilă să ne vină în ajutor.

— Cine, anume?

— Miss Daisy Hirlop.

— Tânăra fată?

— Exact. D-le Shopland, trebuie să ne amintim că dacă miss Hirlop știe ceva despre cele ce se ascund în spatele acestei crime, e în interesul ei să păstreze totul pentru ea, decât să încredințeze gratuit un secret poliției. Unde te duceai azi dimineață?

— La dv., domnule.

— Pentru ce?

— Vroiam să vă întreb dacă veți fi atât de amabil să vorbiți cu miss Daisy Hirlop, înainte de-a o interoga.

Francis zâmbi.

— Ne-am înțeles. Aș vrea s'o văd chiar azi după amiază.

Detectivul își scoase pălăria.

— Sper că voi auzi în curând vorbindu-se despre dv.

— Intr'o zi sau două, chiar mai curând, făgădui avocatul și cei doi bărbați se despărțiră.

Francis își urmă drumul dealungul cheiului, până la birou.

— Nimic nou, Angrave? întrebă el pe funcționarul său principal.

— Absolut nimic, sir, răspunse acesta.

Francis intră în cabinetul de lucru, o cameră vastă cu ferestrele spre grădină. El citi scrisorile cari se aflau pe birou. Niciuna nu era importantă. Tolănit în fotoliu, începu să-și umple pipa. Cineva bătu în ușe. Fawsitt, un tânăr avocat debutant, care lucra la el, își făcu apariția.

— Pot să vă vorbesc, domnule Ledsam?

— Desigur. Ia loc.

Fawsitt se așează de cealaltă parte a mesei. Avocatul avea o față subțire și prelungă, ochii mici și tenul palid.

— Domnule Ledsam, zise el, cred că, cu permisiunea dv., pot să plec la sfârșitul trimestrului.

Francis îi aruncă o privire.

— Sunt supărat că îmi comunicați vestea aceasta, Fawsitt. Vei lucra cu un altul?

— Nu m'am fixat încă. Mă gândesc însă să ofer serviciile mele d-lui Bames.

— De ce vrei să mă părăsești?

— Nu mai e destul lucru pentru mine.

Francis își aprinse pipa.

— E fără'ndoială un moment de liniște, Fawsitt...

— Eu nu cred, domnule.

— Înțeleg, ai trăncănit desigur cu cineva, Fawsitt.

— N'aș putea spune că am trăncănit. Am întotdeauna un interes special pentru tot ce privește... viitorul meu. Am motive să spun că mi se suflă afacerile.

Francis zâmbi.

— Cari sunt aceste motive?

— Nu se poate lucra ca diletant, maestre, în nici o branșă, mai cu seamă în profesiunea noastră. Nu cred că e tocmai rolul nostru să hotărâm dinainte, fără nici o cercetare.

— Înțeleg, Fawsitt, murmură Francis.

— Se spune, continuă tânărul, că nu veți mai pleda decât în cazurile când vă veți convinge de nevinovăția clientului.

— E adevărat, admise Francis.

— Dacă aș fi putut pleca acum trei luni, aș fi fost fericit. Eu văd lucrurile dintr'un alt punct de vedere.

— Poți pleca oricând, Fawsitt. Îți voi da chiar o scrisoare de recomandare.

— Aș fi foarte mulțumit, zise tânărul stagiar. Aci nu fac altceva decât să pierd timpul.

Francis scrisese o scrisoare de recomandare lui Barnes, un celebru avocat și după ce Fawsitt părăsi încăperea, rămase puțin pe gânduri. Apoi, plecă și el la restaurantul Denver. La barul localului, întâlni persoana pe care o căuta, un tânăr blond, care sta pe un tabureț înalt, cu picioarele pe un scaun și desvolta un fel de curs juridic unui mic grup de cunoștințe. Acesta, îl primi cordial pe Francis, dar fără respectul pe care-l datorește un băiat de nouăsprezece ani unui om de treizeci și cinci, care în plus îi era și unchiu.

— Te salut, bătrâne, strigă el. Hai, ia un cocktail. Francis acceptă, zicând totodată:

— Charles, vino o clipă în colț, am să-ți spun ceva. Tânărul se ridică, așezându-se lângă unchiul său pe o canapea.

— Dragul meu, începu Francis, trebuie să-ți cer o scrisoare de introducere pentru o femeie tânără din cunoștințele tale.

— Sper că nu-i vreunul dintre flirturile mele?

— Se numește miss Daisy Hirlop, declară Francis. Charles Southover își țuguie buzele și fluieră.

— E oare începutul unei intrigi, unchiule?..

Francis îl întrerupse.

— Dragul meu, nu vorbi prostii. Nu știu însă cum stai cu finanțele...

— Îți sunt dator patruzeci de lire, unchiule. Atinge-mă încă cu zece și-ți voi scrie o scrisoare care te va face să lăcrămezi de recunoștință.

— Bine, îți dau zece lire, dar vei scrie ce-ți voi dicta eu.

— Ai banii la d-ta?

Francis arată portofelul bine garnisit. Nepotul se așează la o masă și scrise cu pricepere acele câteva rânduri pe cari i le dictă Francis. Cele zece lire trecură dintr'o mână în alta.

— Hai, unchiule, încă un cocktail înainte de plecare, strigă Charles vesel. Făc eu cinste.

Francis Ledsam plecase însă.

CAP. XI

Daisy Hirlop

Miss Daisy Hirlop îl primi pe Francis în salonul apartamentului ei dela hotelul Milan. Ea purta doliu, care-i nuanța frumusețea.

— Ce drăguț din partea d-tale că vii să mă vezi, declară ea întinzându-i mâna. Ia, te rog, loc în fotoliu. Trandafirii sunt foarte frumoși, dar ce te-a făcut să mi-i trimieți?

— Un impuls, răspunse Francis.

Ea râse încet.

— Atunci, te rog să cedezi acestui impuls de câte ori vei crede de cuviință. Ador florile.

— Ai fost foarte bună că mi-ai permis să vin, zise Francis. Înțeleg prea bine că nu ții să vezi multe lume acum.

Atitudinea lui Francis, respectuoasă și curtenitoare, trădă cu toate acestea o oarecare rezervă pe care Daisy Hirlop o înțelese repede.

— Nu te-am văzut oare recent undeva? întrebă ea pe neașteptate.

— M'ai văzut la Soto, în seara când a fost ucis Victor Bidlake, spuse Francis. Eram lângă d-ta în timp ce așteptai taxiul.

Mis Hirlop tresări și deveni nervoasă.

— Să nu-mi spui că ai venit să mă întrebi ceva despre acea oribilă seară, imploră ea. Poliția s'a prezentat până acuma de două ori. N'am nimic de spus, absolut nimic.

— Înțeleg, încuviință Francis. Poliția are nefericitul obicei de a crede întotdeauna că poate obține informații tocmai acolo de unde nu se poate afla nimic.

O clipă, Daisy își studie cu grijă vizitatorul. Apoi se duse la masa care se afla lângă ei, luă o scrisoare și o citi dela un capăt la celălalt.

— Charles Southover îmi scrie aici, reluă ea, că ești unul din camarazii săi doritori să mă cunoască. El nu-mi spune însă pentru ce.

— Te-am văzut de mai multe ori pe scenă, zise Francis. Talentul d-tale m'a impresionat.

Ea îl privi fix și dădu din umeri.

— Nu poate fi așa ceva. D-ta nu semeni cu un om care-și petrece serile văzând spectacole de music-hall. Francis zâmbi.

— Dar ce par?

— Un om care urmărește un scop.

— Incep să cred că ne vom înțelege, zise Francis. Ești într'adevăr o persoană foarte inteligentă.

— Ești sigur că nu ești unul din acei detectivi amatori, așa cum se vede prin romane?

— Sigur că nu; mărturisesc însă că moartea lui Victor Bidlake mi-a trezit interesul și aș vrea năspas de mult să descopăr adevărul. Am de altfel un motiv în plus, pe care cred că ți-l voi spune într'o zi. Dar asta n'are nici o legătură cu Victor Bidlake. Pe cât îmi aduc aminte, nu l-am văzut pe Bidlake decât în seara crimei și n'am auzit niciodată vorbindu-se despre el. Interesul meu urmărește altă persoană. D-ta ai pierdut

un prieten care-ți era drag, știu. Dacă ai fi dispusă să-mi povestești totul, s'ar putea să-ți fie de folos...

Ea suspină. Increderea îi revenise. Se simți plină de milă pentru ea însăși. Mila o făcuse să treacă direct la confidențe.

— Vezi, zise ea, Victor și cu mine eram logodiți și trebuia să ne căsătorim în curând. Imi venea mereu în ajutor. Fără el, nu știu ce am să mă fac. Chiar aici, lumea se neliniștește cu privire la nota mea, adăogă ea privind un plic de pe masă.

Francis schiță un zâmbet.

— Miss Hirlop, n'am intenționat să te plictisesc pentru a căpăta informații fără a te recompensa. Dacă aş putea să te ajut în această privință, adăogă el arătând plicul, aş fi foarte fericit.

Ea avu un surâs de recunoștință.

— Primesc, zise ea. Când părinții lui Victor se vor întoarce, știu că au intenția să facă ceva pentru mine, dar până atunci....

— Cât? întrebă el.

— Două sute de lire îmi vor ajunge.

Francis iscăli un cec. Miss Hirlop scoase un suspin de ușurare, punând hârtia lângă plic.

— Mi-e teamă că vei găsi lipsită de importanță povestea pe care ți-o voi spune, mărturisi ea. Victor era un băiat care obișnuia să creadă că e blazat. Totul îl plictisea, automobilul, viața la țară, orașul, toate nu-i ofereau nimic. Dar, în ultimele săptămâni, părea schimbat. El mi-a mărturisit chiar că a găsit ceva nou în viață. Nu știu despre ce era vorba, îmi vine însă să cred că era ceva bun. Își lăsase prietenii și frecventa o bandă cu totul deosebită și puțin recomandabilă. Luase obiceiul să petreacă nopțile și nu mai vizita dancingurile, nici locurile unde mă putea duce. De două sau

trei ori, el veni aici frânt de oboseală și se culcă fără a-mi spune măcar un cuvânt. După ce dormi câteva ore într'un fotoliu, se deșteaptă spunându-mi că a avut visuri îngrozitoare, adevărate coșmare.

— Cum stătea cu banii?

— Avea totdeauna cât îi trebuie. Lua și dela părinți. Dacă ne-am fi căsătorit, aş fi avut o poziție splendidă. Cu o seară înainte de crimă, a venit să mă vadă. Avea aerul unui om zăpăcit. Plângea ca un copil, se comporta ca un copil; desigur că i se dăduse mult de băut. Am presupus că a participat la un lucru îngrozitor. Mi-a propus să luăm masa împreună, anunțându-mi totodată că o va rupe definitiv cu noii lui prieteni. Ceva care părea să fie în legătură cu ei îi cauzase probabil o frică teribilă.

Francis dădu din cap. Nu mai vroia să insiste.

— Poveste veche, zise el, apucături rele, viață debordonată. Cred că a știut cineva că el avea în general sume mai mari asupra lui.

— Era o nebunie din partea lui. I-am atras atenția adeseori. Poliția n'a vrut însă să audă de nimica în această privință, dar eu sunt absolut sigură că a fost furat. Am observat, atunci când a făcut plata, că avea un teanc mare de bancnote asupra lui, bani cari nu au mai fost găsiți.

Francis se ridică.

— Îți mulțumesc pentru interesantele informații, miss Hirlop, zise el. E clar că Victor Bidlake a fost ucis pentru a fi jefuit.

— Desigur, afirmă ea cu convingere, conducându-l până la ușă.

CAP. XII

Explicații

După ce părăsi apartamentul lui miss Daisy Hirlop, se întâmplă evenimentul pe care Francis Ledsam îl dorea mai mult decât orice pe lume. Întâmplarea surveni pe neașteptate. În Strand, nu se afla nici un taxi. Francis nu se simți în stare să ia parte la partida obișnuită de bridge, așa că se îndreptă spre casă, hoinărind dealungul malului Tamisei. În colțul Green Parkului se întâlni față în față cu femeia care, în ultima vreme, nu-i părăsise gândurile. El înțelese îndată că ea l-ar fi evitat dacă ar fi putut. Întâlnirea avea însă loc într'un colț care nu-i permitea să se eschiveze. Și unul și celălalt, surprinși, schimbă câteva fraze banale și, fără a-și da prea bine seama, ajunseră să meargă alături.

— Am dorit cu adevărat să vă văd, zise Francis. M'am întrebat chiar dacă voi îndrăzni să vă fac o vizită.

— De ce să-mi fi făcut o vizită? întrebă ea. Relațiunile noastre au început și s'au sfârșit în tragedie. Nu văd nici un motiv ca să le continuăm.

El o privi un moment înainte de a-i răspunde. Era îmbrăcată în negru cu aceeași perfecțiune pe care o admirase întotdeauna. Frumusețea ei rece îi dădea aparența unei ființe desprinsă din realitățile vieții.

— Prefer să cred că relațiile noastre nu sunt sfârșite, protestă el. Dv. aveți atâți prieteni, încât ați mai putea accepta unul care nu v'a făcut niciodată rău.

Ea-l privi și o ușoară curiozitate i se zugrăvi pe trăsături.

— Rău? Nu, din contra, cred că trebuie să vă mulțumesc pentru depoziția dela anchetă.

— Era o frântură de adevăr, replică el.

— Presupun, admise ea sec. Ați fost foarte priceput. El o privi în ochi.

— Profesiunea mea m'a învățat să fiu un bun martor, zise el. În ce privește starea care m'a făcut să depun astfel, e o chestiune între conștiința mea și mine.

— Conștiința dv.? Sunt într'adevăr oameni cari posedă un asemenea lucru?

— Sper că într'o bună zi o veți descoperi și la dv., răspunse el. Spuneți-mi proiectele dv. Unde locuiți?

— Deocamdată, cu tatăl meu, în Curzon Street.

— Cu sir Timothy Brast?

— Da. Il cunoașteți? întrebă ea cu nepăsare.

— Foarte puțin, răspunse Francis. Ne-am întâlnit, acum câteva zile în restaurantul Soto. Mi-e teamă că nu i-am făcut o prea bună impresie. Am înțeles însă că are gusturi puțin excentrice.

— Nu-l văd des pe tatăl meu, răspunse ea. Ne-am regăsit acum câteva luni, pentru prima oară dela căsătoria noastră. Lucrurile nu prea au mers cum trebuie între noi. De fapt, el apare puțin la Curzon Street. Ați auzit fără'ndoială că are o casă extraordinară în jurul Tamisei.

— Walled House?

— Văd că ai auzit vorbindu-se despre casa lui. Toată lumea, mi s'a spus, vorbește de rău serbările cari au loc acolo.

— Sunt ele într'adevăr atât de magnifice?

— N'am luat niciodată parte. Dela căsătoria mea am petrecut foarte puțin timp în Anglia. Soțul meu, mi se pare că v'a spus, călătorea foarte mult.

Francis avu un tremur ușor. Tonul acesta calm, nepăsător, i se părea neomenesc.

— Tatăl dv. a surprins una din reflecțiile mele, reluă el. Eram la Soto cu un prieten, Andrew Wilmore,

romancierul, și, ca să vă spun adevărul, vorbeam tocmai despre lovitura pe care am încercat-o salvând viața — să spunem — a unui criminal. Tatăl dv. m'a auzit spunând că voi declara pentru viitor războiul tuturor crimelor și criminalilor.

Ea zâmbi ușor: un zâmbet lipsit de veselie.

— Înțeleg prea bine intervenția tatălui meu. El se pretinde un mare admirator al crimelor artistice comise. Cred că are idei absolut îngrozitoare asupra duelului și amorului în general. A fost închis șase luni în New-Orleans, pentru că a ucis un bărbat care o insultase pe mama. Nimic pe lume nu l'ar fi putut convinge că n'a săvârșit un lucru mai perfect legitim.

— Cred că voi găsi în el un obiect de studiu interesant, când îl voi cunoaște mai bine. Singura mea teamă e ca să nu creadă că-i sunt ostil și să refuze astfel orice legătură cu mine. Dv. nu împărtășiți gusturile sale?

— Cari gusturi? întrebă ea neglijent.

— Ei bine, boxul, de exemplu. Mi s'a spus că e cel mai mare mecen al ringului, atât aici, cași în America.

— N'am asistat niciodată în viața mea la un match și sper că nici nu o voi face.

— Să lăsăm atunci această pasiune a tatălui dv. Să vorbim mai bine de... noi. Spuneți-mi, vă rog, ce vă interesează mai mult în viață.

— Nimica, zise ea.

— Dar asta numai temporar. Ați trecut prin grele încercări; ele v'au influențat mult. Sunteți însă tânără și omul atât cât mai e tânăr trebuie să spună că viața merită trăită.

— Am crezut și eu odată, dar nu acum.

— Trebuie să existe însă compensații, afirmă Fran-

cis. Reacțiunea de care suferiți e un moment prin care treceți. Amintirea lui se va șterge curând.

— Tot ce am suferit eu nu se va șterge niciodată.

O clipă de tăcere, grea, de dramă evocată. Francis revăzu scena îngrozitoarei seri, ochii disperați și plini de ură ai femeii, lama de oțel și atitudinea ironică a lui Hilditch. I se păru, în clipa aceasta, că vede în fundul sufletului femeii. Era oare remușcarea care o turbura? Ii lipsia oare curajul să-i mulțumească pentru depoziția dela anchetă? Francis spera că ea nu va face niciodată acest lucru. Avea însă, desigur, dreptul să reclame puțină recunoștință, un loc mic în gândirea ei.

— Privește-mă, vrei? o întrebă el brusc.

Ea întoarse capul, puțin surprinsă. Francis o fixa cu ochii lui cenușii și adânci. Ea citi în ei tot interesul pe care i-l purta bărbatul, tulburarea ei crescuse.

— Ei bine? întrebă ea.

— Par eu un om care vorbește cu ușurință?

— Nu.

— Foarte bine. Atunci, crede-mă când îți spun că această umbră care-ți apasă umerii va dispărea. Îți spun lucrul acesta cu încredere, deoarece sper că îmi va fi îngăduit să te ajut. Nu ai simțit că am fost cu adevărat fericit când te-am revăzut?

Ea se opri brusc. Trebuiau să treacă Landsdowne Passage și se aflau în capătul liniștit al lui Curzon Street.

— Nu trebuia să-mi vorbești așa, zise ea cu un ton de reproș.

— De ce nu? Noi ne-am întâlnit în împrejurări curioase — dar d-ta nu ești o femeie ca toate celelalte.

Ea nu răspunse imediat; părea că devine mai vioaie, mai umană, cași cum s'ar fi lăsat pătrunsă de o impresie neașteptată.

— Da, nu sunt o ființă comună, zise ea cu calm. Mi-am trăiat viața. Nu doresc altceva decât să trăiesc restul vieții mele într'o liniște cât mai perfectă. Nu vreau ca vreun bărbat, domnule Ledsam, să-mi vorbească astfel.

— Nu vei accepta prietenia mea?

— E cu neputință.

— Voiu putea să te vizitez?

— Nu primesc pe nimeni.

Ea-l făcuse să înțeleagă de mai multe ori că dorește să rămână singură.

— Regret, zise el, dar nu pot accepta să mă despart de d-ta în felul acesta. Mă voiu adresa tatălui d-tale. Oricare ar fi antipatia lui pentru mine, dânsul are cel puțin bun simț.

Ea îl privi cu puțină neliniște în ochi.

— Ai fost bun cu mine, zise ea, lasă-mă să-ți dau un sfat: nu încerca să ai de-aface cu tatăl meu, nici ca prieten, nici ca dușman. Te rog să mă crezi că, și într'un caz și celălalt, rezultatul va fi dezastruos. Te poate costa foarte mult.

— Dacă ai această părere despre tatăl d-tale, atunci de ce trăiești împreună cu el? întreabă el.

Ea redeveni aparent insensibilă. Schiță un zâmbet batjocoritor care evocă o clipă zâmbetul omului despre care discutau.

— Pentru că sunt într'un anumit fel un parazit de lux, care iubeste confortul și eleganța. Pentru că tatăl meu îmi plătește notele la Lucile, Worth și Reville — pentru că n'am învățat niciodată să mă lipsesc de toate acestea. Și, te rog, să-ți aduci întotdeauna aminte: în ce mă privește, tatăl meu nu lasă nimica de dorit. E un tovarăș plăcut și generos. Cu toate acestea, Curzon Street, 70 B nu este făcut pentru oamenii cari sunt obișnuiți să ducă o viață normală.

Cu aceste cuvinte, ea-l părăsi, iar gestul făcut pentru a-l îndepărta pe Francis fu atât de scurt și categoric, încât el nu mai avu curajul să spună ceva. El o pierdu repede din vedere.

CAP. XIII

Criminalul

Cincisprezece zile mai târziu, la barul american al lui Soto, patru bărbați discutau cu aprindere asupra suspendării anchetei în afacerea omorului lui Bidlake. Erau Robert Fairfax, un tânăr actor de revistă, Peter Jacks, un regizor, Gerald Morse, un modelist și Sidney Voss, compozitor și libretist, cu toții făcând parte dintr'un grup obișnuit să frecventeze localul, grup spre care se simțise atrasă în ultimele săptămâni victima. Nu departe de ei, Francis Ledsam sorbia dintr'un cocktail și mânca migdale. Părea cufundat în lectura unui jurnal de seară.

— Asta ne dovedește, declară Peter Jacks, că o crimă e lucrul cel mai ușor pe lume. Unui criminal nu-i trebuie mai multă inteligență decât unui barnian care face sandwichuri și prepară băuturi.

— Poliția, observă Gerald Morse, pune bază pe două lucruri: dovezile cari rezultă și motivul. În cazul de față, nu prea există dovezi, iar în ce privește motivul, bietul Victor era prea nebun ca să aibă măcar un singur dușman.

Sidney Voss, care doria să se introducă la Sheridan Club, îl privea respectuos pe Francis.

— Dv. știți multe lucruri despre crime și criminali, domnule Ledsam, zise el. Aveți vreo părere asupra afacerii Bidlake?

Francis îndoi ziarul și-l puse lângă el.

— Da, zise el, am una.

Cuvintele avocatului, răsunară grav. Robert Fairfax se răsuci pe taburetul său. Era un vlăjgan aproape agresiv, lipsit de educație și vițios din cale afară. Ochii îi străluceau, iar paharul îi era pe jumătate plin cu absint.

— Atențiune, camarazi, exclamă el, domnul Francis Ledsam, marele avocat, ne va lămuri misterul morții sărmanului Victor.

Ceilalți tineri se'ntoarseră în acelaș timp spre Francis., fixându-l curioși. Niciunul din ei nu observă însă un nou venit care ocupă liniștit un loc în fundul sălei. Imperturbabil, impecabil ca întotdeauna, sir Timothy Brast aruncă o privire micului grup, chemă un chelner și comandă un Martini sec.

— Nu vă pot promite acest lucru, zise Francis, oprindu-și o clipă ochii asupra fiecăreia din cele patru fețe. Soluțiunile exacte nu fac parte din resortul meu. Vă făgăduiesc însă o lovitură, dacă, bineînțeles, o puteți suporta.

Urmă o tăcere. Jimmy, barmanul rămase nemișcat, cu amestecătorul în mâini. Voss începu să bată nervos cu pumnul în masă.

— Suportăm totul, afară de așteptare, declară el. Spuneți-mi această lovitură...

— Cred că persoana responsabilă de moartea lui Victor Bidlake se află acum în această cameră, anunță Francis.

O nouă tăcere, grea, dramatică... Jimmy se aplecă înainte, pentru a asculta. Prima reacțiune conștientă a fiecăruia fu să arunce o privire bănuitoare în jurul camerei. Cei patru tineri, Jimmy și un chelner, Francis și sir Timothy Brast erau singurii ocupanți.

— Eu n'am fost atunci la Londra. Eram la Manchester, bâlbâi Sidney Voss.

— Eu luam atunci masa la Café-Royal, declară Jacks cu glas tare.

— După închiderea barului, m'am dus direct acasă, declară Jimmy. N'am auzit vorbindu-se despre crimă decât a doua zi.

— Omorul nu a fost comis pe loc, indică Francis calm.

Fairfax alunecă de pe taburel. Era roșu la față, iar paharul îi tremura în mână.

— Drace, ce vreți să insinuați? strigă el. Mă acuzăți pe mine, sau pe unul din noi?

— Nu acuz pe nimeni, replică Francis imperturbabil. Mi-ați cerut părerea și eu v'am dat-o.

Sir Timothy Brast se ridică și se îndreptă spre extremitatea barului, lângă Fairfax. Se adresă chiar acestuia. Un zâmbet de nepătruns rățăcea pe buzele sale, atitudinea lui fiind liniștită.

— Tinere, te rog să nu te tulburi, zise el. Voi răspunde în așa fel ca niciunul din dv. să nu fie obiectul suspiciunii d-lui Ledsam. Cred că eu sunt cel vizat.

Cu toții îl priviră mirați. Sir Timothy aprinse o țigară. Fairfax devenise de o paloare îngrozitoare, tremura și respira greu. Francis rămase calm.

— Vedeți, continuă sir Timothy adresându-se celor patru tineri, se pare că nu pot suferi două lucruri în viață: șampania dulce și detectivii amatori, poveștile și metodele lor. Din întâmplare, am avut norocul într'una din seri să mă aflu în restaurant lângă d. Ledsam și prietenul său, d. Wilmore, romancierul. L'am auzit atunci, spre regretul meu, pe d. Ledsam anunțând că renunță la cariera sa în care — îmi permit să spun — (el se înclină curtenitor spre Francis) a cucerit un loc

deosebit de important; pentru a se dedica însă meseriei și apucăturilor unui mediocru Sherlock Holmes.

Toți ascultau atenți, împreună cu Shopland, inspectorul dela Scotland Yard, care luase loc lângă Francis.

— Atunci m'am apropiat, continuă sir Timothy și am strecurat la urechea d-lui Ledsam că, dacă el proiectează să ajungă prințul aceloră cari descoperă crimele, eu sunt prințul crimei — sau ceva asemănător. Și ca să dau o greutate cuvintelor mele, i-am profetizat că se va întâmpla o crimă în imediata vecinătate.

— Profecie semnificativă, având în vedere împrejurările, observă Francis alegându-și o migdală sărată.

Sir Timothy dădu din umeri.

— Mărturisesc că nu mă gândeam la o afacere de o asemenea importanță. Remarca mea inofensivă a avut efecte catastrofale. Discuția despre care v'am spus a avut în seara uciderii lui Bidlake și d. Ledsam, aducându-și aminte de cuvintele mele, a tras concluzia că eu sunt un monstru însetat de sânge.

— O clipă, domnule! interveni Peter Jaks, ștergându-și fruntea. Avem nevoie de ceva tare. Bobby e praf! Primiți să beți cu noi?

— Mulțumesc, răspunse afabil sir Timothy. În general nu-mi permit mai mult de un cocktail, dar situația e excepțională. Deci, continuă el după ce paharele fură umplute, am fost în cursul ultimelor săptămâni ținut sub observația continuă a d-lui Ledsam și probabil și a acoliților săi. Nu știu dacă mă cunoașteți cu toții, lăsați-mă să mă prezint. Sunt sir Timothy Brast, administrator, după cum cred că știți, al Societății Minelor de Aur din Transvaal, administrator și a două spitale din Londra, vicepreședinte al Societății pentru protecția animalelor, susținător al sportului, călător în mai multe țări. Adaog că am fost făcut de Majestatea Sa, cavaler, drept mulțumire pentru operele mele filan-

tropice. Toate acestea nu-mi sunt însă de folos în cazul de față, deoarece d. Francis Ledsam nu s'a putut opri să nu mă bănuiască, aruncând împotriva mea o astfel de injurie. Am fost urmărit pe străzi; am fost spionat chiar în distracțiile mele cele mai inofensive. Viața mea a fost scrutată până în depărtări. Sunt suspect. Declarația îngrozitoare pe care d. Ledsam a făcut-o acum câteva minute era îndreptată numai contra mea.

Un murmur de simpatie porni din partea tinerilor cari ascultaseră expunerea sinceră și puțin sarcastică a lui sir Timothy. Francis, care ascultase valul acesta de cuvinte fără să se miște măcar, aruncă o privire spre ușă. Câteva umbre păreau că se arată.

— E tot ce aveți de spus, sir Timothy? întrebă el politicos.

— Da, pentru moment. Sper că i-am făcut pe tinerii aceștia să-și revină.

— În ce-l privește pe unul dintre ei, zise grav Francis, cuvintele dv., oricât de liniștitoare ar fi fost ele, nu-i vor putea ușura sufletul.

Shopland se ridică discret. El puse pe neașteptate mâna pe umărul lui Fairfax și îi șopti câteva cuvinte la ureche.

Fairfax tresări, apoi păru că redevine calm. Dintr'o înghițitură, sorbi conținutul paharului pe care-l avea în față. Surâsul sarcastic dispăru de pe buzele lui sir Timothy. Sprincenele i se uniră într'o încruntare, ochii îi aruncau flăcări.

— Ce însemnează asta? întrebă întrebă el aspru.

Un polițist civil înaintă dealungul camerei. Conducătorul afacerii sta îndărăt. Shopland văzu că totul merge bine.

— Asta înseamnă, anunță el, că-l arestiez pe d. Robert Fairfax sub inculparea de omor. Cred că e o

eșire prin bucătărie. Ia-i celălalt braț, Barnay. V'am salutat, domnilor...

Câteva exclamații, apoi o tăcere dramatică. Fairfax se prăbuși, deodată, pe taburel. Părea neînsuflețit. Obrajii îi erau albi ca varul; deabia mai respira. Detectivul puse mâna pe paharul din care băuse și îl mirosi.

— L'am văzut că aruncă în pahar ceva, zise Jimmy cu glas tremurând. Am crezut că e o pilulă calmantă, așa cum obișnuia să ia.

— S'a judecat singur, domnule, murmură Shopland lui Francis. Vom încerca să-l readucem la viață.

CAP. XIV

Duel oratoric

Toată lumea care se afla la Soto aflase de arestarea lui Robert Fairfax, acuzat de a fi ucigașul lui Victor Bidlake. Vestea că criminalul s'a otrăvit și a murit în timp ce era transportat, se răspândi cu iuțeala fulgerului. Direcțiunea localului, din tact, opri pentru un timp orchestra, așa că discuțiile se țineau lanț. Un singur lucru atrase în special atenția tuturor: de ce oare Fairfax, la zenitul unei foarte frumoase cariere, riscase să ajungă la spânzurătoare, omorându-l pe Victor Bidlake, un tânăr cu care de altfel nu avea nici un motiv de ceartă? Fură emise mai multe ipoteze; se găsiră mai mulți cari pretinseră că cunosc faptele și le murmurară la urechile altora. Totuș, lucru curios, cei doi oameni cari cunoșteau cele mai multe asupra afacerii erau singurii care tăceau, deoarece fiecare lua masa separat. Francis, încercă o emoție ciudată, când, la cafea, sir Timothy, cu paharul în mână, își părăsi masa și, cu un cuvânt de scuză, veni să se așeze lângă el. Era tocmai ceea ce dorea. Ledsam avu aproape un tremur

de frică. El înțelese că se află în tovărășia unui om, care dacă nu-i era pozitiv dușman, nu nutrea în nici un caz față de el sentimente bune.

— Felicitările mele, d-le Ledsam, zise sir Timothy calm. Se pare că ați debutat printr'un succes.

— Numai un succes parțial, recunosc Francis, iar în ce privește restul, refuz să admit că am debutat într'o nouă carieră. Era destul de ușor să întrebuițăm un subterfugiu, îndreptând atenția asupra altuia decât asupra vinovatului.

Sir Timothy scutură liniștit scrumul havanei.

— Nu-i nimic secret în modul cum am descoperit adevărul. Am luat masa eri seara aici, după cum știți, cu prietenul meu Andrew Wilmore și am coborât să luăm un cocktail la bar. La bar, miss Daisy Hirlop și Fairfax stăteau și discutau confidențial. Fairfax insistă ca miss Hirlop să facă un lucru care nu-i convenea. Ea consimți însă după ce rezistase un timp. Apoi, Fairfax se grăbi spre teatrul său. Mai târziu, miss Hirlop și nefericitul Bidlake ocupară o masă vecină cu a noastră. Am observat că tânăra femeie a avut grijă să părăsească restaurantul cu însoțitorul ei la un moment precis. În timp ce așteptau mașina în hall, ea păru și mai nerăbdătoare. M'am ținut în spatele lor și am văzut-o aruncând o privire la pendulă tocmai în momentul în care a insistat pe lângă însoțitorul ei să meargă să caute o mașină. O anchetă la teatrul lui Fairfax m'a lămurit că acesta a lipsit exact trei sferturi de oră, deoarece nu urma să apară pe scenă. Din clipa aceasta, rolul meu încetase. Scotland Yard putea să facă restul.

— Am crezut că sunteți mai tare, murmură sir Timothy. Bag de seamă că întâmplarea v'a pus pe drumul cel bun.

— În orice caz, declară Francis, eu v'am spus povestea mea. În ce măsură mă veți pune la curent cu cele ce știți despre această afacere?

Sir Timothy învârti încet păhărelul de coniac între degete.

— Ei bine, iată. Cei doi tineri, Bidlake și Fairfax, au fost, nu de mult timp, oaspeții mei în casa dela țară. Iși purtau reciproc o antipatie feroce. Intorcându-se la naturalul primitiv al cărui admirator am fost întotdeauna, ei acceptară să se bată.

— La sugestia dv., fără'ndoială întrerupse Francis.

— Precis, aprobă sir Timothy. Le-am preconizat acest mijloc și le-am oferit posibilități să-l pună în practică. De fapt, omorul a premers luptei care trebuia să aibă loc numai a doua zi.

— Vreți să spuneți că știți... începu Francis.

— Nu știam nimic, afară de acest lucru: nici unul, nici celălalt nu avea curaj și mi-era dealtfel teamă că cel mai laș va ataca atunci când va putea. Știam că lașul era Fairfax și mai știam că el era cel ofensat. Iată deci cele ce s'au petrecut. Declarația pe care v'am făcut-o nu se rezuma decât pe o probabilitate și nu pe o certitudine. După cum vedeți, ea s'a realizat.

— Dar cauza certei lor? întrebă Francis.

— Poate că au fost mai multe, observă sir Timothy. Dar cea principală era cauza veșnică. Nu e nevoie să menționăm numele unei femei.

Tăcerea care urmă îl transportă pe Francis într'o lume blestemată. Zgomotul discuțiilor, pocnetul dopurilor de șampanie, râsetele femeilor, totul dispărea încetul cu încetul. Francis se afla acum într'o lume ciudată, cu ființe bizare. Viziunea lui nu dură însă mult timp. El se regăsi ușor, primi chiar o țigară de foi oferită amabil de tovarășul său de masă.

— Vedeți, povestea seamănă cu multe altele, declară sir Timothy, trăgând dintr'o havană. În toate țările lumii...

— Deci, se ajunge la aceasta, întrerupse Francis, că dv. ați montat întreaga afacere.

Sir Timothy zâmbi.

— Găsesc, domnule Ledsam, zise el, că deveniți din oră în oră mai inteligent.

Sir Timothy își privi ceasul.

— Ah! suspină el. Mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc. Vreau să ascult ultimul act. din *Luisa*. Cântă noua cântăreață franceză. Fiica mea se află de altfel la Operă și mă așteaptă. Mă scuzați...

Francis făcu un semn din cap, fără să spună nimic. Cuvintele lui sir Timothy îi evocară deodată o imagine orbitoare, amețitoare.

Milionarul semnă dedesubtul socotelii.

— Una din axiomele vieții mele, domnule Ledsam, reluă el, e că încerci o plăcere mai mare în societatea unui dușman decât în cea a unui prieten. Dacă v'aș ști dezlegat de obiceiurile acestei lumi, v'aș ruga să mă însoțiți.

Francis nu ezită o clipă.

— Sir Timothy, am pentru dv. ura cea mai profundă și sunt convins că sunteți personificarea a tot ce urăsc în viață. Pe de altă parte, vreau să ascult *Luisa* și să o văd pe fiica dv. Atâta vreme cât nu va exista vreo neînțelegere...

Sir Timothy începu să râdă.

— Veniți, zise el. Vă sunt din ce în ce mai recunoscător, domnule Ledsam. Mi-ați dat un lucru de care am fost lipsit lung timp. Să mergem deci la Operă!

CAP. XV

La Operă

Cei doi bărbați părăsiră restaurantul în cea mai cordială intimitate. Rolls Royce-ul lui sir Timothy aștepta și, în câteva minute, ajunseră aproape de Covent Garden. Acolo se produse un incident care cauză o vie surpriză lui Francis Ledsam.

Era într-o Vineri seara și câteva căruțe de zarzavagii își făceau drum dealungul străzilor ucsite. Deodată, sir Timothy care privea prin portieră, apăsă un buton și mașina se opri. Înainte ca feciorul să fi putut deschide, sir Timothy coborâse. Pentru prima oară, Francis îl văzu furios. Ochii îi scăpărau. Francis care-l urmăse imediat, îl auzi ridicând glasul. Mâna lui căzu asupra unui căruțaș care, cu biciul în mână, lăsase o grindină de lovituri pe spinarea unui biet animal.

— Ce dracu faci aici? strigă sir Timothy.

Căruțașul, o mutră de alcoolic puhav și gras, își privi adversarul subțirel și slab.

— Îi trag o chelfăneală, dacă vrei să ști. Nu te băga acolo unde nu-ți fierbe oala!..

— Asta mă privește, declară sir Timothy punând mâna pe spatele animalului. Eu sunt unul din conducătorii Societății pentru protecția animalelor. Te expui la o amendă, pentru modul cum tratezi biata vită.

— Mă expun și la altă amendă îndată, dacă nu mă lași în pace, răspunse obraznic căruțașul, aruncând biciul în căruță și făcând un pas înainte. Auzi, nu vreau ca domnii să se vâre în treburile mele. Ia-o din loc, te rog. Ei? Ia-o mai repede din loc!

Furia lui sir Timothy parcă dispăruse subit. Avu chiar un zâmbet în colțul buzelor. Mâna lui mângâia me-

reu coama calului. Francis observă cu surprindere că bietul animal ridicase capul și părea că face un efort, cași cum vroia să-i arate recunoștință.

— Ființă nenorocită, zise sir Timothy, ești o brută careia nu trebuie să i se încredințeze un animal...

Căruțașul auzise destule. Injurând, strânse pumnul și se aruncă înainte.

— Na, filfisonule!

Tentativa pugilistică a omului avu un rezultat aproape ridicol. Brațele lui se'nvărtiră ca aripile unei mori de vânt. S'ar fi putut spune că el s'a aruncat singur în pumnul lui sir Timothy proiectat pe neașteptate ca un piston de mașină. Căruțașul se'ntinse pe spate și după câteva clipe se ridică clătinându-se.

— Te-ai liniștit? zise sir Timothy. Am fost campion amator în două țări. Nu e chiar așa de plăcut pumnul meu?

— De ce te amesteci în afacerile mele? bombăni omul ștergându-și obrazul cu o batistă murdară, ținându-se respectuos la distanță.

— Din întâmplare, e treaba mea. Dar acum, vreau să știu ceva: la cât prețuiești gloaba ta?

Prin creierul căruțașului fulgeră o idee. El privi Rolls Royce-ul, cei doi servitori și pe sir Timothy, care chiar pentru înțelegerea lui primitivă era prototipul „bogătașului”.

— Calul meu, zise el, nu face desigur prea mult. Nu l-aș da însă fără patruzeci de lire...

Sir Timothy scoase portofelul, numără câteva bancnote și le întinse omului.

— Ține! iată cincizeci de lire, răspunse el. Calul e al meu. Johnson!

Al doilea fecior se apropie.

— Deshamă calul, ordonă stăpânul. Ajută omului

să-și ducă undeva căruța și du animalul în grajdurile din Curzon Street. Bagă de seamă să capete suficient ovăz. Măine îl voi trimite la țară. Vreau însă să-l văd înainte.

Omul salută și se grăbi să-și înceapă lucrul. Căruțașul, după ce numără hârtiile, le bagă în buzunar, rânjind.

— Noroc, prințule, strigă el în semn de rămas bun. Sper că te voi mai întâlni când voi avea o mârtoagă de aruncat.

Sir Timothy întoarse capul.

— Dacă te mai prind cu biciul pe spinarea calului, să știi, dragul meu, că nu te mai scoli de la pământ. Putem face pe jos cei câțiva metri cari ne-au mai rămas, domnule Ledsam.

O clipă mai târziu, sosiră la Operă.

— Ești intrigat, domnule Ledsam, observă sir Timothy.

— Foarte.

— Faci parte din acei anglo-saxoni primitivi, zise el, cari deschid ochi mari în fața lucrurilor simple și cari se simt nu știu cum înaintea unui om care are un caracter puțin personal. În mintea d-tale, sunt un criminal, un monstru, un criminal prin vocație, un prinț al crimei. Prin urmare, găsești absurd să împiedic ca un cal nenorocit să fie bătut. Pot să te ajut, domnule Ledsam, să găsești o explicație?

— Aș vrea, mărturisi Francis.

Intraseră în teatru și înaintară pe culoarul care duce la loji. La control, sir Timothy fu primit cu semnele celui mai profund respect. Doi plasatori mergeau înainte. Sir Timothy se aplecă spre tovarășul său.

— Pentru că, murmură el, iubesc mai mult animalele decât oamenii.

*

* *

Margaret Hilditch, îmbrăcată într-o minunată rochie de seară, era așezată în fundul lojei și deabea întoarse capul când tatăl ei intra urmat de Francis.

— Am adus o cunoștință de-a ta, Margaret, anunță sir Timothy. Ți-aduci aminte de d. Ledsam?

Tânăra femeie păru că-și pierduse o clipă sângele rece, dar aproape imediat își reveni.

— Ești un meloman fervent, domnule Ledsam? întrebă ea.

— Ador muzica și în special opera, răspunse el.

Ea îi arătă un loc.

— Așează-te aici. Tatălui meu îi place să stea cu fața la public. Cred că vrea să atragă atenția ziariștilor cari scriu cronicile mondene.

— Dar d-ta? întrebă Francis.

— Imi place să nu mă arăt tuturor, replică ea sec.

— (Mi-e teamă că fata mea înclină puțin spre neurastenie, zise sir Timothy.

Francis nu răspunse. Muzicanții își ocupau locurile, pentru a ataca uvertura actului al doilea. Sir Timothy se ridică.

— Mă scuzați o clipă; am văzut o doamnă căreia trebuie să-i prezint omagiile mele.

După ce părăsi loja, Francis scoase un suspin de ușurare și se întoarse îndată spre tânăra femeie.

— Aprobi venirea mea? întrebă el.

— S'o aprob? întrebă ea cu o nepăsare aproape jignitoare. Ce importă? Prietenii tatălui meu vin și de duc. Nici unul din ei nu mă interesează.

— Dar, eu doresc să te interesezi de mine.

Ea răspunse pe acelaș ton glacial:

— Mi se pare că ți-am mai spus părerea mea, d-le Ledsam.

Ea-și întoarse ochii dela Francis și privi în sală. Urmărindu-i privirea, Francis îl văzu într'o lojă dela parter pe sir Timothy vorbind cu un domn bătrân și o tânără doamnă. Francis îi recunoscă cu surprindere — un duce, mare proprietar și fiica sa, lady Cynthia Milton, una dintre cele mai frumoase și mai elegante femei din Londra.

— Tatăl d-tale își găsește pretutindeni prietenii, observă Francis.

— Tatăl meu n'are prietenii. El are multe relații. Bănuiesc că Cynthia încearcă să obțină dela el o invitație pentru reuniunea viitoare dela Walled House. De altfel, Cynthia are gusturi pe cari nu le împărtășesc.

— Ce fel de gusturi, de exemplu?

— Ea se duce la Albert Hall, la matchurile de box. A plătit odată nu știu ce sumă fabuloasă să ia parte la o luptă de tauri.

— Sunt fericit, murmură Francis, că d-ta nu ești ca ea.

— O cunoști personal?

— Da, destul de bine, încă din copilărie. Ne întâlnim din când în când. La intrarea ei în lume, era încântătoare. Mi se pare însă că acum frecventează o societate excentrică.

— Ce numești d-ta o societate excentrică?

— Să nu crezi că voin face morală, zise Francis, după o clipă de șovăire. Am eșit atât de puțin în lume în ultimii ani, încât nu-mi pot permite o judecată absolută. Lady Cynthia îmi pare însă că face parte dintr'o adunătură de snobi cari caută originalitatea cu orice preț, aproape cu frenezie. Cred că ști ce vreau să spun

— locuri nepermise, tapițerii futuriste, tablouri cubiste și spectacole violente. Intr'un cuvânt, tot ce e excesiv.

Margaret îl privi o clipă cu atențiune.

— D-ta, cel puțin, te-ai eliberat de gusturile acestea, observă ea. Mă întreb cum găsești recepțiile dela Walled House... Să ști însă că dacă tatăl meu te invită, nu te sfătuiesc să te duci...

— De ce?

— Nici nu știu măcar de ce-mi dau osteneala să-ți atrag atenția, zise ea. De fapt, dacă te duci sau nu, mi-e egal. În orice caz, nu prea sunt șanse să fi invitat.

— Nu văd de ce? Se pare că sir Timothy s'a molipsit de mine.

— Și d-ta, ce crezi despre el?

— Bine; îmi place felul cum a cumpărat un cal, așa deodată. Și încep să înțeleg deabea acum teoria lui: că ai aproape o plăcere când ești în tovărășia unui dușman. Caracterul său cred că are complexități pe cari nu le-am bănuț.

Se ataca uvertura ultimului act. Margaret se propti bine pe scaun. Fără un cuvânt, fără un gest din partea ei, ei înțelese că între ei s'a tras o perdea. Francis nu mai spuse nimic.

Sir Timothy reveni și se așeză tăcut. Un tunet de aplauze izbucni la sfârșitul actului.

Când cortina căzu pentru ultima oară, Francis ajută tinerei femei să-și îmbrace mantoul. Sir Timothy era deja afară.

— Am fost foarte fericit văzându-te astfel, tocmai când nici nu mă așteptam, zise Francis grav.

— N'aș putea înțelege pentru ce, răspunse ea cu vocea puțin turburată. Amintește-ți avertismentul pe care ți l-am dat. Nimica bun nu poate eși din această prietenie cu tata.

— Totuș găsesc ceva bun, răspunse el ținând ușa. Asta îmi dă prilejul să te văd din când în când.

— Nu merită nici o oboseală, replică ea.

— Cred că merită, murmură el cu o intonație care-i făcu inima să bată. Nu există lucru pe care să-l doresc mai mult decât să te văd mai des...

Ea păru că vrea să răspundă, dar eși. Sir Timothy aștepta la ușa teatrului.

— I-am cerut doamnei Hilditch permisiunea să o vizitez în Curzon Street, zise Francis îndrăzneț.

— Sunt sigur că fiica mea va fi încântată, răspunse sir Timothy pe un ton rece, dar totuș curtenitor.

Margaret nu spuse nimic. Mașina înaintă și ea urcă — siluetă fină, minunat de grațioasă în toaleta neagră. Când trecu pe sub lumină, reflexe minunate străluciră în părul ei. Ea se'ntoarse spre Francis cu un surâs de adio. Mașina se depărtă.

Cufundat în gânduri, Francis se înapoiă încet spre casă.

CAP. XVI

O dispariție ciudată

Francis Ledsam redevenise unul din cei mai credincioși și mai obișnuiți membri ai clubului. Își pierdea mult timp, numai pentru ca să fie văzut.

Intr-o dimineață, aproape la trei săptămâni după seara dela Operă, în colțul lui Clerges Street cu Curzon Street, Francis se trezi față în față cu sir Timothy Brast.

— Ei bine! închizitor altruist al afacerilor altora, cum îți merge? întrebă glumeț ultimul.

— Cum se face, criminal patentat, că mai respiri încă aerul libertății, întrebă Francis pe acelaș ton.

Sir Timothy surâse. Avea fața radioasă a omului mulțumit de sine și de rolul pe care-l joacă. Era îmbrăcat ca deobiceiu foarte elegant și în ciuda obrajilor săi palizi, mersul elastic era semnul unei sănătăți perfecte.

— În treacăt fie zis, nu văd ca loviturile de măciucă pe care le dai crimelor, să aibe vreun efect. Două

asasinate nelămurite săptămăna trecută, unul acum zece zile... Ce faci, vicleanul meu prieten?

— Asta privește Scotland Yardul, replică Francis. Eu las amănuntele profesioniștilor. Un singur lucru mă interesează cu adevărat: spiritul crimei.

— Crede-mă, tânărul meu prieten, zise serios sir Timothy, noi nu ne vedem destul de des. Interesul pe care ți-l port, crește de fiecare dată când ne întâlnim. Imi plac alegoriile și increderea care te animă. Când vom putea lua odată masa împreună, pentru ca să stăm de vorbă asupra spiritului crimei?

— Cât mai curând, va fi mai bine, răspunse Francis. Invită-mă numai...

Sir Timothy stătu o clipă pe gânduri.

— Vrei să iei masa cu mine și cu fiica mea astă seară la Hatch End? întrebă el.

— Încântat, zise vioiu Francis. Trebuie însă să-ți spun că m'am prezentat de trei ori la fiica dv., fără a putea s'o văd macar.

— Ți-am mai spus că mi-e teamă că fiica mea e suferindă. Societatea îi face însă bine. Voiu căuta să fi întotdeauna bine venit.

— La ce oră trebuie să vin și cum voiu găsi locuința d-tale?

— Vei veni cu mașina, cred? Bine! In Hatch End toată lumea știe unde locuiesc. Cinăm la opt. Vino după ce vei termina cu lucrul. Ia-ți o valiză. Vei petrece noaptea la noi. Astfel, vom putea sta de vorbă toată seara fără nici o grijă.

— S'a făcut, zise Francis.

— Nu spune însă nimănui, continuă sir Timothy. Ai auzit desigur vorbindu-se despre micile mele reuniuni dela Hatch End. Mi s'a spus că sunt suspectate. Dar, eu te invit la așa ceva. Fiica mea și cu mine vom petrece câteva zile în bungalowul de lângă casa principală. Acolo ne vei găsi. Noi îl numim „Sanctuarul”.

— In câteva zile, riscă Francis, sper că voiu fi invitat la una din aceste faimoase reuniuni. Deocamdată, mă mulțumesc cu ce-mi oferi.

— Iată-ne deci înțelegi și mulțumiți, zise sir Timothy surâzând. La revedere.

* * *

Francis traversă Green Park și ajunse repede la biroul său din Temple. Secretarul îl aștepta.

— Un tânăr dorește să vă vadă, domnule, anunță el. Cred că e Reginald Wilmore.

— Reginald Wilmore? repetă Francis.

— E în birou. Pare foarte nervos. A eșit de două ori să întrebe când veniți.

Francis străbătu culoarul și intră în birou. Spre marea lui surpriză, camera era goală. Era gata să-și cheme secretarul, când văzu pe birou o bucată de hârtie. Citi câteva rânduri scrise în grabă.

Dragă domnule Ledsam,

Mă aflu într'un ciudat impas și am venit să vă cer un sfat. Il cunoașteți bine pe fratele meu Andrew și trebuie să vă aduceți aminte că ați jucat anul trecut tennis cu mine. Sunt obligat...

Aici, scrisoarea se oprea. Era o urmă și o ștersătură. Tocul era pe parchet, acolo unde căzuse desigur. Cerneala nu era încă bine uscată. Francis își chemă secretarul.

— Angrave, zise el, d. Wilmore nu e aici...

Funcționarul manifestă o vie surprindere.

— Nu-s nici cinci minute de când a fost în biroul meu; l'am auzit venind aici.

Francis dădu din umeri.

— Poate că s'a hotărât să nu mai aștepte și nu l-ai auzit plecând.

— Nu știu cum ar fi putut să plece, fără să-l vad, declară Angrave. Ușa biroului meu a fost tot timpul deschisă și eu stau în fața ei.

— Atunci, ce s'a întâmplat cu el?

— N'am nici o idee, răspunse uluit funcționarul.

Francis începu să lucreze și uită incidentul. Fu chemat la masă și când intră în sala de mâncare a clubului, îl văzu pe Andrew Wilmore stând la o masă mică lângă perete. Se duse imediat la el.

— Hallo! Andrew, ce faci aici singur cuc?

— Sunt plictisit, dragul meu, răspunse Wilmore cu un aer deprimat. Ia loc, te rog.

Francis se așază și vorbește:

— Țin să-ți spun că am primit azi dimineață vizita fratelui tău...

Wilmore îl fixă o clipă, jumătate surprins, jumătate ușurat.

— Doamne! Francis, exclamă el. E adevărat? Cum arăta? Ce vroia? Vorbește repede! Eram neliniștiți de moarte...

— Ei bine, drept să-ți spun, nici nu l'am văzut, explică Francis. El a venit înaintea mea la birou, m'a așteptat, a văzut că nu vii și a început să-mi scrie asta... Francis scoase foaia din buzunar. Când am ajuns la birou, el dispăruse fără a înștiința pe nimeni.

Wilmore citi rândurile.

— Francis, zise el după ce termină, ști că abia azi după trei zile am auzit vorbindu-se de Reginald?

— Locuia cu mamă-sa, nu-i așa? întrebă Francis.

— Da, în Kensington, dar el nu a mai venit acasă de Luni. Mama e grozav de neliniștită. Și acum asta... Nu mai înțeleg nimic.

— Avea bani?

— Nu mai mult decât băieții de vârsta lui, răspunse Wilmore. Avea bani depuși la bancă, sunt sigur. Strângea; vroia să-și cumpere un automobil.

— Nu l'am văzut oare la restaurant în ultimul timp? întrebă Francis. La Soto, de exemplu.

— Foarte posibil, îi place să danseze. Și nimeni dintre noi nu l'a silit să rămână lângă fusta mamei. De altfel, se prăpădește după sport. Se duce la gimnaziu de trei ori pe săptămână.

— Tare aș fi vrut să fi sosit cu câteva minute mai de vreme la birou. Ascultă-mă, Andrew. Am câțiva prieteni la Scotland Yard. Mă duc după amiază să-i văd.

— Ești foarte drăguț, replică prietenul său. Și eu mă gândeam să înștiințez poliția.

— Lasă totul pe mine... Cunosoc un inspector care va lua afacerea în mână.

— N'ai nici o părere? întrebă Wilmore gânditor.
Francis dădu din cap.

— Nu. Motivul însă pentru care te sfătuiesc să rămâi liniștit e următorul: dacă trezești interesul în jurul unei dispariții, va trebui să satisfaci curiozitatea publicului atunci când misterul va fi lămurit.

— Înțeleg, murmură Wilmore. Totuș nu pot să-mi închipui că Reggie ar fi amestecat în ceva dezonorant.

— Nici eu; dar ce făcea el în oraș?

— Era la Jameson and Scott, agenți de schimb. Își făcea treaba lui, n'avea nici un fel de răspundere. Ceeace m'a surprins când m'am dus la d. Jameson, e că acesta mi-a vorbit despre una sau două afaceri de cari se ocupase Reggie și că fratele meu încercase să 'le lămurească într'un fel sau altul.

— N'a lăsat nici un mesagiu acolo?

— Nici o linie, nici un cuvânt. În ziua dispariției a dat portarului cinci șilingi. Omul acesta îi făcuse câteva servicii.

— Bine, o dispariție voluntară înseamnă mai mult ca alta, observă Francis. Ce făcea el de obicei după ce părăsea lucrul?

— Se ducea la tennis, sau se'ndrepta direct la gimnaziul Holborn. Am telefonat la terenul Queen. N'a fost acolo de Miercuri seara.

— Unde e gimnaziul?

— Holborn Street, 147. O clică de tineri din oraș se duc acolo destul de târziu, dar Reggie ajungea totdeauna înaintea lor.

Francis își notă adresa.

— Îi voi spune lui Shopland să treacă pe acolo, făcu el. Sau, mai bine, după ce terminăm masa, luăm un taxi și mergem noi singuri. Trebuie să mă duc mai târziu la țară, dar mai am puțin timp.

— Bună idee, aprobă Wilmore. E desigur ultimul loc unde a fost Reggie.

CAP. XVII

Un „director“ fără chef de vorbă...

Francis Ledsam și Andrew Wilmore fură vădit surprinși de gimnaziu. El se afla la etajul superior al unei clădiri vaste și era amenajat cu grijă, fiind prevăzut cu băi, un restaurant și săli de lectură.

Directorul, un bărbat înalt și puternic, le eși în întâmpinare.

— Cu ce vă pot servi, domnilor? întrebă el.

— Am venit aci ca să vă pun unele întrebări în legătură cu fratele meu.

— Cum îl chiamă?

— Reginald Wilmore. Cred că a fost aici Luni seara.

În timp ce Wilmore vorbea, Francis observa. El văzu o ușoară schimbare în atitudinea directorului la auzul numelui lui Reginald Wilmore. Din politicoș, aproape servil, omul deveni rece. Buzele lui se subțiară îngrozitor. Privirea i se întunecă.

— Ce întrebare doriți să-mi puneți?

— Reginald Wilmore a dispărut, replică Francis simplu. Luni, părăsindu-și biroul, a venit aici. De atunci, nu a mai fost văzut, nici nu s'a mai auzit ceva despre el. Cred că ne puteți da vreo lămurire asupra felului cum s'a comportat, sau, poate, aveți vreo informație.

— Nu știu nimic, replică directorul. Imi aduc perfect de bine aminte că d. Wilmore a fost aici în seara aceea. S'a antrenat la bara fixă și a făcut apoi o baie de aburi.

— Nu părea schimbat?

— Nu mă interesează starea sufletească a elevilor mei. După câte știu, n'avea nimic particular.

— N'a spus ceva în legătură cu o absență apropiată?

— Nici un cuvânt. Mă scuzați, domnilor...

— Un moment, întrerupse Francis. Am preferat să venim noi aici, în locul unui detectiv. Se va face o an-

chetă în jurul dispariției tânărului, așa că e bine să știm dacă aici s'a auzit pentru ultima oară vorbindu-se de el. E deci natural să cerem informații...

— Natural sau nu, nu știu nimic. Dacă d. Wilmore a dispărut, asta e treaba lui. Pe noi nu ne privește, zise omul cu un ton aspru. Vă doresc noapte bună, domnilor, adăogă el apăsând butonul ascensorului.

Francis îl privi cu curiozitate.

— Nu v'am mai văzut undeva? întrebă el.

— Nu pot să spun. Mă numesc John Mac Lane.

— Ați fost campion de box acum șapte ani, la categoria grea, nu?

— Da. M'ați văzut desigur pe ring.

Ascensorul se opri în fața lor.

— Sunt dezolat, domnule Mac Lane, că v'am plictisit cu întrebările noastre. Mi-ar fi plăcut dacă v'ați fi adus mai bine aminte de ultima vizită a d-lui Wilmore.

— Ei bine, nu vă pot spune nimic mai mult, replică brusc directorul. În ce privește plictiseala, ea nu mă ajunge decât atunci când pierd timpul. Condu pe domnii, Jim.

*

*

*

La orele șase, Francis își conducea mașina dealungul unei alei mărginite de platani. După un drum frumos, stopă în fața unui bungalow cu două etaje, acoperit de plante agățătoare. Un servitor care auzise zgomotul mașinei veni în fața porții. Sir Timothy, în flanelă albă și cu o pălărie de panama, alergă în întâmpinarea oaspetelui său.

— Vii tocmai bine, dragă prietene, zise el. Luam împreună un cocktail. Pe fiica mea o cunoști și pe lady Cynthia Milton cu siguranță.

Francis salută cele două femei cari stăteau tolănite sub un cedru. Margaret Hilditch i se păru mai frumoasă ca niciodată în toaleta ei de yacht. Lady Cynthia purta o rochie de muselină și o pălărie mare. Venise și ea din oraș.

— Mi se pare întotdeauna că d. Ledsam m'a uitat, observă ea. Ultima oară l'am întâlnit mi se pare la

Old Bailey. Scăpase dela spânzurătoare pe ucigaşul unei doamne foarte respectabile. Cred că se numea Paynings.

— Mi-aduc perfect de bine aminte, zise Francis. Am dansat în seara aceea cu mătuşa dv., d-na Malcom şi aţi dorit să aflaţi cum şi-a petrecut seara Paynings.

— Reminiscentele lady-ei Cynthia nu sunt tocmai oportune, observă sir Timothy. D. Ledsam nu mai e ultima speranţă a criminalului. Şi-a schimbat atitudinea. Pentru a-l face să pledeze, trebuie să depunem de azi înainte la picioarele lui mărturia unei vieţi fără pată.

Clopotul sună. Sir Timothy îşi petrecu braţul sub cel al lui Francis.

— Iată partea bucolică a domeniului meu, zise el. Îţi voi arăta şi celelalte părţi.

Sir Timothy îl conduse dealungul unei alei cu carpeni. Vizitară o altă grădină. Se aflau acum într'un spaţiu vast plantat cu arbori minunaţi. La extremitatea acestui splendid teren se ridica o locuinţă impozantă în formă de dom cu terase largi cari dădeau în spre râu. Casa oferea un amestec ciudat de antic şi de modern. Aripa largi în lături suportau coloane grele. În parc se mai aflau vreo douăzeci de cai, iar la un capăt se zăreau boxe pentru aceste animale svelte şi frumoase. Un armăsar tânăr şi cenuşiu veni şi îşi puse capul pe umărul lui sir Timothy. Acesta îl mângâie maşinal spunându-i lui Francis:

— Dă-mi voie să-ţi prezint astfel Walled House, care este infinit mai bătrân de cât ne pare nouă. Îţi aduci desigur aminte de vechea casă care era numită Walled Palace? Ani de zile ea a aparţinut familiei Lynton şi apoi Coroanei.

— Da, îmi aduc aminte că am cetit articolele cu privire la achiziţia dv., precum şi la vechea reşedinţă. Mi se pare că aţi transformat-o radical.

— Am fost obligat să fac pe vandalul cu ea. În aspectul ei primitiv, locuinţa era extrem de pitorească, însă de nelocuit. Aşa cum o vezi acum este reproducţia unei case Borgia. Interiorul nu seamănă câtuşi de puţin cu cel al unei case moderne. Reconstituirea m'a

costat enorm, iar în timpul șederii în Europa, casa nu e locuită de nimeni.

— De ce ai construit-o dacă nu trăiești în ea?

Sir Timothy avu un zâmbet:

— Ei bine! Imi place să primesc și atunci când o fac, imi place să o fac pe picior mare. La Londra, când dau o recepție oarecare, invitații sunt aproape automat invitați. Societatea îmi oferă membrii ei după regulile stabilite în mod tradițional. O invitație la Walled House e însă o chestiune a mea personală. Societatea nu are nimic de-aface cu ce fac eu aici. Saloanele de primire sunt aranjate după gustul meu. Eu am cel mai frumos gimnaziu din Anglia. Sala de dans, sala de gimnastică și cea de muzică sunt încăperi faimoase.

— Și vrei să spui că imobilul acesta măreț rămâne gol? întrebă Francis cu curiozitate.

— Am un apartament pe care-l ocup din când în când. Vreo treizeci de servitori locuiesc în permanență aici. Fără îndoială, fiica mea și cu mine am fi locuit aici, dacă nu am fi avut bungalowul. Din întâmplare, ea se potrivește de data aceasta la gust cu mine.

— Mă surprinde, recunosc Francis.

— Vino acum să-ți arăt camera.

Ei se întoarseră printr'o ușă dosnică în grădinile „Sanctuarului”. Sir Timothy își conduse oaspetele spre casă.

CAP. XVIII

Primul sărut

Masa fusese pregătită afară, sub cedru. Cerul era ca o catifea albastră pe care scânteia imensitatea stelelor. Din timp în timp, se auzea clipocit de vâsle pe râu.

La „Sanctuar” micul grup rămase în jurul cafelelor și al lichiorurilor.

Lady Cynthia se ridică scuturând faldurile rochiei. Ea aprinse o țigară și puse brațul pe umărul lui sir Timothy.

— Ți amintesc promisiunea, zise ea, că trebuie să-mi

arăți grajdurile dela Walled House înainte de a se face întunerec.

— Le vei vedea mai bine mâine dimineată, răspunse sir Brast fără grabă.

— Eu vreau să le văd acum.

Sir Timothy se întoarse spre masă.

— Margaret, vrei să ai grijă o clipă de d. Ledsam? Vă rog să ne scuzați. Nu vom lipsi mult.

El se îndepărtă cu lady Cynthia spre ușa din perete. Francis se ridică.

— Vrei să faci o plimbare prin grădina, sau să mergem spre râu?

Margaret se ridică la rândul ei. Păru că ezită o clipă.

— Mergem la râu, hotărî ea. Te rog să mă aștepti o clipă. Mă duc numai să-mi iau o haină. Vei găsi bărcile la ponton. Prefer pe cea mai mare.

Francis se duse încet spre malul apei și alese o barcă. Un servitor sosi îndată cu brațele încărcate cu perne. Margaret își făcu apariția investmântată într-o blană de hermină.

— (Te rog să nu râzi de mine că sunt atât de friguroasă și să nu-mi iei în nume de rău că îți propun o expediție mai mare. Ași vrea să mergem până la celălalt braț al râului.

Ea se așază înapoi și coborâră dealungul apei. Trandafirii își lăsau florile aproape în apă. Bungalowul, arborii minunați, întreg decorul din urma lor, părea o evocare dintr'o poveste de altădată.

— Ia-o la dreapta când vei ajunge la râu, indică ea. Te vei afla în plin curent și vom înainta fără de efort.

O atmosferă de mister domnea pe întinsul râului. Pe celălalt mal se vedea o pădure. Iar în pantă o câmpie. O voce de femeie se auzi dintr'o casă ascunsă în pădure. Tăcerea care se făcu apoi fu turburată numai de șgomotul vâslelor. Ajunseră la un curs îngust de apă.

— La stânga acum, indică Margaret, și apoi oprește.

Ajunseră la mal. Brațul în care intraseră părea acoperit de iriși. Parfumul slab al florilor îi învăluia. De

fiecare parte, arborii formau o cortină de tenebre.

— Taci, te rog; lasă-ți vâslele, zise tânăra femeie cu o voce slabă. Total e atât de calm... Aici vin să mă reculeg.

Francis ascultă. Intinericul era tare des. Tăcerea plutea peste ei, deabea lovită de murmurul apei. Trecu un timp, apoi Francis se aplecă înainte. Măinile lui așezate pe marginea îndoită a bărcii erau umede.

— Aici e deci paradisul d-tale? zise el cu vocea stinsă.

Ea nu răspunse. Tăcerea ei era mai emoționantă decât orice cuvânt. Francis se mai aplecă puțin, mâinile lui atinseră blana. Ea rămase tăcută. El mai înainte, tremurând de emoție. Era acum foarte aproape de ea. Margaret nu se îndepărtă.

— Margaret, murmură el.

Ea își scoase brațele de sub blană, iar degetele i se puseră pe umerii lui Francis. El nu izbutea să înțeleagă dacă e un gest de mângâiere, sau unul de respingere. Se apropie și mai mult de ea, atingându-i în treacăt buzele. Ea nu se apără. În clipa următoare el se afla la locul său, fără a-și fi dat seama cum s'au petrecut toate. Pulsul îi bătea tare. Bucuria sărutului trebuia să-i rămână înscrisă pe veci în memorie. Trăise cel mai frumos moment din viața lui și, cu toate acestea, înima îi strângea inima.

Margaret sparse tăcerea. Vocea ei era calmă și dulce.

— Dă-mi, te rog, o țigară și aș vrea să ne întoarcem, zise ea.

Francis se aplecă spre ea, îi întinse o țigară și frecă chibritul cu degetele tremurânde. Ea îi zâmbi ușor.

— Te rog, să ne întoarcem, zise ea. Fumează și du-mă încet acasă. Să nu spui nimănui nimic.

Părăsiră câmpul de iriși și o lăară de-a lungul curențului. Discul colorat al lunii se urcase deasupra colinelor. Când ajunseră la pârâu, lumina era destul de puternică, așa că putu să vadă fața tovarășei. Ea era palida, cu ochii pe jumătate închiși și cu părul minunat colorat de razele lunii. Legănarea bărcii o scoase puțin din toropeală. Francis se opri.

— Ești supărată? întrebă el.

— Nu, nu sunt supărată, răspunse ea. De ce aș fi?
Dar nu pot să-ți spun nimic în seara aceasta.

Alunecară până la ponton.

— Sir Timothy s'a înapoiat? întrebă Margaret.

— Încă nu!..

Ea se întoarse spre Francis.

— Hai să mergem să bem un whisky în fumoar, spuse ea, arătând ferestrele deschise. Vreau să mă așez la locul meu obișnuit. Mă vei găsi de cealaltă parte a podului.

O clipă, el ezită nevoind să o părăsească. Ea păru că-l înțelege, dar îi arătă ferestrele fumoarului.

— Aș fi foarte fericită, să rămân cinci minute singură. Vei veni apoi după mine, te rog.

Francis intră în fumoar și găsi pe bufet tot ceea ce îi putea satisface setea. Bău un whisky cu aerul absent, privind pendula. După cinci minute, el coborî în grădină. Auzi atunci zgomot de pași și pocnitura ușii ascunse în zid. Gazda lui, dând prațul lady-ei Cynthia, trecea peluza în direcția lui Francis. Cu toate că gândurile lui erau aiurea, se opri o clipă și îi privi cu curiozitate. Mersul tinerei femei era elastic. Vocea îi tremură atunci când se adresă lui Francis.

— Sir Timothy mi-a arătat minunățiile vilei sale. Ce credeți, e o vilă sau un palat?

— O, nu e un palat, protestă sir Timothy. E o construcție care tinde numai să împace gusturile mondene. Vino să iei un whisdy cu noi, Ledsam.

— Mersi, răspunse Francis. D-na Hilditch e în pavilionul cu roze. Mă duc să o găsesc.

El plecă, în timp ce ceilalți doi se îndreptau spre fumoar. Trecu ușa rustică și se opri în fața locului despre care Margaret îi vorbise. Pavilionul era gol. Pe jos se afla un iris cu tulpina lungă pe care ea îl culesese din brațul mort al râului.

Francis se opri o clipă. Margaret plecase. Floarea încă umedă părea semnul unui rămas bun.

CAP. XIX

Confidențe

A doua zi, când cobori să-și ia micul dejun, Francis fu surprins văzând numai un tacâm.

— Nu mai e nimeni la dejun? întrebă Francis pe feciorul care-l servea.

— Sir Timothy vă roagă să-l scuzați. Secretarul său i-a adus un maldăr de corespondență pe care trebuie s'o rezolve imediat.

— Dar d-na Hilditch?

— N'am văzut-o azi dimineată pe femeia de serviciu care îi stă la dispoziție. D-na Hilditch nu se scoală niciodată înainte de amiază. Sir Timothy speră că ați dormit bine. I-ar place dacă ați semna în cartea vizitatorilor.

Francis semnă și se pregătea tocmai să plece, când lady Cynthia îl chemă de pe scară. Ea era în ținută de voiaj, urmată de o bonă care-i ducea valizele.

— Poți să mă conduci la Londra d-le Ledsam? întrebă ea.

— Aș fi încântat, răspunse el.

Eleganta mașină țâșni pe poartă. Lady Cynthia se cufundă în perne, iar Francis privi în urmă cu un lung regret.

— Un mic rai! murmură lady Cynthia.

— Delicios, recunoscuse însoțitorul ei. Cred că bogăția are obligațiile ei, dar cum oare își poate clădi o ființă omenească o clădire pe care o numește vila Borgia, când poate trăi într'un loc atât de încântător?

Lady Cynthia tăcu. Își legă voalul și apoi îl prinse cu un ac de turban.

— Acum, zise ea dându-se pe spate, poți contempla un oribil exemplar al tinerelor femei de astăzi. Poți contempla ravagiile făcute de o viață dezordonată, de numeroasele whiskyuri și ore nedormite. Știți prea bine că am fost frumoasă atunci când m'ați cunoscut.

— Erați cea mai frumoasă fată care-și făcea atunci intrarea în lume, recunoscuse el.

Fața ei era palidă, buzele nu aveau nici o culoare, ochii nu străluceau. Părul își pierduse reflexele. Totuși, era încă frumoasă și avea un farmec care se putea pierde cu greu.

— Pari obosită, zise el.

Ea râse ușor și nu răspunse decât mai târziu.

— Ești foarte politicos.

Mașina urma un drum îngust. În aer era parfum de fân tăiat proaspăt.

— De un veac n'am simțit miros de fân proaspăt, zise lady Cynthia.

— Aceasta e pentru că ai neglijat realul pentru factice, zise Francis. N'ai cunoscut bucuriile mici ale naturii. În același timp, ai cerut prea mari dăla viață.

— Da, sunt vinovată, mărturisi ea. Să vorbim de dv., domnule Ledsam. Pot să-ți spun că de câțiva timp te-ai schimbat mult?

Francis ezită, dar nevoia îl făcu să vorbească.

— E adevărat, zise el. În ultimele luni am cunoscut lucrul pe care-l dorim cu toții, numai că îmi vine să cred că întâmplarea nu a fost binevoitoare cu mine. Am iubit întotdeauna persoanele simple și normale, dar femeia care mă interesează nu este așa cum trebuie.

— Vorbește-mi despre ea!..

— Vei fi foarte surprinsă atunci când îți voi spune numele ei. E Margaret Hilditch.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Văduva lui Oliver Hilditch?

— Nu pot împiedica acest lucru, zise el cu un ton sec. Știu că a fost nenorocită. S'a măritat cu un criminal. Și nu sunt chiar absolut sigur dacă și tatăl ei nu e unul.

— Spune-mi, i-ai vorbit ieri seară Margaretei?

— Da, atunci când am rămas singuri. Ea nu mi-a dat nici o speranță. Dar, în orice caz, știe.

Lady Cynthia se aplecă înainte.

— Ști unde se află acum?

El o privi surprins.

— În bungalow, fără'ndoială. Feciorul mi-a spus că nu se scoală niciodată înainte de prânz.

— Ei bine, de data aceasta el s'a înșelat. Margaret a plecat azi dimineață la șase. Am văzut-o suindu-se în ținută de voiaj în automobil.

— A părăsit deci bungalowul înaintea noastră, zise Francis uimit.

— Da, te asigur. Eu nu prea dorm. Am văzut-o plecând încet, fără a face prea mare sgomot.

Francis tăcu câteva clipe. Lady Cynthia îl observa cu curiozitate.

— În orice caz, adăogă ea, oricare ar fi situația, să ști că d-ta ai reușit acolo unde atâția alții au dat greș. I-ai sguduit nepăsarea.

— De câtă vreme o cunoști pe Margaret?

— Am fost câtva timp în acelaș pension. Era pe vremea șederii tatălui ei în America de Sud. Margaret era cu totul alta atunci.

— Cum l-a putut lua de bărbat pe Oliver Hilditch? întrebă Francis.

Tovarășa lui dădu din umeri.

— Cine poate ști?

— Unde trebuie să te las?

— Du-mă la Grosvenor Square, și lasă-mă acasă.

Se opriră înaintea casei bătrânești a ladyei Cynthia. Femeia întinse mâna lui Francis.

— Vino, dacă vrei, să mă vezi într-o după amiază.

— Asta îmi va face plăcere, replică el.

Ea urcă sprintenă treptele și îi făcu un semn de rămas bun cu mâna, gest grațios și puțin ironic.

— Totodată, te sfătuiesc s'o uiți pe Margaret. Îți mulțumesc că m'ai condus. La revedere.

CAP. XX

Ce se petrece în West End

Părăsind Grosvenor Square, Francis se îndreaptă numaidecât spre biroul său din Temple. Acolo, îl găsi pe Shopland, inspectorul dela Scotland Yard, care-l aștepta.

— Nici o noutate?

— Nimic precis, răspunse cu părere de rău, polițistul.

Francis își agăță pălăria și se cufundă într'un fotoliu, aprinzându-și o țigară, după ce oferă una și inspectorului.

— Fratele lui Reginald Wilmore e cel mai bun prieten al meu, Shopland, zise el. El e foarte neliniștit.

Detectivul își frecă gânditor bărbia.

— Am spus „nimic precis”, domnule, observă el. În general, sunt obișnuit să nu vorbesc de bănuelile pe care le pot avea, dar cu dv. e altceva. N'am descoperit nici cea mai mică urmă a lui Wilmore, nici măcar cea mai mică și neînsemnată cauză a dispariției sale. Se pare că tânărul avea o bună purtare. Nimic nu se poate spune contra lui, afară de un anumit lucru...

— Ce anume?

— O ușoară tendință spre obiceiurile rele, domnule. Am auzit că era în legătură cu una sau două persoane pe care noi le-am pus sub observație.

— Nu era oare în legătură cu banda lui Bobby Fairfax?

Shopland făcu un gest afirmativ.

— El a fost cu Jaks și cu miss Daisy Hirlop, cu o seară înainte de dispariția sa. Mi se pare că un tânăr anume Morse a fost deasemenea cu ei.

— Ce părere ai despre banda aceasta? întrebă Francis.

Detectivul ezită o clipă.

— Mi se pare, domnule, că în West End se petrec lucruri suspecte. Vă aduceți aminte că mi-ați vorbit de sir Timothy Brast?

— Da, recunosc Francis.

— N'am nimic de adăugat, reluă Shopland. De fapt, eu merg pe aceleași urme, domnule Ledsam. Incep să am anumite impresii despre sir Timothy, deocamdată numai simple impresii...

— De exemplu?

— Ei bine, el e în termeni foarte curioși cu anumite cunoștințe ale sale. După cum ați văzut, în seara aceea când l'am arestat pe Robert Fairfax, niciunul din tinerii cari se aflau acolo nu a vorbit cu sir Timothy ca

și cum l-ar fi cunoscut, ceeace însă nu i-a împiedicat cu o săptămână înainte, să ia parte la o reuniune pe care sir Timothy a dat-o în casa lui dela țară. E o descoperire la care țin foarte mult.

— Mi-e teamă însă că asta nu spune prea mult, observă Francis. Sir Timothy e considerat pretutindeni ca un original. În ce privește lucrul pe care mi-l semnalezi, am auzit că el primește cum nu se poate de bine oaspeții, dar afară din casa lui îi tratează cu indiferență.

Shopland dădu din cap.

— Comodă originalitate, observă el. Ați petrecut o noapte la bungalowul său, nu-i așa, domnule Ledsam? Nu v'a propus să vizitați Walled House?

— Cum dracu ști că am fost acolo? întrebă Francis mirat. N'am lăsat nici o adresă, atât acasă, cât și la birou.

— Data viitoare când veți mai merge la sir Timothy, vă rog să vă lăsați adresa. Știu că ați fost acolo, deoarece și eu m'am aflat prin împrejurimi. Am fost la o mică partidă de pescuit și mi-am aruncat ochii în proprietatea lui sir Timothy.

— Shopland, zise Francis puțin contrariat, mi se pare că deocamdată cercetările noastre sunt de aceeași natură.

— Pentru ce fapte bănuți pe sir Timothy? întrebă net detectivul.

— Nu-l bănuiesc de nimic precis, răspunse Francis. După mine, e un personaj cu totul sinistru, în stare de o mulțime de lucruri îngrozitoare. El are aptitudini multiple, pe care le ascunde însă cu priceperea unui criminal patentat. Personalitatea lui mă derutează complet.

Câteva ciocnituri în ușă și Angrave apărură. El uitase desigur de prezența lui Shopland, deoarece introdusese pe altcineva.

— Sir Timothy Brast, anunță el.

Minutul ce urmă fu plin de interes. Shopland rămase pe scaun și se mulțumi numai să arunce o privire lacomă noului venit. Francis se ridică, ascunzând enervarea produsă de stângăcia funcționarului său.

Sir Timothy își lăsa pălăria pe masă cu un gest familiar.

— Dragul meu Ledsam, te rog să-mi ierți această vizită matinală. Am părăsit bungalowul deabea la o oră după d-ta. Cred că ghicești motivul vizitei mele. Putem să stăm o clipă de vorbă?

— Desigur, răspunse Francis, fără a șovăi. Vă aduceți aminte de amicul meu Shopland, sir Timothy? El e acela care l-a arestat pe Robert Fairfax, zise Francis, făcând prezentările.

— Da, da, mi-l aduc perfect de bine aminte, declară sir Timothy.

— Discutam tocmai acum cu d. Shopland o altă afacere, zise Francis împingând o cutie de țigări spre sir Timothy. Rămâi o clipă, Shopland. Ne consultam asupra dispariției unui tânăr, Reginald Wilmore, fratele unui prieten al meu, Andrew Wilmore, romancierul pe care cred că îl cunoști, sir Timothy?

— Dispariție, cred că acesta este un termen destul de vag, spuse sir Timothy aprinzându-și distrat o țigare.

— Tânărul acesta lipsește de acasă de aproape o săptămână, explică Francis și nu se știe ce s'a întâmplat cu el. N'avea nici o neplăcere bănească, nu avea nici o încurcătură cu casa la care lucra, așa că dispariția lui rămâne învăluită în mister.

— Lipsa de motive face cazul într'adevăr interesant, murmură sir Timothy. Dar trebuie să ne amintim că Londra este centrul misterelelor moderne. Sper că d. Shopland e de părerea mea. Disparițiile de felul acesta nu sunt rare, numai publicul nu le cunoaște. La o dispariție anunțată de ziare, sunt alte douăsprezece rămase necunoscute. Știu asta dela comisarul dv. special, unul din intimii mei prieteni.

— Dar cum crezi că dispar? întrebă Francis.

— Cine știe? Pentru un tânăr care iubește riscul există o mulțime de uși cari duc spre aventură. Existențele noastre nu sunt chiar așa de simple cum par. Și tinerețea are capitoarele ei secrete. Tânărul acesta e poate în drum spre Australia, bucuros că a scăpat de un sumbru episod din viața sa care astfel va rămâne în veci

necunoscut. Poate că indirect va da de știre familiei sale. Poate că nu. Afacerea e clasată.

— Se poate că există asemenea cazuri, sir Timothy, observă detectivul. Cercetările noastre în ce privește dispariția tânărului nu se orientează deocamdată în direcția unei călătorii.

Sir Timothy privi marca țigării.

— Excelent tutun, observă el. De fapt, cum mi-ați spus că se numește acest tânăr?

— Reginald Wilmore.

— Drăguț nume. În orice caz vă doresc noroc în ancheta dv. Îți voi cere mult, domnule Ledsam, dacă te voi ruga acum să discuți cu mine un minut?

— Cătuși de puțin.

— Vă voi aștepta alături, în birou, dacă îmi veți permite, propuse Shopland ridicându-se. Aș vrea să vă mai vorbesc înainte de plecare.

— Vreau să vorbesc cu domnul Ledsam într'o chestiune de familie, se scuza sir Timothy. Nu îl voi reține mai mult de o clipă.

Shopland eși și închise ușa după el. Timothy așteaptă până ce sgomotul pașilor se pierdu și apoi se întoarse spre Ledsam.

— Domnule Ledsam, am venit să te întreb dacă ști unde este fiica mea.

— Nu știu nimic. Tocmai voiam să vă telefonez, pentru ca să vă pun aceeași întrebare.

— Ți-a spus că va părăsi „Sanctuarul”?

— Nu. M'a rugat să vin să o găsesc în pavilion. Când am ajuns, ea nu mai era acolo. De atunci nu am mai văzut-o.

— Ai fost cu ea pe râu?

— Spre marea mea bucurie.

— Ce s'a petrecut între dv.?

— Nu s'a întâmplat nimic. Am profitat numai de ocazie ca să o fac să înțeleagă natura sentimentelor mele.

— Și pot să te întreb care sunt aceste sentimente?

— Le voi traduce în fapt, replică Francis. Vreau ca fiica d-tale să devie soția mea.

— Mă uimești, zise sir Timothy calm, cu zâmbetul

pe buze. Cum oare poți admite o căsătorie cu fata unui om pe care îl suspectezi și pe care îl disprețuești?

— Dacă te suspectez și dacă te disprețuesc, asta este vina d-tale, răspunse Francis. D-ta singur ai declarat că ești un criminal și un prieten al criminalilor. Dar puțin îmi pasă de altfel de faptul că ești multimilionar și că Margaret a fost soția unui ucigaș. Nu o găsesc vinovată cu nimic. Doresc numai să devină soția mea.

— Ai încurajat-o să mă părăsească?

— Nu, nici habar n'am avut decât atunci când lady Cynthia mi-a spus în drum spre Londra, azi dimineață. Câteva clipe, sir Timothy rămase mut.

— Ai vreo idee pentru ce a plecat și unde se află acum Margaret?

— Și eu sunt tot atât de neliniștit de dispariția ei, cași d-ta.

Sir Timothy suspină.

— Sunt ghinionist, replică el. Sperasem să obțin dela d-ta vreo informație. Trebuie să încerc în altă parte.

— De oarece ești aici, zise Francis văzând că vizitatorul său intenționează să plece, pot să te întreb dacă ai vreo obiecțiune de făcut în ce privește căsătoria mea cu fiica d-tale?

Sir Timothy se încruntă.

— Întrebarea mă pune într-o situație într'adevăr delicată, răspunse el rece. Într'un anumit fel, am o oarecare simpatie pentru d-ta. Nu ești chiar un găgăuță, așa cum mi-ai părut în seara în care te-am cunoscut. Pe de altă parte, d-ta ai păreri preconcepute asupra mea. Profesiunea mea de credință în ce privește criminalii a trezit în d-ta bănueli. Întrebuințezi chiar un detectiv care mă urmărește în felul cel mai stupid, pescuind și stând pe lângă „locul crimei”...

— Nu intru în amănuntele investigațiilor lui Shoplund, protestă Francis. El e în căutarea lui Reginald Wilmore.

— Dar ce crede el, că eu am temnițe secrete în care arunc tinerii fără creier și îi las să crape de foame? Fi rezonabil, domnule Ledsam. Ce dracu! Ce beneficiu aş putea trage, punând mâna pe acest nevinovat copil?

Nici nu cred măcar că d. Shopland poate pescui lângă Walled House. În ce privește proiectul d-tale de căsătorie, să-l lăsăm de o parte, până la reîntoarcerea fiicei mele.

— Cum vrei, zise Francis. Vei fi însă sincer până la urmă. Sunt hotărât să mă căsătoresc cu fiica d-tale, chiar în ciuda unui refuz.

— Pot lăsa fetei mele aproape două milioane de lire, zise gânditor sir Timothy.

— Eu am destui bani pentru ca să pot satisface absolut toate nevoile unei soții, remarcă Francis.

— Ești puțin zmintit, Ledsam, declară sir Timothy. Totuș, să ști că mă atragi. Când am fost întrebat de ce te-am invitat la Sanctuar, să fii sincer, n'am știut ce să răspund. Antipatia d-tale pentru mine să ști că nu schimbă nimica. Am fost fericit că te-am avut acolo. Imi va face chiar și pe viitor plăcere să te aud vorbind, să ascult judecata d-tale. Mi se pare că ar trebui să fii mai circumspect, domnule Ledsam, sau chiar...

— Chiar ce?

— Chiar să mă obișnuiesc cu ideea de a te avea ca ginere, trase drept concluzie contra inimei sale sir Timothy. Prezintă, te rog, scuzele mele d-lui Shopland. La revedere!

Shopland intră imediat ce ușa se închise. Ascultă fără

— Dacă Walled House e atât de bine păzit, atunci un comentariu tot ce îi povesti Francis.

tunci să știți că sir Timothy are ceva de ascuns. Dacă voi ajunge sau nu la un rezultat în ce privește dispariția lui Reginald Wilmore, asta nu știu. Un lucru e însă sigur: secretul lui Walled House ne va plăti toate eforturile.

CAP. XXI

Dragostea înflorește

Norocul îi surâdea lui Francis. Părăsind biroul, el se duse la un mare club din Pall Mall pentru a spune câteva cuvinte unui prieten. Când se întoarse la She-

ridan, se întâlnește față în față cu Margaret Hilditch, care eși din clădirea unei societăți de navigație. Ea purta o voaletă. N'avea însă eleganța ei obișnuită.

Văzându-l, ea se opri părând consternată. Francis, dintr'o inspirație neașteptată îi arată plicul galben pe care îl ținea în mână.

— Ai luat un bilet pentru o distanță mai mare? strigă el.

— De sigur, răspunse ea cu tonul ei obișnuit, străbătut însă de emoție.

— Vei pleca fără să mai mă revezi? întreabă el, ca un reproș.

— Da.

— Pentru ce?

— Nu-ți datorez nici o explicație. Lasă-mă, te rog, să trec.

— Pot să-ți vorbesc câteva minute? Spune-mi unde mergezi?

— Oh, mergeam la masă.

— Tatăl d-tale e în oraș, te caută.

— Am telefonat la Sanctuar. Tocmai plecase.

— Pentru nimic în lume n'aș vrea să te inoportunez. Nu vreau însă să te las să pleci în felul acesta. Vrei să vi la mine pentru ca să putem sta de vorbă? zise Francis încercând să-și stăpânească emoția.

Ea nu răspunse. Și ea făcea un efort pentru ca să rămână calmă. Francis chemă un taxi și o ajută să urce. Ajunseră în Regence Street, tăcuți. Merse înaintea ei pe scară, dădu câteva ordine servitorului și o introduse pe Margaret în salon. Ea se cufundă într'un fotoliu.

— Te rog, scoateți voaleta aceasta oribilă, ceru el.

— E prinsă de pălărie.

— Ei bine, scoate-le pe amândouă. Nu vei putea mânca. Nu vreau să încerc să te tiranizez. Dacă ți-ai oprit un loc pentru Tombouctou și dacă dorești într'adevăr să mergi, alungă-te. Profii numai de ocazie ca să te anunț că te voi urma necondiționat.

Ea își scoase voaleta și pălăria, constatând în fața oglinzii:

— Părul meu e îngrozitor.

El răsese vesel și se duse la bufet unde pregăti cocktailuri.

Margaret bău, iar Francis se așeză lângă ea.

— Ști că eri seara te-am sărutat? întrebă el.

— Da, deaceea mi-am plătit drumul până la Buenos-Aires.

— Ași fi fost fericit să fac călătoria. Deocamdată, prefer însă să nu merg.

— Vrei să spui că mă vei urma într'adevăr? întrebă ea grav.

— Desigur.

— Dar nu te poți însura cu mine.

— Dece?

— Înainte de toate, pentru că am fost soția lui Oliver Hilditch.

— Ascultă, Margaret, nu mi-ai permis să ți-o spun până acum. A venit însă momentul să-ți mărturisesc că te iubesc.

— Dar cum mă poți oare iubi? Nu cunoști decât amintirile trecutului meu și ele sunt îngrozitoare. Ce găsești de iubit în mine? Aici, totul e mort, zise ea ducând mâna la inimă. Nu mai am aici un sentiment, nici o speranță.

El surâse cu încredere și se apropie de ea.

— Margaret, ești chiar atât de sigură de lucrurile acestea? Dragostea mea te va susține.

Atunci se produsese primele semne ale unei schimbări pe fața tinerei femei. Buzele începură să-i tremure, ochii i se umeziră. Într'un elan neașteptat, ea își aruncă brațele în jurul gâtului.

— Uitarea, o viață nouă, zise ea abandonându-se. Uitarea...

Servitorul lui Francis intra după puțin timp în cameră.

— Să pun masa? întrebă el.

— Lasă totul pe tavă, Brooks, ordonă Francis. Ne vom servi noi. Adu, după un ceas, cafeaua.

Bătrânul servitor eși. Francis strânse mâinile Margaret. Ea se ridică încet, se privi în oglindă și veni spre el. Era foarte frumoasă, dar părea puțin zăpăcită.

— Vom dejuna? întrebă ea.

— Desigur. Crezi că te voi lăsa să mori de foame?

Francis culese plicul galben pe care îl lăsase să cadă pe jos și îl aruncă pe sofa. Apoi, apropie două scaune de masă și destupă o sticlă de șampanie.

— Brooks e un băiat tare priceput. Iată pui rece. Dă-mi voie să-ți fac un sandwich. Sunt și fragi. Poftă bună, Margaret, termină el vesel.

Ea îl privi răsând.

— Sunt foarte fericită, murmură ea, ca pentru sine însuși.

Se auzi o bătaie discretă în ușă. Brooks intră, puțin turburat.

— Sir Timothy Brast dorește să vă vadă, domnule. Am încercat să-i spun că nu sunteți aici...

— Dar se pare că eu știu contrariul, se auzi o voce de afară. Pot intra, domnule Ledsam?

Sir Timothy trecu pe lângă servitor, care, la un semn al lui Francis dispăru.

CAP. XXII

Un obstacol neprevăzut

Văzând pe sir Timothy intrând, Francis aruncă o privire neliniștită spre Margaret. Spre ușurarea lui, ea nu păru deloc tulburată. Fața lui sir Timothy era glacială.

— Trebuie să mă scuzați pentru această a doua vizită neașteptată, d-le Ledsam, zise el. Trebuie oare să înțeleg că m'ai mințit azi dimineață?

— Nu-i vorba de ceva asemănător, răspunse Francis calm. În momentul acela, am spus tot ce știam despre fiica d-tale.

Francis povesti în cuvinte alese întâlnirea lui cu Margaret și cele ce urmaseră.

— În loc de a pleca, ea a consimțit să rămână și să se căsătorească cu mine. După cum vezi, sărbătorim evenimentul.

Sir Timothy puse pălăria pe bufet și-și scoase încet mănușile.

— Cred că această sticlă de șampanie nu reprezintă toată pivnița casei. Voiu bea o cupă și-mi voiu face un sandwich. Eram la masă, când am aflat că sunteți aici.

Francis scoase din bufet o sticlă de vin și umplu paharul musafirului.

— Sper că vei bea pentru fericirea noastră, zise el.

— Mă voiu opune acestei căsătorii și voiu face tot posibilul ca să o împiedic.

— Pentruce?

Sir Timothy nu răspunse imediat. Gustă din vin.

— Întrebarea mi se pare puțin naivă. Deocamdată mă suspectezi pentru nenumărate crime. Ai îndemnat detectivii dela Scotland Yard să-mi spioneze casa și să-mi cumpere servitorii pentru a afla ce se ascunde în ea. Ai făcut caz dintr'o declarație trecătoare a mea, pentru ca să mă decretezi prințul crimei. Pe scurt, — te rog să mă ierți dacă mai iau un pateu — ai făcut tot posibilul să mă dai pe mâna justiției.

— Nici unul din lucrurile acestea nu privește pe Margaret, observă Francis.

— Iartă-mă, d-ta ești unul din așii baroului englez, obiectă sir Timothy. Lumea vorbește de d-ta ca de viitorul decan. Cum vezi o căsătorie cu fosta soție a unui criminal și fiica altuia?

— Ca Margaret s'a măritat cu Hilditch, numai d-ta ești vinovat și nimeni altcineva. Mă voi căsători cu ea, de ar fi fost de trei ori soția lui Oliver Hilditch și chiar dacă erai diavolul în personă.

— Încep să te iubesc într'adevăr, Ledsam, declară sir Timothy preparându-și alt sandwich. Margaret, tu ce ai de spus?

— Nimic. Francis vorbește pentru mine. Nu m'aș fi așteptat că, după toate ce am îndurat, să mai pot ține la cineva. Dar, acum iubesc pe cineva și sunt fericită. Toată noaptea trecută nu am dormit, cu gândul ca să fug la Buenos-Ayres. Azi dimineață, mi-am scos chiar biletul. Apoi, ne-am întâlnit în fața Companiei de Na-

vigație și am înțeles că eram pe punctul de a face o prostie. Mă voiu căsători cu Francis atunci când va dori el.

Sir Timothy întinse paharul lui Francis.

— Se poate presupune, începu el... Mulțumesc, plin, dacă vrei... Vinul acesta este excelent.

Timp de câteva minute pluti o tăcere apăsătoare. Sir Timothy se răsturnă pe un fotoliu și aprinse o țigară.

— Să examinăm situația, zise el. Margaret e fiica mea. E la o vârstă când poate face absolut tot ce vrea. Faptul că a mai fost odată măritată o face și mai matură. Cred că până aici ești de părerea mea, domnule Ledsam?

— Exact, aprobă Francis.

— Se întâmplă însă că eu dezaprob alegerea ei. Ea vrea să se mărite cu un om a cărui profesie o urăsc și care urmărește să distrugă niște oameni pe cari eu îi simpatizez. Pentru mine, omul acesta reprezintă trucajul lumii civilizate contra simplității primitive, morala factice contra acțiunii libere. Pe deasupra, e și dușmanul meu intim. E deci foarte natural ca să nu doresc căsătoria fetei mele cu acest bărbat.

— Antagonismul n'are însă nimic personal, critică Francis. D-ta susții niște forțe cu care fiecare om onorabil se află în războiu. Ai totdeauna facultatea să revii asupra declarației făcute.

Sir Timothy se înclină.

— Situația e clară. Ți voi pune o întrebare de formă: recunoști că am dreptul să mă opun la căsătoria fiicei mele?

— Nu, replică energic Ledsam.

— Cum, n'am nici un drept? Margaret a trăit sub acoperișul meu. De când locuiește în Curzon Street, ea are toată libertatea, contul ei la bancă nu a cunoscut nici o limită. Se poate că eu am instincte criminale, dar față de ea nu am avut decât bunăvoință.

— E adevărat, recunosc Margaret pălind. De când sunt singură, ai fost bunătatea personificată cu mine.

— Deci, lasă-mă, te rog, să reînviu întrebarea: am sau nu dreptul să intervin în privința ei?

— Da, răspunse Francis, numai să ne despărțezi, nu.

— Ei bine, atunci vă rog să întârziați cu anunțarea logodnei și să nu faceți nici un demers timp de două săptămâni. Nu pun nici o piedică libertății voastre în acest timp. Orice ospitalitate pe care vreți s'o primiți din partea mea, domnule Ledsam, iți este oferită. Pretind însă aceste zile. În orice caz, să nu vă anunțați căsătoria în acest interval.

— Accept pe deantregul, tată, încuviință Margaret.

— Și eu, domnule, zise Francis ca un eco.

— În orice caz, plec în pace, zise sir Timothy luându-și pălăria și mănușile. Cred că veți admite că am avut motive serioase să fac pe tatăl ambițios, nu-i așa? Vă doresc la amândoi o după amiază plăcută. Să știți, domnule Ledsam, că aprob orice invitație pe care ți-o va face fiica mea, zise el pe un ton solemn.

Inchise ușa încet. Francis se mai aplecă odată spre Margaret. Ea părea încă turburată.

— Francis, murmură ea, vreau să uit...

CAP. XXIII

Azilul animalelor

Atunci începu o scurtă perioadă, cea mai frumoasă din viața lui Francis, cea mai fericită din viața Margaret. Ei petrecură la Sanctuar, cu îngăduința lui sir Timothy, zile delicioase.

Dar, într-o dimineață, Francis, apropiindu-se de Margaret care era în grădină, observă pe fruntea ei un nor. Privia zidul cel mare și de acolo pomul care îl depășea.

— Ai privit peste zid, Margaret, zise el cu un ton de reproș.

Ea îl privi îndelung.

— Francis, cred că n'ai dreptate. Deabea pot privi Walled House.

— Mi se pare că noi am exagerat gărgăunii tatălui tău. Se știe că acolo e o sală special amenajată pentru lupte de box. Bărbații cari au conflicte personale de lichidat se răfuiesc acolo. În asta nu e nimic criminal.

— Dacă ar fi numai acest lucru! murmură Margaret.

— Nu e decât asta, afirmă el.

În timp ce vorbeau, sir Timothy se apropie prin ușa din perete. Fuma o țigară de foi și ținea în mână o umbrelă. Părea obosit.

— Vă duceți în oraș? întrebă el.

— Numai pentru o zi. Ne-ai lipsit eri seară.

— Am ajuns prea târziu și am găsit că e mai practic dacă rămân la Walled House.

De departe, de cealaltă parte a zidului, se auziau lovituri de ciocan. Francis întoarse capul în direcția aceea.

— Se fac pregătiri pentru o reuniune?

— Da, pentru Joi, răspunse sir Timothy. Mai târziu, îți voi vorbi despre aceasta.

— Înseamnă că voi primi o invitație?

— Nu e exclus.

— Va veni și Margaret?

— Reuniunea nu îi va conveni.

— Și lady Cynthia?

Sir Timothy încruntă puțin sprincenile.

— Știu că vrea să vină, dar reuniunile mele sunt în general pentru bărbați. Femeile pe cari le-am invitat până în prezent nu erau femei de care mă interesam personal. Imi sunt doar necesare pentru ca să formeze cu ele un anumit plan în societate. Gusturile lui lady Cynthia sunt puțin extravagante. Ezit totuși să o invit.

— Voi fi încântat să iau parte la reuniune, bineînțeles dacă Margaret nu este împotrivă.

— O astfel de rezervă înseamnă mult pentru viitor, făcu sir Timothy puțin sarcastic.

*

*

*

Francis, după ce se înțelese cu Margaret să ia masa în Curzon Street, petrecu o oră sau două la biroul său. Tocmai când se pregătea să plece, cu puțin înainte de orele cinci, se pomeni față în față cu Shopland, care cobora din taxi.

— Sunteți liber, domnule Ledsam? întrebă detectivul. Puteți să-mi acordați o jumătate de oră?

— Chiar o oră, dacă vrei.

Shopland dădu șoferului o adresă și cei doi bărbați luară loc în mașină.

— Nici o noutate? întrebă Francis.

— Încă nu. Totuși, nu va întârzia.

— Crezi că îl vei găsi pe Reginald Wilmore?

Detectivul zâmbi cu un aer superior.

— Nu mă mai interesez în mod special de dispariția lui Wilmore. Am ajuns la ideea că dispariția lui nu e atât de dramatică.

— E destul de dramatică pentru părinții lui, obiectă Francis.

— Vă rog să le comunicați că nu e nimic grav. Am făcut cercetări în toate direcțiile. Sunt convins că absența lui e voluntară și că nu există motiv neliniștitor. Făcând însă cercetările în afacerea Reginald Wilmore, am pus mâna pe un lucru și mai important. În câteva zile, sper că voiu ridica unul dintre cele mai mari scandaluri ale timpurilor moderne.

— Drace! murmură Francis.

Își privi tovarășul cu oarecare teamă. Fața lui Shopland reflecta perfectă încredere în sine și siguranța succesului.

— Urmăresc, continuă el, studiul metodelor și obiceiurilor unuia pe care-l socotesc un mare criminal. Cred că atunci când îl voiu duce pe acest virtuos al crimei în fața justiției, ceilalți oameni nu vor mai exista în jurul lui, așa cum sunt acum.

— Acest om e sir Timothy Brast, nu-i așa? întrebă Francis.

Detectivul încruntă sprincenile.

— Nici un nume, domnule, nici un nume. Vă voiu spune totuși, având în vedere că m'ați pus pe urmele lui, tot ce voiu putea. Voiu fi sincer. Trebuie însă să vă spun că în ultimul timp relațiunile dintre dv. și sir Timothy Brast au devenit destul de neliniștitoare.

— M'ai urmărit, Shopland?

Acesta dădu din cap în semn de tăgăduială.

— Unde mergem acum? întrebă Francis.

— Vreau tocmai să vă arăt un colțișor care va aduce lumină asupra afacerii. Vreți să coborâm aici?

Cei doi bărbați se găsiră pe trotuar. Erau într-o

stradă la nordul lui Wardour Street, acolo unde prăvăliile ofereau locului un aspect foarte divers. În fața lor, în spatele unui geam mare, se instalase un fel de expoziție de câini. Erau vreo douăzeci de tipuri de toate rasele.

— Ce înseamnă asta? întrebă Francis.

— Să intrăm ca să facem o anchetă. Aici e un fel de azil pentru animale. Sper că vom găsi ceva interesant.

Francis își urmă tovarășul. O doamnă, între două vârste, veni în întâmpinarea lor și salută pe Shopland.

— Vă rog să repetați prietenului meu cele ce mi-ați spus ieri, o rugă el.

— Cu plăcere, domnule. Noi primim aici animalele părăsite, explică ea lui Francis. Acela care are un câine sau o pisică și nu poate să-i întrețină, îi aduce aici. Agenții noștri aduc mereu animale bătute pe cari noi le păstrăm.

— Dar, câinii din vitrină par toți în stare bună, observă Francis.

Femeia zâmbi.

— Mai avem și un spital pentru câini. Un medic veterinar se ocupă cu animalele bolnave, pe care le expunem în vitrină, odată ce sunt vindecate, spre vânzare.

— E o întreprindere comercială, sau numai o filială a Societății pentru protecția animalelor? întrebă Francis.

— E o afacere particulară. Vindem câinii numai cu cinci șilingi, iar o pisică pentru o jumătate de coroană. Dar, orice cumpărător trebuie să ne promită că nu va brutaliza animalul cumpărat. În orice caz, noi urmăm beneficii însemnate.

Timp de un sfert de oră, Francis vizită stabilimentul. Când pleacă, Shopland se întoarce spre el cu un zâmbet.

— Acum, domnule, zise el, ați putea ghici de cine e întreținută această afacere?

— Cred că bănuiesc: de sir Timothy.

Detectivul aprobă cu un semn din cap.

Se îndreptară spre centru. Francis își contempla cu vie curiozitate tovarășul. Pe neașteptate, simți pentru detectiv o antipatie nemotivată.

— Când vei termina cu această afacere? întrebă avocatul.

Detectivul zâmbi și până și acest zâmbet îl irită pe Francis.

— În câteva zile, domnule Ledsam, zise el. Am fost totdeauna buni prieteni, dacă îmi permiteți să întrebuițez acest termen. Mi-ați arătat de nenumărate ori încredere, așa că mă simt îndatorat. În ce-l privește pe sir Timothy Brast, trebuie să recunosc cu părere de rău, drumurile noastre se despart.

— Poți să-mi spui, întrebă Francis, cum ai ajuns la convingerea aceasta? Eu am fost doar primul care te-am făcut să-l supraveghezi pe sir Timothy.

— E adevărat, admise Shopland, dar acest lucru s'a întâmplat acum câteva luni. Dealtfel, relațiunile dv. cu sir Timothy s'au schimbat. Ați fost oaspetele lui la Sanctuar și se spune — vă rog să-mi iertați această libertate — că vă veți căsători cu fiica lui, văduva lui Oliver Hilditch.

— Ești minunat de bine informat, Shopland.

— Numai în ce privește legăturile cu sir Timothy, răspunse detectivul puțin confuz. Scuzați-mă, domnule, cobor aici.

Shopland coborî din taxi și se îndepărtă repede, după ce salută politicos. Francis dădu șoferului adresa din Clerge Street. El observă pe locul în care șezuse detectivul o foaie de hârtie. O deschise. Era adresată lui Shopland și Francis o citi până la capăt. Scrisoarea venea dintr'un orașel din vecinătatea lui Hatch-End.

Dragă domnule,

M. John Philips care este coronerul acestui district mă însărcinează să vă răspund întrebărilor din scrisoarea dv. din 13 crt. Până în prezent au fost făcute șapte anchete cu privire la cadavrele găsite în Tamisa prin locurile la cari ați făcut aluzie. Patru din corpuri au fost identificate. În ce privește celelalte trei, nu s'a primit deocamdată nici o informație. Toate detaliile dosarului nostru stau veșnic la dispoziția reprezentărilor poliției.

*Al dv.
Philips Son*

Taxiul se opri brusc. Francis ridică ochii. Shopland apărură la portieră, gâfâind.

— Mi-a căzut o scrisoare, zise el ștergându-și nădușala.

Francis o îndoi și i-o dădu.

— Ce însemnează aceste corpuri neindentificate, Shopland? întrebă el.

Detectivul băgă scrisoarea în buzunar și răspunse sec:

— Erau doi bărbați și o femeie, toți trei păreau că fac parte din buna societate. Corpurile au fost descoperite la Barajul Wilson, la câteva mile de Walled House.

— Acest lucru e în legătură cu afacerea?

Shopland făcu un pas înapoi.

— Doamne Ledsam, deabea acum câteva clipe v'am spus că nu intenționez să vă fac confidențe asupra acestui caz. Regret că ați citit această scrisoare. Și pentru că ați luat cunoștință de conținutul ei, vă rog să nu faceți nimic ce ar putea împiedica mersul justiției.

CAP. XXIV

Reminiscențe

Francis petrecu o jumătate de oră cu Margaret în salon, așteptând dejunul. Ii povesti despre casa din Wardour Street. Ea ascultă cu un viu interes.

— N'am auzit încă vorbindu-se despre așa ceva, dar asta nu mă miră. Tatăl meu petrece în fiecare zi câte o oră cu caii atunci când e la Hatch-End. Totdeauna se interesează cu sollicitudine de un nou animal cumpărat.

— E o trăsătură a unui caracter remarcabil, subliniă Francis.

Se bătu în ușa. Spre marea lor surpriză, sir Timothy intra. Era în ținută de seară și purta câteva decorații, dintre care una îl surprinse pe Francis.

— Iertați-mă, zise sir Timothy, Hedges m'a anunțat că aveți cocktailuri și decât să iau parte la un dejun plictisitor, am socotit că e mai bine să vin aici pentru o clipă.

Margaret umplu trei pahare. Sir Timothy, cu paharul în mână se înclină în fața logodnicilor.

— Urările mele, zise el. Intr'adevăr, când stau și mă gândesc, nu știu cum voiu putea refuza consimțământul. Aveți amândoi vocația vieții de familie. Dejunul vostru între patru ochi aproape mă emoționează.

— Nu-ți bate joc de noi, tată, îl rugă Margaret. Unde mergi așa de frumos gătit?

Sir Timothy dădu din umeri.

— Sunt invitat la o recepție oficială. O să mă plictisesc teribil. Eu am, Ledsam știe prea bine, mania sincerității, mai cu seamă în relațiile de societate.

— Te vom vedea mai târziu?

— Mă duc direct la Hatch-End. Sunt acolo câteva lucruri mici care mă interesează în acest moment: preparativele reuniunii mele. La revedere!

Eși, după ce aruncă o privire pendulei. Ei ascultară pașii lui răsunând pe scară.

— Spune-mi, ce fel de om e tatăl tău? întrebă el într'o impulsivitate subită.

— Sunt fata lui și nu știu, răspunse Margaret.

— Oricum ar fi tatăl tău, orice ar fi, tu ești femeia pe care o iubesc și pe care o vreau de soție.

Ea se aplecă spre el.

Masa le fu servită în sala cea mică de mâncare. Fu o masă divină. Vorbiră despre muzică, literatură, sport și călătorii. Aveau gusturi asemănătoare și se înțelegeau de minune.

— Am spus să se aducă cafeaua în salonul cel mic, zise ea după ce terminară masa.

Se așezară în fața unei ferestre deschise. Se vedeau acoperișurile și păsările cari ciripeau zglopii. Margaret nu atinse cafeaua și nici nu fumă. Ceva din vechea ei groază îi apărură pe față. Când Francis îi luă degetele, ele erau de ghiață.

— Desigur că te-ai întrebat vreodată pentrucă n'am măritat cu Oliver Hilditch, zise ea cu o voce surdă.

— Erai foarte tânără, foarte neexperimentată. El te-a cucerit într'un fel sau într'altul; răspunse Francis după o scurtă tăcere.

— Nu pentru asta. El a venit să mă vadă la Eastbourne și cunoștea desigur toate artificiiile pe care ar fi trebuit să le întrebuițeze. La mijloc a fost însă voința tatălui meu.

— Unde era tatăl tău în anul acela? întrebă Francis.

— În America de Sud. Oliver Hilditch era, pe vremea aceea, unul dintre funcționarii săi conședaiți pentru nedelicateță. A trebuit să părăsească în grabă America, deoarece era urmărit. Pe pachebotul cu care venea în Europa, a făcut un plan care era cât pe-acum să-mi distrugă viața. A inventat o scrisoare ca din partea tatălui meu, în care era prezentat drept un om de încredere. Probabil că pe vremea aceea eram foarte naivă, sau el foarte rafinat. Trăise sub același acoperiș ca tatăl meu, așa că reușise să cunoască multe din viața lui. Mi-aduc aminte că aveam conștiința că săvârșesc un lucru eroic dacă mă mărit cu el. La ce m'a adus această căsătorie, știi prea bine.

Se făcu tăcere. Francis, cu toată mila de care se simți cuprins, fu pătruns și de un sentiment de ușurare. El își traduse gândurile astfel:

— Nu te-ai atașat niciodată de el?

— După o săptămână de trai în comun, am început să-l urăsc.

Francis se răsturnă pe spate în fotoliu. Ea fusese deci victima unui mizerabil pe care moartea l-a pedepsit așa cum trebuie.

— Ce a spus tatăl tău aflând adevărul? întrebă el.

— El n'a aflat decât venind în Anglia, în ziua achitării lui Oliver Hilditch. Acesta avea ajutoare în America de Sud, cari îi erau de folos atunci când îmi ascundea toată corespondența pe care o trimiteam tatălui meu. Dela tata nu puteam să primesc nimic, deoarece Oliver instituisese o pază severă a poștei. Am cetit numai două scrisori dela tata, dar și acelea erau falsificate.

Francis îi prinse mâna. Se simți cuprins de dorința de a scăpa de miasmele îngrozitoare ale acestei zile.

— Să plecăm imediat, zise el.

Timpul se scurse fără ca ei să-și dea seama. Mergeau liniștiți pe stradă, unul lângă celălalt, ca doi copii fără griji. Se înapoiară pe la șase și se întinseră în fotoliu.

Era aproape seară, când mașina lui sir Timothy, Rolls-Royce-ul, se opri în fața casei. Stăpânul mașinei coborî urmat de un bărbat a cărui siluetă nu le era necunoscută.

— Tatăl tău și-a schimbat pare-se programul.

— Poate că a venit să ia ceva, sugeră ea, sau poate că a venit să se schimbe, pentru a pleca la țară.

Cineva bătu la ușă. Hedges intră.

— Vă cer iertare, domnule, zise el lui Francis. Sir Timothy a întrebat dacă mai sunteți aici. Dorește să vă vorbească un moment în bibliotecă.

Francis se ridică.

— Ne pregăteam tocmai de plecare. Vin îndată.

CAP XXV

Shopland în derută

Sir Timothy stătea cu spatele la căminul bibliotecii.

— M'ai chemat, sir Timothy? întrebă Francis, intrând.

— Am avut șansa că nu ai plecat încă, răspunse gazda. Discuția la care vei lua parte, te va amuza, desigur. Ea te privește până la un anumit punct.

Francis își dădu atunci seama că în cameră mai e și altcineva. O femeie era așezată în fotoliu, nu departe de sir Timothy. În spatele ei, un om în picioare, cu pălăria în mână. Francis îi recunoscă pe ambii cu surprindere.

— Miss Hirlop! exclamă el.

Ea dădu din cap disprețuitoare. Sir Timothy surâse.

— Ah! zise el, cunoști desigur pe această tânără persoană. D. Shopland, ajutorul dv. în diverse lucrări filantropice, n'are nevoie de prezentări. Trebuie să-ți spun, Ledsam, că mi-e teamă de d. Shopland. Nu sunt sigur dacă n'are cumva un mandat de arestare în buzunar contra mea.

Detectivul se apropie de lumină. Purta un smoking prost tăiat, un plastron puțin suspect, un guler străvechi și o cravată rău înodată. Totuși, părea tare mulțumit de el însuși.

— Am venit aici, domnule Ledsam, la invitația lui sir Timothy, zise el. Aș vrea însă să înțelegeți că mi-am pierdut toată săptămâna în căutarea lui Reginald Wilmore, fratele d-lui Andrew Wilmore.

— Imi pare bine, răspunse Francis, Wilmore este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Am ajuns la concluzia că tânărul Wilmore se află deținut la Walled House împotriva voinței sale.

— Privite lucrurile cum trebuie, zise sir Timothy, întinzând mâna spre o cutie plină de țigări, omul acesta mi se pare sănătos. L'am observat cu atenție venind aici și n'am reușit să văd nici un semn de alienație mintală. În orice caz, nu e periculos.

— Sir Timothy, explică Shopland furios, refuză să mă ia în serios. Aș fi putut desigur să cer un mandat de percheziție, dar cred că suntem în prezența unui caz care trebuie tratat în mod special, fără a recurge la extremitățile legii.

Sir Timothy, aprinse o țigară.

— Ceeace nu pot să înțeleg, zise el, sunt cuvintele „împotriva voinței sale”. Nu știu dece sunt suspectat că dețin un tânăr, pe care am umblat să-l înșel. Satisfaceți-mi vă rog, curiozitatea. Ce vă face să credeți că dispariția acestui Reginald Wilmore mă privește?

Francis deschise gura, dar Shopland interveni, făcându-i un nou semn.

— Lucrez câteodată pe socoteala mea, d-le, replică el; nu trebuie însă să se uite că sunt ofițer de poliție. Am supravegheat casa din Hatch-End, și am ajuns la concluzia că, dacă nu consimțiți să discutați cu mine această chestiune pe alt ton, va trebui să cer un mandat de percheziție.

Sir Timothy suspină.

— Domnule Ledsam, zise el, cred că numai d-ta poți deslega într'un mod original această afacere de spionaj. Ești doar acela care cauți motivele. Pot să te întreb dacă ai găsit vreun motiv în cazul de față?

— N'am putut să descoper nimic privitor la dispariția lui Reginald Wilmore, răspunse Francis. Eforturile lui Shopland, cu toate că eu n'am încrederea sa, au însă toată aprobarea și simpatia mea. Cu toate că am acceptat ospitalitatea d-tale generoasă, sir Timothy, cred că n'a existat între noi nici o neînțelegere în această privință.

— Exact, aprobă sir Timothy. Mă plictisește însă faptul că nimeni nu vrea să-mi spună pentruce sunt suspectat. Trebuie să-l las pe d. Shopland să se învâr-

tească prin casa mea, sau mai bine să se ducă la judecătorul de instrucție și să anunțe ziarelor:

Misterioasa dispariție a unui tânăr.

Percheziție la domiciliul unui milionar.

— Noi nu transmitem presei amănuntele operațiilor noastre, răspunse Shopland.

— Totuș, continuă sir Timothy, am văzut consecințele dezastruoase provenind de pe urma unui mandat de percheziție. Dar, noi nu suntem deloc politicoși. Până acuma, miss Hirlop nu prea ne-a spus mare lucru.

Tânăra femeie nu părea în largul ei.

— Nu am spus nimic, spuse ea, deoarece nu mă așteptam la o discuție în mai mulți.

Sir Timothy scoase o scrisoare din buzunar și o desfăcu.

— Iată, zise el. Ducându-mă astă seară la club, am găsit acest bilet.

Dragă sir Timothy Brast,

Cu toate că nu mă cunoașteți personal, aș vrea să tratez cu dv. o afacere, pentru care mi-a parvenit o informație. Vă rog să veniți să mă vedeți cât mai curând posibil.

Daisy Hirlop

— Primind aceasta, continuă sir Timothy, am telefonat tinerei doamne și am rugat-o să vină aici. Mi-am luat singur libertatea să mă prezint d-lui Shopland, al cărui interes pentru mine nu s'a desmințit. I-am propus să vină să ia ceva aici și să-mi spună unde ne aflăm. Am aranjat astfel ca să se întâlnească cu miss Daisy Hirlop, dar am descoperit că d. Shopland și miss Hirlop nu sunt străini unul de altul. Acum, duduie, după cum vedeți, vă stau complet la dispoziție.

— Chestiunea este simplă: d-ta l'ai împins pe Fairfax să ucidă pe Bobby.

— Exagerezi, domnișoară, dar n'are nici o importanță. D-le Shopland, mă voiu opune la orice percheziție și cred că voiu reuși. În orice caz, vă invit pe amândoi, miss Hirlop și domnule Ledsam, la reuniunea mea de Joi seara. Odată sub acoperișul meu, veți putea rătăci în voie, veți putea cerceta pereții pentru a descoperi ascunzătorile. Veți putea sonda podelele și parchetul și poate că veți descoperi ceva secret. De sus și până jos,

grajdurile și pivnițele, pământul și parcul, întreg domeniul meu vă stă la dispoziție, din clipa venirii și până la orele patru dimineața. Ce ai de spus, domnule Shopland? Oferta mea te mulțumește?

Detectivul ezită.

— Aș prefera o invitație pentru mine, declară el brusc.

Sir Timothy dădu din cap.

— Hei, dragă domnule Shopland, e imposibil. Dacă ar fi numai vorba de mine, n'aș ezita o clipă. Personal, îmi placi mult. De mult nu s'a întâmplat ca cineva să mă distreze așa cum m'ai distrat d-ta. Din nefericire, trebuie însă să mă gândesc și la oaspeții mei! Va trebui să te mulțumești cu raportul d-lui Ledsam.

Shopland își răsuci mustața.

— Mai sunt încă trei zile, zise el.

— În aceste trei zile voi face tot posibilul să șterg urmele crimelor mele, zise sir Timothy. D-ta însă, care ești un bun detectiv, îi vei putea da câteva informații d-lui Ledsam. Dar, ascultă-mă bine. Nu vei obține nici un mandat de percheziție...

CAP. XXVI

Intrusul

A doua zi, înaintea dejunului, la Sheridan Club, discuțiile erau foarte însuflețite. Reuniunea lui sir Timothy Brast suscita cea mai vie curiozitate. Unul din membrii clubului, Philip Baker, directorul unui hobdomadar sportiv, arăta celor prezenți o invitație.

— Voi aceștia care ați primit invitații sunteți oameni cei mai discreți din lume, zise un membru. Jumătate din Londra moare de curiozitate să afle ce se va petrece acolo și pot jura că dacă vom întâlni pe unul care a fost deacum acolo, nu vom auzi nimic dela el. Baker, să știi că Vineri te vom supune unui interogatoriu.

— Ledsam, întrebă un altul pe avocat în timp ce acesta se'ndrepta spre un grup, te duci mâine seară la sir Timothy?

— Da, răspunse Francis, arătând invitația.

— Ai mai fost vreodată?

— Niciodată.

— Știi ce fel de spectacol se va da?

— Habar n'am și cred că toți invitații nu știu mai mult decât mine. Aceasta e una din caracteristicile acestor reuniuni.

— Probabil că acei cari oftează după aceste reuniuni, făuresc faima lor. Totuș nu cred că e vorba despre ceva ilegal, nepermis.

— Nu cred, zise Francis calm, că sir Timothy ar fi omul care să permită asemenea spectacole.

— Doamne! Dar ce fel de om este atunci? Se spune că în afacerile financiare e cât se poate de puțin scrupulos, cu toate că înoată în aur. Are una din cele mai diabolice figuri ce mi-a fost dat să văd. Parcă strivește totdeauna pe cineva în picioare. În pofida tuturor, se mai spune că e un mare protector al animalelor. Parcul de lângă proprietatea lui, pare-se că e plin cu animale estropiate și bolnave.

— E cu siguranță o personalitate interesantă, interveni un romancier în discuție. Știți însă că a făcut șase luni de închisoare?

— Din ce cauză? întrebă unul.

— Pentru un omor, fără premeditare însă. Și-a omorât asociatul. Sunt ani de atunci și nimeni nu cunoaște exact faptele.

— Nu voiu pleda cauza lui sir Timothy, interveni Francis, bând un cocktail. În realitate, noi nu împărtășim aceleași idei. Dar, în ce privește cazul de față, cred că nu e de condamnat, deoarece el nu a făcut altceva decât să răspundă prin duel la o ofensă gravă.

— E un om pe care nu aș vrea însă să-l am ca dușman, zise Philip Baker.

Francis își luă rămas bun dela prietenii săi și plecă cu mașina la Ritz. Căutând-o pe Margaret în hall, se pomeni pe neașteptate cu lady Cynthia în față. Ea purta o toaletă excentrică.

— Se poate spune, lady Cynthia, că ai regăsit acel elixir de frumusețe despre care vorbeam zilele trecute.

— Probabil, răspunse ea surâzând. O cauți pe Margaret? E pe aici. Să mergem s'o găsim.

Străbătură hallul. Margaret le eși înainte.

— N'ai nimic împotrivă ca s'o rugăm pe Cynthia să ia masa cu noi? întrebă ea. A venit azi dimineață la mine. N'am putut să scap de ea.

O siluetă familiară se profilă în fundul hallului Lady Cynthia își reprimă un avânt și Francis care o observa fu surprins de expresia feței sale.

— Tatăl tău, Margaret, zise ea. Ia masa aici?

— Mi-a spus că e invitat de un sudamerican, unul din asociații lui, răspunse Margaret.

Sir Timothy îi zări, ezită o clipă, apoi se îndreptă spre ei.

— Ți-ai găsit prietenul? întrebă Margaret.

— Sărmanul băiat e în pat, bolnav, răspunse sir Timothy. Imi pare rău că am trimis mașina.

— Rămâi cu noi, ceru lady Cynthia.

— Aș fi fericit să primești, adăogă Francis. Îi voi spune chelnerului să mai pună un tacâm la masa noastră.

Francis se depărtă grăbit. Când se întoarse, un om de serviciu îi atinse brațul.

— Sunteți chemat la telefon.

— Eu? exclamă Francis. E o greșală. Nimeni nu știe că sunt aici.

— Vă rog să veniți pe-aici, domnule Ledsam.

Francis traversă vestibulul și ajunse la cabine. Una dintre ele îi fu indicată. Intră. Omul de serviciu îl urmă și trase ușa după el.

— Vă cer iertare, domnule, mărturisi el. Nu vă chiamă nimeni. Am vrut numai să vă vorbesc.

Francis îl privi uimit; avea impresia că l-a mai văzut undeva.

— Cine ești d-ta și ce dorești?

— Am fost fecior la Hilditch, domnule. Eu v'am servit în seara când ați cinat la noi, atunci când a murit Hilditch. Am să vă fac o destăinuire. E o afacere foarte gravă. Pot să vin să vă văd la birou?

Francis studie o clipă cu atenție omul din fața sa. Acesta părea pradă unei agitații profunde și, pe deasupra, bolnav.

— Voiu fi mâine la biroul meu la orele trei și jumătate, 15 B Clerges Street, zise Francis.

— Bine, voiu putea să-mi fac timp liber atunci,

replică omul. Vă rog să mă iertați că v'am deranjat, domnule.

Francis se'ntoarse la cei trei invitați ai săi. Simțea cum se ridică în el o groază, asemenea unei fantome. Revedea atmosfera și simțea teroarea apăsătoare din seara aceea. Cuvintele batjocoritoare ale lui Hilditch îi răsunau în ureche: „Moartea mea e singurul lucru care o poate face fericită pe soția mea”. Francis revăzu Curtea cu Jurați și lugubra ei tragedie — numai că, pe banca acuzăților, în locul lui Hilditch, între sentinele, era alicineva...

CAP. XXVII

Cine a ucis pe Hilditch?

Omul care îi ceruse lui Francis Ledsam o întâlnire pentru a doua zi după amiază la birou, se prezentă la ora exactă. Își aruncase pe spate un pardesiu, așa că livreauna de serviciu nu i se vedea. Era de o paloare cadaverică. Enervarea lui era vădită, cu toate că ei căuta să se stăpânească.

Francis îi zise cu glas tare:

— Te rog să-mi spui cât mai repede cu putință totul. În câteva minute, trebuie să plec la țară.

— Nu voi fi prea lung, domnule, replică omul, dar afacerea e destul de gravă.

— Ești bolnav?

— Da, domnule.

— Ia loc, te rog.

Omul mulțumi, se așeză și vorbi:

— Aș vrea să vă aduceți aminte de seara când v'am servit, atunci când Oliver Hilditch a fost găsit mort. Ați depus o mărturie. Judecătorul a crezut că e vorba de o sinucidere. N'a fost însă o sinucidere. Hilditch a fost asasinat.

Sentimentul de groază împotriva căruia încercase să lupte în ultimul timp, îl pătrunse din nou pe Francis. Se afla iarăși în fața unui caz de conștiință.

— Asasinat de cine? întrebă el.

— De sir Timothy Brast.

Francis, care se prinsese cu mâinile de birou, simți

că renaște la viață, la fericire. Cu degetele tremurânde, luă o țigare și se așeză într'un fotoliu.

— Sir Timothy Brast... repetă el cu glasul stins.

— Da, domnule, vă voi povesti îndată tot ce s'a petrecut.

— Te ascult.

— În seara aceea, înainte de cină, d. Timothy Brast a avut o explicație furtunoasă cu stăpânul meu. Nu cunosc însă motivele. D-na Hilditch apăru și sir Timothy părăsi casa. Ultimele cuvinte pe care le adresă lui Hilditch fură acestea: „Vei auzi vorbindu-se despre mine”. După cum știți dela anchetă, servitorii dormeau la celălalt capăt al casei. Eu locuiam jos, lângă camera portarului. Când ați plecat, mai citiam încă. Zece minute după ce ați plecat, am auzit un zgomot cașicum cineva ar fi bătut în ușă. M'am dus să deschid, dar stăpânul veni personal. Ii dădu drumul lui sir Timothy Brast în bibliotecă. Hilditch băuse cam mult, iar pe fața lui sir Timothy era ceva neliniștitor. Am intrat în sălița care comunică cu biblioteca. Auziam rău ce vorbeau, puteam însă să văd printr'o crăpătură a ușii.

Hilditch luă arma pe care o știți, se așeză și o îndreptă spre inimă. L-am auzit atunci spunând între altele: „Iată ce cred că-ți va place, sir Timothy. D-ta ești un specialist în lucrurile acestea. O simplă apăsare numai și gata”. D-na Hilditch îi ceru să îndepărteze arma. Stăpânul meu se'ntoarse spre sir Timothy și-i spuse câteva cuvinte pe cari n'am putut să le prind. Deodată, sir Timothy se aplecă, priase mâna lui Hilditch care ținea mânerul pumnalului și... ei bine! dădu lovitura, domnule. Apoi se'ndepărtă. D-na Hilditch se ridică dintr'o săritură și vru să strige, dar sir Timothy îi astupă gura cu mâna. După o clipă, ea murmură: „Ce-ai făcut?” Sir Timothy îl privi pe Hilditch mort în fotoliu și răspunse liniștit: „Am scăpat lumea de blestematul acesta”. Genunchii începură să-mi tremure. Nervii mei au fost întotdeauna slabi. Mă întorsei tremurând în camera mea și m'am culcat. Stingeam tocmai lumina, când fui strigat.

Francis își reveni. Inima lui fu cuprinsă de bucurie. Nici o clipă nu încercase s'o blameze pe Margaret, dar nici o clipă nu uitase. Era un capitol închis al vieții sale.

— Mi-aduc acum aminte de d-ta dela anchetă, zise el după o tăcere. Te numești John Walter.

— Da, domnule.

— Ai păstrat numai pentru d-ta cele ce-ai știut? Omul își plecă ochii.

— Am fost întotdeauna un om sărac, domnule. N'am avut niciodată noroc atunci când am vrut să încerc ceva. M'am gândit că am totuș o șansă. M'am dus atunci la sir Timothy și i-am spus totul.

— Ei bine?

— După ce am terminat, dânsul a fost foarte deschis cu mine. „Te-ai purtat ca un om [de bun simț, Walter; cât?” Am șovăit câteva clipe. Apoi, am văzut că se neliniștește. Am dublat suma la care mă gândeam la început. „O mie de lire, domnule”, zisei. Sir Timothy îmi numără imediat o mie de lire în hârtii, pe cari mi le întinse. „Walter, zise el, iată o mie de lire. Sper însă că vei ști să păstrezi secretul”. „Da, domnule, i-am răspuns eu”. „Ia banii, îmi zise el, dar vreau să te fac să înțelegi un lucru: eu îți dau mia de lire de bună voie. Să nu te mai văd niciodată. Chiar dacă mai vii la mine crăpând de foame, nu-ți mai dau o lescaie”.

Simplicitatea cu care Walter povesti totul îl impresionă profund pe Francis și făcu situația și mai patetică.

— Și atunci? întrebă avocatul.

— Am plecat cu banii, continuă Walter, dar am avut un nenoroc grozav. Am cumpărat un debit. Am fost furat, am băut puțin. Am pierdut totul, domnule. Lipsit complet de mijloace, m'am dus totuș să-l văd pe sir Timothy.

— Ei și?

— Sir Timothy nu s'a clintit. M'a primit. După ce i-am vorbit, el sună. „Hedges, zise servitorului, omul acesta a venit să mă șantajeze. Dă-l afară! Dacă face mutre, chiamă poliția”.

— Ce s'a întâmplat atunci?

— Am înțeles că dacă mai insist mi se poate întâmpla ceva neplăcut și am plecat. Am găsit de lucru la Ritz, dar am căzut bolnav. M'am dus la doctor. Acesta mi-a spus că-s tare bolnav.

— Inima?

— Da, domnule, inima. Nu mai am mai mult decât

un an. Am o fată mică...

— Acuma, spune-mi pentru ce ai venit la mine? întrebă Francis.

— Numai pentru aceasta, răspunse omul. Iată istorisirea celor ce s'au petrecut. El scoase câteva foi din buzunar. E scris cu mâna mea și semnătura mea e confirmată de doi martori: un preot, domnule și un medic. Ei au crezut că e vorba de testament. M'am gândit s'o trimit la Scotland Yard, dar pe urmă mi-am adus aminte că n'am nici un ban să las fiicei mele. Credeți despre mine ce vreți, domnule, dar m'am gândit dacă nu se poate scoate ceva bani de-aici. Am aflat din întâmplare că nu prea sunteți prieten cu sir Timothy. Mărturisirea mea, dacă nu-l duce la spânzurătoare, îl închide însă pentru toată viața. Puteți căpăta declarația mea pentru suma de două sute de lire. O parte din bani va fi pentru înmormântarea mea, iar restul pentru fițița mea.

Francis luă hârtiile și le citi cu atenție.

— Să presupunem că vreau să-ți cumpăr documentul. Care e însă valoarea lui reală? Poți să scrii altă declarație, poți confirma altă iscălitură. Apoi, le vinzi unui alt dușman al lui sir Timothy, sau te duci direct la Scotland Yard.

— Nu voi face acest lucru, pot să vă asigur, domnule, zise omul. Nu, nu voi face acest lucru. Jur! Vreau numai să mă descurc, să am ceva bani pentru copilul meu.

Francis se gândi o clipă și răspunse:

— Trebuie să-mi semnezi o declarație în care să spui că tot ce ai declarat lui sir Timothy Brast despre uciderea lui Hilditch n'a fost decât pară invenție. Trebuie să semnezi că în noaptea aceea ai dormit ca de obicei și că, dacă i-ai spus cele ce i-ai spus lui sir Timothy, n'ai făcut-o decât cu intenția de a scoate ceva bani dela el. Dacă vrei să semnezi o asemenea declarație și să mi-o dai împreună cu hârtiile acestea, îți dau cele două sute de lire.

— Primesc, domnule.

Francis scrise o declarație pe care vizitatorul său o ceti dela un capăt la celălalt și o iscăli. Apoi, avocatul semnă un cec la purtător.

— Servitorul meu te va duce la bancă cu taxiul,

zise el. Nu ți se va plăti decât în cazul că ți se va atesta identitatea. Acum ne-am înțeles, nu-i așa?

— Prea bine, domnule.

Francis sună, dădu servitorului său instrucțiunile necesare și concediă pe cei doi oameni. O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcând un costum de călătorie, porni spre țară.

CAP. XXVIII

Lady Cynthia iubește

După masa de seară, lady Cynthia și sir Timothy se duseră să hoinărească și priviră barca ce se depărta cu Margaret și Francis ale cărui mâini manevrau încet vâslele.

— Perfect idilic! suspină lady Cynthia.

— Mai există și altă barcă, sugeră sir Timothy.

Ea dădu din cap negativ.

— Decizia d-tale mă ușurează, murmură sir Timothy. Să ne așezăm aici și să gustăm pacea acestei seri. Măine, totul va fi dat peste cap — muzică, voci seci, iar în parc zgomotul galopadei cailor mei înnebuniți.

— Vor într'adevăr aceștia să se căsătorească? întrebă leneș lady Cynthia, privind gales spre barca ce se depărta dealungul râului. Și d-ta? Ce vei face atunci?

— Am în vedere o croazieră lungă. Am telefonat astăzi la Southampton. Am dat ordin să mi se pregătească yachtul. Cred că mă voiu întoarce în America de Sud.

Lady Cynthia rămase o clipă tăcută.

— Singur? întrebă ea în cele din urmă.

— Sunt totdeauna singur, răspunse el cu indiferență.

— Pentru că așa vrei...

— Poate. Totdeauna am avut dificultăți atunci când a fost vorba să-mi fac prieteni. Dușmăni am avut însă cu duiumul.

— Eu n'am încercat niciodată vreo dificultate ca să-ți devin prietenă, zise ea într'un elan.

— Ești o rară excepție, răspunse el cu o emoție ascunsă, pe care însă ea o sesiză repede.

Lady Cynthia se dădu pe spate, cu ochii jumătate închiși.

Nu era nimic nou în jurul lor. Parfumul discret al florilor plutia în aer ca un balsam binefăcător. Rondurile de trandafiri se desenau în întunecul ca într-o pictură. În spatele peluzei se distingeau luminile slabe ale Sanctuarului. Se strânsese masa, care fusese servită sub cedru. Hedges, feciorul, venit din oraș, prepara o tavă cu băuturi răcoritoare. Cynthia se întoarse brusc spre sir Timothy:

— Ai ridicat un zid în jurul vieții tale, zise ea, asemenea zidului care împrejmuieste această casă misterioasă. Eri seară, am crezut că pot arunca o privire. Astă seară îmi dau seama că am greșit.

— Astăzi am ajuns să mă întreb dacă tot ce-am realizat până în prezent, dacă tot ce-am făcut în credința mea că e bine, este într'adevăr așa. Am început să mă îndoiesc, poate chiar să regret...

— Aș vrea să merg și eu în America de Sud, zise Cynthia visătoare.

E aruncă țigara pe care o fuma. Apoi, se întoarse și privi tânăra femeie. Fața lui părea mai aspră ca de obicei; era fața unui om în stare să înfrunte destinul, dar ea deosebi în ochii aceștia ceva ce nu mai văzuse în alți ochi.

— Dragul meu copil, dacă aș putea șterge amintirea unui singur păcat al meu — în înțelesul pe care lumea îl dă păcatului — nimic nu m'ar face mai fericit decât să știu că mă urmezi pretutindeni ca o tovarășă scumpă. Dar, toată viața mea mi-a plăcut să mă joc cu soarta mea. Și de data aceasta, trebuie să arunc în aer moneda care îmi va decide soarta.

— Te amenință ceva? întrebă ea cu o simpatie pătimășe.

El tăcu o clipă. Când vorbi din nou, își câștigase toată energia.

— În aer, există moneda care trebuie să-mi hotărască soarta, după cum ți-am mai spus. Dar, s'o uităm o clipă. Ledsam și Margaret vin mâine seara la reuniune. Ești invitată. Vei cunoaște toate secretele cari se ascund după aceste ziduri. Dacă moneda din aer va cădea pe partea pe care doresc, atunci vă voi spune la toți ceva care s'a petrecut eri seara, ceva care nu voi uita niciodată.

Ea se aplecă spre sir Timothy.

— Eri seară e atât de departe! Nu vrei să ai o amintire mai apropiată?

Cynthia îi întinse mâna pe care el o reținu cu o tandrețe pasionată. Dar, tânăra femeie se retrase brusc. Hedges înainta spre ei.

— Sunteți chemat la telefon, domnule, anunță el. Am pus legătura în birou.

— Nici un nume? întrebă sir Timothy indiferent.

Omul ezită. Privirea lui semnificativă căuta respectuos ochii stăpânului.

— Persoana refuză să-și spună numele, domnule, dar mi se pare că am recunoscut vocea.

Lady Cynthia se cufundă în fotoliu.

— Du-te și răspunde la telefon. Lasă-l, te rog, pe Hedges aici, să-mi servească o băutură. Mi se pare că văd oranjada mea favorită.

Sir Timothy intră în casă. Telefonul zbârnâi din nou. Sir Timothy luă receptorul.

— Sir Timothy? întrebă o voce apăsată.

— Da, el e. Cine e la aparat?

Omul părea că e la capătul puterilor. Cu toate acestea, vocea i se auzea distinct.

— Sunt John Walter.

— Ei bine?

— Mi-am permis să vă chem, d-le, pentru a vă da ocazia să scăpați, continuă vocea. Măine dimineața, un vapor părăsește Southampton. Dacă aveți minte, îl luați. Sau, mai bine: plecați chiar cu yachtul. Pa-cheboturile acestea mari au T. F. F. Asta nu prea dă șanse criminalilor, nu-i așa?

— Trebuie deci să înțeleg că ai predat hârtia, zise calm sir Timothy.

— Da, am scăpat de ea. Eu nu vă ceream nici jumătate din avere, nici măcar o parte. Acuma știți totul. Am cheltuit câțiva bani, pentruca să vă înștiințez, de oarece am întâlnit pe cineva care a fost bun cu mine. Am mâncat bine și mă simt milos.

— Trebuie să înțeleg că actul este deja făcut? întrebă calm sir Timothy.

— E făcut și chiar bine făcut, răspunse Walter. E acum prea târziu ca să vă schimbați părerea despre mine.

Aveți putința să mai scăpați. E singurul lucru pe care mai puteți să-l faceți.

— Nu mai ai de spus nimica?

— Nimica. Asta-i tot. Puteți să vă duceți la dracu pe ce drum vă place.

Se auzi un zbârnăit în aparat, apoi se făcu tăcere. Sir Timothy așeză cu grijă receptorul, aprinse o țigară și reveni în grădină.

— Noui candidați la reuniune? întrebă lady Cynthia. Sir Timothy zâmbi.

— Nu tocmai! Cu toate acestea, reuniunea mea va fi incompletă fără omul cu care am vorbit.

CAP. XXIX

Douăsprezece și un sfert

Sosi și mult așteptata zi.

Înaintea porții zăbrebite a Walled House-ului erau doi valeți în livrea. Unul dintre ei examina cu grijă biletele de invitație și poarta se deschidea printr'un mecanism automat.

— Tatăl meu a adoptat pentru recepțiile lui manierele evului mediu, observă Margaret. Ce curte de onoare! E aproape italiană.

— E de necrezut că nu ai fost niciodată aici! zise lady Cynthia. Pe mine, curiozitatea m'ar fi făcut să sar zidurile!

Înaintea intrării principale, biletele albe pe care invitații le primiseră în locul celor roșii, fură legate de celelalte de un valet. După aceasta, nimic nu mai stătu în drumul invitaților lui sir Timothy. Acesta înaintă spre grupul format din fiica sa, lady Cynthia și Francis.

— Fiți bineveniți, zise el, voi cari formați un grup unic printre invitații mei. Prințe, pot să-ți prezint pe fiica mea, d-na Hilditch, lady Cynthia Milton și d. Ledsam pe care îl cunoști, cred.

— Tatăl dv. m'a pregătit pentru această plăcere, observă prințul zâmbind. Sunt încântat că vederile lui au devenit, ca să spun așa, puțin mai eclectice. Până în prezent el se ținea foarte strict.

— E pentru prima oară că am fost binecuvântată cu o invitație, mărturisi Margaret.

— Vei vedea aici o mulțime de lucruri interesante, zise prințul.

— Dragii mei, zise sir Timothy, masa se va servi în sala de alături. În față este galeria unde se va dansa. La dreapta, se trece spre grădina de iarnă. Sala de gimnastică este închisă până la miezul nopții. Vă rog să explorați toate locurile după placul vostru. Am să vă fac o rugămintă: vreau ca să vă aflați la douăspreze și un sfert într-o cameră pe care am să v'o arăt.

El îi conduse printr'un coridor care dădea în hall. În față primei uși din dreapta stătea un servitor ca o santinelă. Sir Timothy bătă în ușă.

— Aici e azilul meu sfânt, anunță el. Nimeni n'are voie să intre fără voia mea. Găsesc că e necesar să am un loc de retragere în caz de neliniște sufletească. Williams, vei permite domnului și acestor două doamne să intre aici la orele douăspreze și un sfert.

Omul le aruncă o privire cercetătoare.

— Prea bine, domnule. Nimeni altcineva?

— Nimeni, sub nici un pretext.

— Vei găsi un prieten pe aici, Ledsam, zise sir Timothy, în timp ce se înapoiau.

Era Wilmore care le eși în cale. Cei doi bărbați, puțin surprinși, își strânseseră mâna.

— Până azi după amiază n'aș fi crezut să vin aici, explică Wilmore. Am primit însă la orele cinci o invitație cu câteva cuvinte din partea secretarului lui sir Timothy.

— Cu toții suntem puțin surprinși astă seară, declară Francis. Mergem prin casă. Vino cu noi. O cunoști pe lady Cynthia. Dă-mi voie să te prezint d-nei Hilditch.

Prezentările odată făcute, plecară mai departe. Trecură în grădina de iarnă, un adevărat palat de cristal cu plante exotice, tot felul de arbuști și flori.

Toți patru se plimbară câteva clipe. Mai departe, lângă câteva trepte, un drum ducea spre râu. O barcă mare cu motor era lângă mal. Lămpi electrice, bine mascate, luminau ușor peluzele, lăsând să cadă pe ele dăre roșiatice.

— Iat-o gata de plecare, zise unul din ei. În ce

scop este ea oare aici? E imposibil de aflat?

— Dicky Bell a fost odată indiscret și și-a căpătat pedeapsa. Sir Timothy știe cum să pedepsească pe cei indiscreți. Dicky a fost aruncat în apă și a trebuit să facă o baie fără voia lui.

Cei doi bărbați se îndepărtară.

— Mă întreb ce rol joacă astă seară barca aceasta, zise Wilmore.

Francis dădu din umeri.

— Eu am renunțat să mai înțeleg ceva. Margaret îți place muzica aceasta?

Ea începu să râdă.

— Vom dansa? întrebă ea. Vrei să faci din nou o fetișcană din mine?

Trecură în sala de bal și dansară cu nespusă plăcere. Muzica era minunată.

— Iată o nouă bucurie care apare în viața mea, zise Margaret, în timp ce se odihneau o clipă.

Se opriră sub bolta care era între grădina de iarnă și galeria cea mare. De acolo puteau observa ușor pe cei cari veneau și se duceau. Cunoșteau pe mulți din vedere; alții le erau cu totul străini.

Erau mai mulți membri ai aristocrației, un mic număr al reprezentanților legațiilor străine, câțiva scriitori, pictori și artiști celebri. Francis fu impresionat de faptul că mai toți aveau aceeași expresie comună, de pasionantă curiozitate.

Reveniră în grădina de iarnă și se întâlniră cu sir Timothy care însoțise până aici un grup, ca să le arate fântâna.

— Ați dansat? Asta îmi face plăcere, observă el. Sper că vă distrați bine?

— Bine, mulțumim, răspunse Francis.

— Până în prezent, găsiți reuniunea mea normală? N'aveți să-mi puneți nici o întrebare?

— Una singură... Ce faci cu barca aceasta pe nopțile cu lună, sir Timothy?

Tăcerea lui sir Timothy era prevestitoare de rău.

— Domnule Ledsam, zise el în cele din urmă, ți-am dat permis liber să vizitezi domeniul meu. În ce privește însă barca, prefer ca pentru moment să nu pui nici o întrebare.

— Te vei servi astă noapte de ea? insistă Francis.

— E unul din lucrurile despre cari vom vorbi la douăsprezece și un sfert. În așteptare, lasă-mă să-ți arăt altceva. Te vei amuza așa cum m'am amuzat și eu.

Se îndreptară toți trei spre un ochi de fereastră ce dădea în sala de bal.

— Observați, vă rog, a treia pereche ce trece acum prin fața noastră. Tânăra femeie este în verde. Observați-i cavalerul și căutați să vedeți dacă nu vă amintește ceva. În pofida precauțiilor pe care le-am luat, continuă sir Timothy, se află aici, crezând că a trecut neobservat, un emisar al Scotland Yardului. Specia aceasta de oameni se încăpățânează să creadă că poate pune mâna pe criminali.

— Ce vei face cu el? întrebă Francis.

Sir Timothy dădu din umeri.

— Nu am hotărât încă, zise el. Nu-l poți recunoaște ușor, Ledsam. Se numește Manuel Loito și pretinde că este cuban. Numele lui adevărat, este Shopland. A făcut mari eforturi să se travestească, desigur.

— Doamne, exclamă Francis, el e!

— Să-l lăsăm în voia lui, reluă sir Timothy. Sunt liber pentru câteva clipe. Vom face un tur împreună.

Regăsiră pe lady Cynthia și pe Wilmore și aruncară o privire în sala de mese unde lumea râdea și glumea în căutarea unui loc. Peluzele și grădina erau negre de lume. Ghidul lor îi conduse într'o mare încăpere ce se afla la capătul hallului. Fură întâmpinați de sunelele armonioase ale unei orchestre.

— Teatrul meu, zise sir Timothy.

Intrară. Era o scenă mică, cu scări cari duceau la parter, fotolii, mese rotunde și chelneri cari serveau răcoritoare. O femeie dansa. Sir Timothy o privi cu un aer aprobativ.

— Nadia Elistof, le zise el. Ea a făcut parte din restul trupei de balet rus. Va dansa în curând la Covent Garden. Vedeți, acolo cântă Matzger. Spectacol estetic dacă nu mă înșel.

— E „Vântul Zorilor” murmură lady Cynthia. L'am auzit pe Matzger cântând această bucată. Ea e vântul.

Cortina căzu. Sfârșitul spectacolului de dans fu primit cu un ropot de aplauze. Dansatoarea părăsi scena

și după câteva clipe, un comedian bine cunoscut îi luă locul.

— Cum obții concursul acestor oameni? întrebă lady Cynthia.

— Am un agent care îmi aranjează totul. Toți bărbații și toate femeile la cari se adresează el, au un credit de o sută de guinee la bijutierul meu Carter. Eu nu le plătesc nimic. Își aleg doar un mic suvenir. Acum nu mai aveți mare lucru de văzut, zise sir Timothy. Sala de gimnastică, una din caracteristicile domeniului meu, este încă închisă. Se va deschide însă îndată pentru un spectacol special despre care vă voi vorbi într-o clipă.

Eșiră cu greu din teatru, deoarece mulțimea se îngrămădea și intrară în camera păzită. Sir Timothy închise ușa cu grijă.

CAP. XXX

Secretul lui Walled House

Camera făcea parte din vechea locuință. Pereții erau acoperiți cu panouri de stejar și decorați cu o colecție de gravuri.

Sir Timothy luă imediat cuvântul.

— V'am promis să vă vorbesc despre toate petrecerile cari au loc aici. Sunt fericit că sunteți cu toții aici. Ați văzut până acum partea superficială a petrecerei. Vă voi explica acum cealaltă parte, care mă forțează să țin ușile încuiate. Eu dau aici premii considerabile pentru matchuri de box cari se desfășoară înaintea ochilor noștri. Una din aceste lupte urmează a avea loc peste câteva minute. Întâlnirile au o factură specială și la ele iau parte toți membri Albert Hallului, bineînțeles nu în calitate oficială. Aci luptătorii se bat cu adevărat.

„Mai există și altfel de lupte cari au loc aici. Două oameni se pun la dispoziția mea. Amănuntele luptei sunt aranjate fără știrea lor. Ei vin pe ring fără a ști cu cine se vor bate. Una din aceste lupte va avea loc astă seară. Lord Meadowson și cu mine am făcut un pariu de o mie de guinee. El a adus din East End un boxeur, care conform cu pariul nostru, nu s'a bătut niciodată

într'o luptă profesională. Eu am adus un amator în aceleași condițiuni. Greutatea lor e aproape aceeași. Ei nu s'au văzut niciodată. Vor purta mănuși reglementare și se vor bate după regulile oficiale.

— Cine e acest amator, sir Timothy? întrebă Francis.

— Reginald Wilmore, răspunse calm sir Timothy. Wilmore se ridică dintr'o săritură.

— Fratele meu a fost atras aici și se va bate contra voinței sale, pentru a vă distra musafirii?

— Domnule Wilmore, vă rog să fiți rezonabil, zise sir Timothy. L'am văzut boxând pe fratele dv. la gimnaziul Holborn. Agentul meu i-a propus această întâlnire. Una din condițiile puse a fost să vină aici, și să se antreneze, fără a comunica cu nimeni din afară. Antrenorul meu are ideile lui. Tânărul a acceptat în cele din urmă. La început a fost greu să ne înțelegem cu el și s'a dus la biroul lui Ledsam, pentru a intra în legătură cu familia.

— A început chiar o scrisoare, dar a dispărut apoi într'un fel misterios, zise avocatul.

— Misterul se explică ușor, zise sir Timothy. Antrenorul meu, Robert Hagan, ocupă un apartament sub biroul tău. El l-a văzut pe tânărul Wilmore suindu-se și l-a luat de-acolo fără prea mare greutate, nelăsându-l să-și termine scrisoarea.

— Pot să întreb când se va întoarce fratele meu acasă?

— Astă seară, îndată după match, replică sir Timothy, luând totodată cu el o sumă importantă de bani care îi va permite să înceapă ceva.

Wilmore își încruntă sprâncenele.

— Dar, asta va face din el un boxeur profesionist?

— Deloc, răspunse sir Timothy. E un match particular într'o casă particulară, iar banii sunt un simplu cadou. Dacă fratele va fi învins, nu va primi nimic. Vreți să asistați la match, domnule Wilmore?

— Da, voi asista.

— Imi dați cuvântul că nu veți interveni?

— Nu voi interveni, zise Wilmore, dacă va purta mănuși reglementare și dacă lupta va fi egală.

— Perfect, exclamă sir Timothy. Și acum să continui. Mai sunt și alte petreceri în program. Una din ele

este și cursa cu barca. O distracție de acest fel este prevăzută pentru astă seară. Nu pot să vă spun mare lucru despre ea, în orice caz vă rog să luați parte.

Gazda conduse pe cei doi bărbați spre sala de gimnastică. Erau vreo cincizeci de spectatori în jurul ringului și Francis îi recunoscuse aproape pe toți. Erau Baker, judecătorul, doi actori, lord Meadowson, Bentham, cel mai bun arbitru de box din lume; directori de teatre, actuali campioni de box și câțiva oameni de lume. Sir Timothy și însoțitorii lui intrară într-o rumoare de binevenit. Imediat, directorul luptei se ridică.

— Domnilor, zise el, e o luptă sportivă, care se va desfășura după toate regulile și condițiunile obișnuite. Un amator de 78.300 kilograme, care n'a luptat încă niciodată, se va întâlni cu un tânăr de condiție socială diferită și care vrea să ajungă profesionist. Numele nu importă. Primul este prezentat pe ring de sir Timothy Brast, iar al doilea de lordul Meadowson.

Wilmore, simți parcă o lovitură. Tânărul care era acum la câțiva metri de el și își legăna cu nepăsare mânușile, era fratele lui dispărut. Arăta deplin sănătos și în foarte bună formă. Adversarul, mai puternic dar mai mic, avea aerul nehotărât. Sir Timothy se ridică și spuse câteva cuvinte la urechea lui Harrison. Acesta făcu un semn din cap. În câteva clipe, preliminariile se sfârșiră și lupta începu.

CAP. XXXI

Lupta de pe barca motor

Lupta se desfășoară în fața tuturor ca un film. Fu un duel de forță, pasiune și combativitate. Francis nu avu cătuși de puțin impresia că asistă la un spectacol degradant. Ambii se bătură pentru a învinge. Tânărul Wilmore era grațios și svelt ca o panteră. Campionul din East End făcu tot posibilul să mulțumească încrederea pusă în el.

Nu se întrebuițară trucaje și lupta decurse după regulile profesionale.

Și cel mai bun câștigase. Pumnul acela categoric care-l făcuse knock-out pe omul periferiei, constituise o

lovitură puțin violentă, dar minunată prin forța și grația cu care fusese dată.

Matchul fu urmat de un intermezzo comic, care precedă vizitarea bărcii motor. Deodată, vocea lui sir Timothy tună:

— Domnul Manuel Loito... sau, dacă nu mă'nșei d. Shopland? Lumea pe care am invitat-o e binevenită. Dar, pentru cei cari nu i-am invitat, am rezervat anumite surprize.

Două servitori înfășcară pe detectiv și-l luară pe sus ca pe un copil. Shopland nu opuse nici o rezistență, nici nu protestă. O clipă mai târziu, el plutia pe apă. I se aruncă o centură de salvare.

— Totdeauna uman, șopti sir Timothy adresându-se lui Francis. Găsești poate metodele noastre puțin aspre, Ledsam? Întrebă el cu o privire disprețuitoare.

Francis, uitându-se la Shopland care dădea voinicește din mâini, ridică din umeri.

— Cred că, având în vedere împrejurările, răspunse el, trebuia să se aștepte la riscuri.

Sir Timothy îl privi drept în ochi pe Francis.

— Vrei să ții tovărășie lui lady Cynthia? Eu am puțină treabă.

Francis trecu podul și ajunse la lady Cynthia.

Imbarcarea trebuia să aibă loc într'un braț al râului. Motorul se opri. Un gong răsună. Invitații se îndreptară spre scara dunetei.

În salonul cu panouri albe de lemn, mobilat cu rânduri de fotolii, fură trase perdelele grele și, afară, toate luminile se stinseră. La capătul camerei, era o arenă cu nisip. Sir Timothy se opri în mijlocul arenei cu fața spre invitații săi.

Vocea lui, deși puțin cam înăbușită, era clară. Chiar Francis și lady Cynthia, cari nu găsiseră loc decât lângă ușă, îl puteau auzi bine.

— Prieteni, zise sir Timothy, ați fost adesea invitații mei la reuniunile sportive. Mi se pare însă că, în ultimul timp, aceste întâlniri au devenit puțin prea științifice. Lipsea ceva. Acest ceva, sper să vi-l ofer în noaptea aceasta.

După ce aprinse o țigară, continuă:

— Grija noastră, a fost, după cum știți, cercetarea

realității. Astă seară, vă prezint realitatea. Se află aci doi bărbați: unul este lucrător din East End, celălalt un italian. Ei se urăsc de moarte. Am uitat numele lor de familie, știu numai că pronumele unuia este Giuseppe, iar al celuilalt Jim. Femeia lui Jim l-a urmat pe Giuseppe. Oamenii aceștia au jurat să se bată până la moarte. Lupta lor se va desfășura îndată în fața noastră.

Un tremur străbătu întreaga asistență.

— Puteți să aduceți oamenii.

Un servitor apăru prompt. El ținea de mână un bărbat cam de treizeci de ani, cu părul negru răvășit, palid și cu pomeții eșiți. Clipea, parcă l'ar fi supărat lumina. Intoarse, pe furiș, ochii spre ușa prin care era introdus rivalul său.

Acesta era tot un bărbat tânăr, mai scund însă, cu fața brutală a oamenilor cari fac parte din ultima treaptă socială. Nu privea nici la stânga nici la dreapta. Ochii lui erau fixați asupra adversarului.

— Bărbatul care a intrat primul, declară sir Timothy, e Giuseppe. Celălalt e Jim. Cunoașteți povestea lor. Acuma, Jim, adăogă el întorcându-se spre englez, îți bag în buzunar banii aceștia: două sute de lire. Ii dau lui Giuseppe aceeași sumă. Acela care va învinge, va lua din buzunarul celuilalt banii. Haideți, băieți...

Sir Timothy se așază. Cei doi servitori dădură drumul captivilor. Se făcu o tăcere dramatică. Era ceva îngrozitor în mișcările rivalilor, atunci când se'nvârteau unul în jurul celuilalt. Francis își dădu seama că se va petrece o scenă sângeroasă. Asistența era înfrigurată. Se auzeau suspine. Cei doi oameni scoaseră cuțitele din centuri.

Zgomotul respirației celor doi se auzea distinct. Englezul atacă violent, ca un orb. Cuțitele se ciocniră în aer. Giuseppe se apăra cu o destoinică ambiție de a rezista. Moartea plutia în atmosferă. Deodată, aproape fără ca cineva să-și fi dat bine seama, totul luă sfârșit. Jim zăcea la pământ, cu picioarele chircite. Pe haină, i se vedea o pată oribilă.

Celălalt om îngenunchie lângă el, cu ochii arzând de ură și de triumf.

Se auzi țipătul ascuțit al unei femei, apoi un altul, mai multe. Tăcerea căzu ca o perdea groasă.

Sir Timothy se ridică și făcu un semn. Cortina căzu.

— Doamnelor și domnilor, zise el calm, vă rog să vă duceți pe punte.

Lumea se ridică cu greu. În timp ce urcau scara, Francis auzi vocea lui sir Timothy.

— Toată lumea pe punte, vă rog. Se vor servi răcoritoare. Sunt curioși cari se'nvârt lângă vas și nu trebuie să rămânem aici mai mult timp.

Lady Cynthia avea ochii muiați în lacrimi și era zguduită de suspine.

— Oh! e îngrozitor, strigă ea gâfâind. Ah, Leesam, nu pot suporta astfel de lucruri. Nu vreau să-l mai văd pe sir Timothy; nu vreau să-i mai vorbesc.

În acest moment, groaza atinse culmea.

Se auzi un slab clipocit în râu. Se aruncase ceva peste bord. Pe urmă, orchestra începu să cânte un tango.

Deodată, țâșniră lumini în fiecare colțișor al vasului. Muzica se opri. Sir Timothy apărură pe punte. Lângă el erau doi bărbați îmbrăcați în haine de seară. Vocile se stinseră brusc. Surâsul lui sir Timothy era acelaș, batjocoritor și disprețuitor.

— Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vă prezint pe cei doi artiști cari ne-au dat astă seară o reprezentare atât de realistă: singnor Giuseppe Elito și signor Carlo Marlini. Am avut norocul să-i văd într'un music-hall din Palermo și am reușit să-i conving să vină să ne viziteze. Domnișii vor lua acum cu noi o cupă de șampanie.

Artiștii ridicară paharele și se înclinară înaintea asistenței. O tăcere de ușurare și de admirație se abătu asupra adunării. Urmă ră ropote de aplauze delirante. Lady Cynthia scăpă un suspin înăbușit și își ascunse, parcă de rușine, fața în mâini.

CAP. XXXII

Happy-nd

A doua zi dimineață, Francis și Margaret se aflau unul lângă altul în pavilion.

— Sunt fericită că nu am văzut lupta, zise Margaret.

— Tatăl tău ne-a invitat, pe mine, și pe lady Cynthia, pentru a ne pune la o încercare.

Margaret luă brațul lui Francis și se aplecă spre el.

— Dacă ai ști numai un singur lucru pe care nu ți l-am spus încă, cred că ai fi mâhnit contra tatălui meu. În fiecare zi, mă simt îndurerată, deoarece, într'un anumit sens, e vina mea.

Ea tremura. Francis îi luă mâinile. Erau reci și inerte.

— Draga mea, cunosc lucrul acesta, zise el liniștit.

Ea-l privi întrebătoare, cu ochii măriți de spaimă.

— Da, știu că tatăl tău l-a ucis pe Oliver Hilditch.

— Tatăl meu avea dreptate, strigă ea. El mi-a spus că Walter ți-a povestit totul. Tu nu știi ce mare era dorința lui... cât de mult își merita moartea acest Oliver Hilditch. El câștigase încrederea tatălui meu și l-a înșelat. El a născocit scrisorile cari m'au constrâns să mă mărit cu el. Asta făcea parte din planul lui de răzbunare. Tatăl meu, sosind în Europa, a știut din primul moment cum s'a făcut căsătoria noastră. Soțul meu mă rugase să tac. Eram toți trei acolo, în seara aceea și, îți jur Francis, că dacă tatăl meu nu l-ar fi ucis, eu aș fi făcut-o fără nici o remușcare!

— Un timp, am crezut că tu l-ai ucis, murmură Francis. Tatăl tău n'are de ce să-i fie teamă de mine. Dimpotrivă, eu cred că-i pot arăta drumul liniștei.

Ea se ridică impetuoasă.

— El va fi aici într'o clipă. A promis că va veni la douăsprezece și jumătate. Să mergem înaintea lui. Dar. Francis... E minunat, n'aș fi crezut niciodată că pot fi fericită.

Trecură podul rustic, spre peluză. Lady Cynthia eși din casă și îi întâmpină. Nu părea obosită, dar ochii și glasul ei trădau neliniște.

— Margaret, strigă ea, știi că hallul e plin de bagajele tatălui tău? El a cerut mașina. Vrea să plece imediat după prânz la Southampton.

— Sir Timothy se mai poate răzgândi., replică Francis.

O clipă mai târziu, sir Timothy trecu ușa din perete. Venia în spre ei. Francis se duse singur în întâmpinarea lui. Sir Timothy părea obosit.

— Aș vrea să-ți vorbesc în birou, dacă nu te supără, zise Francis.

Sir Timothy dădu ușor din umeri și se îndreptară spre casă. El se întoarse odată și făcu semn cu mâna femeilor cari așteptau lângă masa pregătită sub cedru.

Când ajunseră în mica bibliotecă, atitudinea lui se schimbă. Il privi aproape cu dispreț, vrând parcă să-i fure gândurile.

— Ai să-mi spui ceva? întrebă el.

— Da, răspunse Francis.

Sir Timothy dădu iarăș din umeri. Intinse mâna spre o cutie de țigări și aprinse apoi liniștit una.

— Îți așteptam prietenul, pe d. Shopland, reluă el. Sper că săritura în apă nu i-a cauzat o răceală.

— Shopland e un imbecil, zise Francis. El n'are nimic cu chestiunea aceasta. Am să-ți predau ceva, sir Timothy.

El scoase hârtiile din buzunar și le întinse gazdei.

— Am cumpărat acestea alaltăeri dela John Walter. I-am dat două sute de lire. Bani i-au venit la țanc. A putut să se imbarce pentru Australia. Azi dimineață am primit dela el această telegramă.

Sir Timothy ceti cele două documente și mesagiul. Fața lui se schimbă. Buzele îi tremurau.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, ridicându-se.

— Documentele îți aparțin. Am redactat a doua hârtie, pentru ca să te pun la adăpost împotriva unei alte încercări de șantaj.

— Ai știut că l'am ucis pe Oliver Hilditch?

— Da, știu că l-ai ucis pe Oliver Hilditch, repetă Francis. Dacă aș fi fost tatăl lui Margaret, aș fi făcut la fel.

Sir Timothy întineri parcă deodată. Buzele lui nu mai aveau nimic patetic.

— D-ta, marele apărător al legii? murmură el.

— Am auzit povestea vieții lui Oliver Hilditch, replică Francis. A fost poate vina mea că a scăpat dela spânzurătoare. Repet cele ce am spus. Și dacă vrei...

El întinse mâna. Sir Timothy ezită o clipă. În loc de a o prinde, el puse mâna pe umărul lui Francis.

— Ledsam, zise el, am avut păreri proaste unul despre altul. Dar, acum totul s'a schimbat... Trebuie

însă să lămurim unele echivocuri. Cred că, în primul rând, te-ai convins că reuniunile mele nu ascund nimic odios. Simple înscenări.

Mâna lui sir Timothy alunecă depe umărul lui Francis. Francis simți că trăiește un moment extraordinar din viață.

Măștile căzură.

Bărbații stăteau și se priveau drept în ochi.

— Vei fi bun cu Margaret? întreabă sir Timothy. Ea a cunoscut momente grele.

Francis zâmbi cu încredere.

— Mă voiu pregăti, făgădui el. Dar d-ta, vei abandona călătoria în America de Sud?

Sir Timothy ezită.

— Nu sunt sigur.

Eșiră. Când ajunseră în grădină, lady Cynthia era singură. Ochii ei se opriră neliniștiți asupra lui sir Timothy.

— Aș vrea să știu ce e cu călătoria ta... Vederea valizelor îmi face rău.

Sir Timothy nu răspunse.

— Nu vei pleca singur! insistă lady Cynthia.

Sir Timothy îi luă mâinile.

Margaret râse ușor:

— Soacra noastră, Francis! Ți-ai fi închipuit vreodată ca Cynthia să-ți fie soacră?

— S F A R S I T —